

Giới thiệu Anh Là Tên Đại Biến Thái

Bạn đang đọc truyện Anh Là Tên Đại Biến Thái của tác giả Magnolia. Truyện xoay quanh về nó - một người trong sáng, không hề nghĩ tới sắc - dục.

Trong truyện teen hay này thì hắn - một người tâm địa “tà dân” chỉ nghĩ tới sắc - dục.

Hai người hai tính cách, vậy họ có đến được với nhau không???

Vậy mọi người hãy đón đọc truyện để xem diễn biến ^^

– Anh tránh xa tôi ra...

– Chính cô đã quyến rũ tôi kia mà...

– Anh đi ra... Á Á Á...TA ĐẠP CHẾT NGƯỜI

– Đau...Đau ta, cô định đạp chết chồng sắp cưới của cô à!!!!

– CHẾT ĐI!!!!

MỞ ĐẦU

Truyện mình không gtv, nv sẽ từ từ xuất hiện, r các bạn sẽ biết về tình yêu giấu kín, tính cách của từng người nha ^^ ủng hộ mình nữa nha

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

10h30 ở Los Angeles

Trong một căn biệt thự rộng lớn có một người con gái đang nằm ngủ say, nàng tựa như thiên thần, khuôn mặt trong rất thánh thiện nhưng dùng vì vẻ thánh thiện làm lu mờ. Tiếng chuông điện thoại reo.

– Alo

– Con gái đang ngủ à

– Vâng

– Hôm nay không chơi bởi à

– Ba này kì ghê

– Mai về Việt Nam nha con

– Chi vậy ba

– Ra mắt

– Ra mắt gì vậy ba

– Cưới hỏi

– Cưới hỏi của ai vậy ba

– Của con

- Ba giong quai, con còn chưa đủ tuổi cưới mà
- Ba nói thiệt
- Ba à...CON KHÔNG CUỐI ĐÂU!!!!

Do đầu dây bên kia quá lớn nên thành ra bên đầu dây bên đây bị rè rồi bị ù tai

- Ba không biết mai con phải có mặt ở đây
- BA...BA...

TÚT...TÚT...

Nó ngồi nghĩ mọi cách để từ chối cái hôn ước từ trên trời rơi xuống

Ở cùng nơi đó tại một địa điểm khác

Bar Diamond

Tiếng nhạc trong bar xầm xì hòa cùng ánh đèn nhiều màu sắc khiến cho không gian ngày một thêm ảo, người ta nói nơi đây chỉ có các công tử, tiểu thư thì mới có thể vào đây. Trong góc khuất của khu dây VIP, hân cùng với bao cô em chân dài, sắc đẹp tựa như thiên thần nhưng ngoài nhìn vô thì vậy nhưng đâu biết được trên khuôn mặt là tấn nữ phẩm. Đang say sưa thì có cuộc điện thoại gọi tới

- Alo
- Mai về Việt Nam – giọng người đàn ông
- Chi vậy ba
- Gặp mặt
- Gặp mặt???
- Đúng, con đã có đính ước với con nhà họ Trần từ lúc còn bé tí lặn đó con yêu – giọng người phụ nữ
- Mẹ, đính ước gì, mà tại sao bây giờ mới nói cho con biết
- Cái này là có lúc ông hai đứa còn sống, lúc nhỏ con cũng đồng ý với cái hôn ước này mà
- Mẹ à, lúc đó con vẫn còn là con nít con làm sao biết được chứ
- Không biết nếu con không về là mẹ nói ba khóa hết thẻ của con đấy
- Mẹ à...
- Mau về đây tiếp quản công ty ba con nè, còn ở đó chơi bời
- ME...
- Mẹ con nói thì nghe đi, ba cúp đây
- BA ME...
- TÚT...TÚT...
- TỨC THIỆT
- Sao vậy anh
- Không có gì em yêu, chỉ là mai anh phải về nước thôi *hôn má*
- Anh à, ở đây ồn quá mình kiếm chỗ yên tĩnh đi anh*thì thắm bên tai*
- Mình đi

Hắn dẫn cô ta lên lầu lựa ngay phòng VIP. Hắn lập tức vồ lấy cô ta như một con thú đang đói khát. Cả hai quấn lấy nhau, nhiệt độ căn phòng bắt đầu tăng lên, quần áo cả hai nằm lổn lổn trên sàn nhà (tg: chết rồi, không thể tả thêm được nữa rồi, sịt máu mấy lần rồi, các bạn tưởng tượng cả hai đang làm

gì trong đó nữa nha, tg xin đi trước đây)

Sáng hôm sau nó thức dậy rất sớm, nó chuẩn bị đồ và ăn sáng, đi dạo buổi sáng cuối cùng ở Los Angeles. Nó ngồi ở băng ghế công viên, nhìn ngắm khung cảnh ở đây, dù sao nó cũng gắn bó ở đây cũng lâu rồi, ba năm rồi. Rồi nó nhớ con bạn chí cốt của nó, nó đi mà không hề báo cho con bé biết chắc nó giận lắm. Nó móc điện thoại ra gọi cho bạn nó, nó vẫn mong là bạn nó không đổi số

TÚT...TÚT...

– Alo, ai vậy – giọng nói đang ngáy ngủ

– Có phải số này là của Lisa không

– Vâng, cho hỏi ai vậy???

– Sara ây

– Sara nào???

– Có phải bạn có biệt danh là Thiên thần gãy cách trong bang Black Angel không???!?

– Ngươi là ai???

– Cái con nhỏ này, tao xa mày có ba năm mà mày đã quên mất tao rồi sao con quỷ

– Aaaa!!! Cái con kia mày đi thì mày đi luôn đi, mày còn gọi tao làm gì, tao không phải bạn mày nữa à

– Ấy, đừng giận mà, tao đi có lí do không thể nói cho mày biết được

– Lí do gì???

– Có gì về tao kể cho

– Mày đang ở đâu???

– Los Angeles

– Có mua quà cho tao không

– Có!!!

– Máy giờ mày về

– 8h tao bắt đầu bay chắc gần 6,7h ở VN t mới có mặt.

– Ok, có gì tao đón mày

– Ok

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Định Mệnh

8h sáng tại sân bay Los Angeles

Ở đây có một sự náo nhiệt không hề nhỏ, một nam một nữ đang cãi nhau rất sôi nổi. Còn những người xung quanh họ không quan tâm tới cuộc cãi nhau của họ, mà chỉ lấy điện thoại ra chụp tới tấp.

– Anh có phải là con trai không vậy sao không biết nhường cho con gái hết vậy.

– Cô mới là có duyên á, cô mới nhường đường cho tôi á

- Ô hay mắc gì tôi phải nhường cho anh chứ
- Chứ không phải cô thấy tôi đẹp trai nên liền kiểm có tạo sự chú ý hay
- Anh á, mà đẹp trai á
- Đúng
- ĐÁP CHAI thì có á, anh xấu còn hơn con Kiki nhà tôi nữa
- Cô...mà Kiki là ai, đẹp hơn tôi chỗ nào
- HAHAAHAHA

Cả một đám đông cười ồ lên

- Anh giả ngu hay là không biết thiệt vậy Kiki là ai mà cũng không biết sao
- LÀ AI!!!!
- Thôi về nhà học thêm đi rồi sau này nếu có gặp lại tôi sẽ nói, haha. Hẹn không gặp lại
- Cô đứng lại cho tôi!!!!

Sau khi cả hai đi, mọi người đều giả tán cả, nhưng mọi chuyện đâu dừng lại ở đó

Khu soát vé

- Nè, sao anh cứ theo tôi quài vậy, tôi nói cho anh biết tôi không nói cho anh biết Kiki là ai đâu nhá
 - Nè, cô đừng mơ mộng viễn vông nhá, ở đây chỉ có một cái trạm để đi chuyến bay này thôi nhá
 - Tôi không nói chuyện với một người có óc tàu hủ nhé
 - Tàu hủ thì tôi biết nha, nói cho cô biết tôi thông thạo nhiều thứ tiếng nha, sắp tới tôi sẽ tiếp quản tập đoàn SM lớn nhất thế giới nhá, sao sợ chưa
 - Xì, làm như tôi thèm, kể với tôi làm gì cơ chứ, tôi có hỏi ầu, mà tôi cũng rảnh mới đi tám dóc với anh, tôi cấm anh theo tôi nghe chưa.
- Đ.Ồ.C.O.N.T.R.A.I.M.Ặ.T.D.À.Y
- CÔ...!!!

Lên máy bay cả hai đều ngồi toa dành cho khách VIP không ai nói với ai một lời, ai cũng suy nghĩ về một vấn đề và thiếp đi

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Về Nước

7h tại sân bay Việt Nam

Sau khi hân và nó làm xong thủ tục thì đường ai nấy đi, đồng thời cũng trao cho nhau ánh mắt tia sét. Nhỏ bạn nó, Lisa đã đứng đợi nó, đồng thời cũng là trung tâm của sự chú ý. Tình hình hai đứa khác nhau, một đứa không thích người ta dòm ngó, một đứa lại thích người ta nhòm ngó tới. Sau khi nó bước tới cổng thì nhìn thấy nhỏ bạn mình đang bận checkin với người khác, nó bực bội liền tiến tới. Nó vừa tới thì mọi người đều đổ dồn về phía nó, nó mặc trên người là áo crop-top và quần da bóng bó sát, đeo mắt kính râm cho gần nửa khung mặt lộ ra vòng eo thông thả. Lisa thấy mọi người không còn chú ý liền tìm kiếm đối tượng hơn hẳn mình. Vừa nhìn thấy nó, Lisa liền ngây ngất, nó bực bội cầm túi xách phang vào đầu nhỏ bạn nó, khiến cho mọi người đều trở mặt ra.

- Mà đến đón tao hay mà đến biểu diễn
- Ô...mày đó hả Sara, sao...sao nhìn mày khác quá vậy. Mày...mày đẹp quá à

- Vốn dĩ tao đẹp sẵn rồi, kaka thôi đi về t mệt là người rồi
- Ờ...mà sao mày lại về, không trốn nữa à, mày mà không về chắc mày không gọi cho tao luôn quá đúng không
- Ừ chắc vậy
- Mày có xem tao là bạn không vậy
- Không xem thì tao mày ra đây rước tao làm gì
- Quà tao đâu???
- Trong bụng tao
- Hà!!!!
- Hìhi tại trên máy bay đói quá mà lười gọi món nên tao lấy trong vali ra ăn mất rồi. Không sao đâu tao có làm bộ trang sức do chính tay tao thiết kế, chỉ có một bộ duy nhất thôi, tao cái mày một cái.
- Được!!! tạm tha, nhớ khao tao đó
- Biết rồi mà, thôi lên xe
- Ừ

Bên trong xe cuộc trò chuyện với hai người vẫn chưa kết thúc.

- Đúng rồi, mày về có chuyện gì
- Cưới chồng
- Haha, bản mặt mày ai cưới
- Ba tao triệu hồi về, kêu tao đi đính hôn
- Haha, mà sao mày đi nước ngoài không nói tao
- Thấy tao quậy quá nên đuổi tao về đây, sẵn kêu tao quản lý bên đây
- Hoho, mày cũng bị quản thúc dữ ha
- Mày ơi, tao chưa muốn cưới chồng, tao còn yêu đời lắm, tao không muốn bị giam cầm trong nhà bếp đâu ㄟ ㄎ ㄟ
- Chừng nào gặp
- Tao không nhớ @@!
- ==! vậy sao giúp
- Cứu tao đi (T__T) *lầy lầy*
- Được rồi, mày ngồi yên cho lái coi, lát hồi tai nạn bây giờ

Vừa dứt câu là *RẦM*

- Mày thấy chưa hả
- Ồ sao bây giờ
- Mỗi lần mày ở đây là gây chuyện không à
- Huhu tao đâu có ý
- NÍN!!! xuống xe, coi người ta ra sao

Phía bên chiếc xe bị đâm, hẳn do quen với làn đường bên Los Angeles nên đi ngược chiều, thành ra mới xảy ra tai nạn, nhưng hẳn quên rồi, nên xuống xe định mắng người ta. Ba người đứng trước mặt nhau

- ANH!!!CÔ!!! *đồng thanh*
- Sao anh cứ kiểm chuyện với tôi quái vậy
- Câu này tôi mới là người nói mới đúng, cô muốn gây sự chú ý cho tôi đúng không, xin lỗi, cô đẹp ý định đó đi ha, cô không phải tiêu chuẩn của tôi
- Xin lỗi anh ha, mười người như anh tôi cũng không thèm đâu, ở đó mà mơ mộng, Lisa thôi mình về ở đây chỉ tổ tốn hơi
- Ồ...(tg: chị, chị!!! sao chị ngờ ngác quá vậy/ Lisa: Chị cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nữa/ tg: ờ, vậy em viết tiếp nha)
- Khoan, đứng lại, chạy à, đâu có dễ đâu, tông người ta xong mà chạy là sao
- Hêhê!!!
- Khoan, tôi thấy chuyện này anh sai *Lisa lên tiếng*
- Sao sai, chuyện rành rành như vậy rồi, sao lại nói tôi sai
- Anh đi sai đường
- Tôi đi đúng
- Tôi nói anh sai, anh đi ngược chiều
- Sao lại ngược chiều??!!
- Chứ sao, anh không biết hay anh ngu vậy, bên đây đường dành cho xe hơi là bên tay phải
- Ồ!!!
- Ồ gì mà ơ *Nó lên tiếng* ai sai, anh sai chứ ai, còn kêu làm gì, đi về, ở đây mệt quá
- Ồ!!! mấy cô cứ như vậy mà về sao
- Chứ sao, thôi bai cung, mong đừng gặp cung nữa, gặp là có chuyện
- CÔ ĐÚNG LẠI CHO TÔI
- Tôi đâu có ngu, haha

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đỉnh Ước 1

Biệt thự Hoa hồng đen

Chiếc xe dừng lại ngay trước công ngôi biệt thự xa hoa mà mang màu sắc đen tối. Sở dĩ ngôi biệt thự có tên hoa hồng đen vì bà chủ căn nhà này đặc biệt rất thích hoa hồng đen, và bà đã cho người hầu trồng tất cả bông hoa quanh nhà, cả lối đi. Người ngoài nhìn vô thì tòa nhà mang một nét u buồn nhưng không kém phần sang trọng. Màu đen đại diện cho bóng tối và sự xa hoa. Căn nhà này cũng một nói lên tính cách của chủ nhân, cha của nó từng là ông trùm quốc tế, còn mẹ nó là sát thủ đứng hàng cao nhất trong thế giới ngầm. Nhưng sau khi bà mang thai thì họ đều giải nghệ để bảo toàn tính mạng con gái, ở thế giới bên ngoài cha nó là một doanh nghiệp giàu, còn thế giới bóng tối ông là ông trùm quốc tế. Tất nhiên cái máu gian hồ trong họ truyền lại cho con gái mình, nên họ mới phải tổng nó qua bên Los Angeles để quản lý công việc đồng thời cũng giảm bớt sự quấy phá ở nó. Để chắc ăn hơn họ lập tức tìm ngay một người có tính ngang bướng không hề thua nó. Chính là cậu con trai của bạn ông ta, người bạn chí cốt trong thế giới ngầm, họ lập kế hoạch cho hai đứa nên đôi vợ chồng.

Nó đang đứng trước của ngôi nhà thân thương của mình khi nó bị ba mẹ tổng nó qua bên đó chỉ để giảm sự ngang bướng của nó và phụ giúp công ty bên đó. Căn nhà này vẫn như xưa, không biết người trong đó còn như xưa không ý lộn người trong đó còn khỏe không (tg: Chị à, sao chị mới về mà lại suy nghĩ như thế O_o/ Sara: Im đi viết đi!!!/ tg: huhu, sao ta đi đâu cũng bị đuổi vậy nè*lủi thủi*). Quản gia vừa mới thấy nó bước vào vừa cúi đầu chào

– Thừa tiểu thư mới về . Lão gia với phu nhân đang chờ cô trên lầu

– Được rồi, ông lui đi

Thư phòng

Cộc!!!Cộc!!!

– Mời vào

– Ba mẹ con đã về

– Ngồi xuống đó đi

– Ba cái cưới hồi nãy ở âu ra vậy

– Từ ba ra

– Ba mẹ định tổng con đi luôn sao*rung rung* ba má hết thương con sao *nước mắt*

– Ta đã quyết rồi đừng có dùng chiêu đó nữa, đổi đi

– Mẹ!!! mẹ không thương con sao, mẹ định cho con đi về xứ người sao*tèm lem)

– Con à, chỉ là đính hôn thôi chứ âu phải cưới liền đâu con, năm sau mới cưới mà con

– Mẹ!!!Ba!!! huhu, hai người cho con biết mặt mũi người ta đi

– Không, cho con biết con đi đánh người ta à, mai được gặp rồi đừng nôn nóng

– Ba!!!!

– Con về phòng đi đừng nhõng nhẽo nữa

– Mẹ!!!

-...

– Vậy con về đây

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đính Ước 2

Biệt thự Hoa hồng đỏ

Dù là bạn bè của nhau trong thế giới ngầm, nhưng sở thích thì khác nhau hoàn toàn. Mẹ nó chọn hoa hồng đen gì nó mang cảm giác sang trọng và làm cho người ngoài nhìn vô như lạc vào thế giới bóng tối. Còn mẹ hân chọ hoa hồng đỏ gì nó mang cảm giác quý phái, mà rất thích màu đỏ gì nó tượng trưng cho tình yêu mãnh liệt và cũng mang cảm giác chết chóc, màu đỏ màu máu bà không hề dấn thân trong xã hội đen nhưng chồng bà là bạn chí cốt với ba nó, là một người ra tay tàn độc không kém gì cha nó, hai người đến với nhau trong một cuộc rượt đuổi ông bị truy sát gần hết nửa trái đất chỉ vì sơ suất của mình nhưng nhờ đó mà ông gặp được mẹ hân, và cả hai không biết đã yêu nhau từ khi nào. Cả hai đều thích màu đỏ, nên quyết định đặt tên cho căn biệt thự và trồng tất cả bông hồng đỏ xung quanh nhà.

Bước vào nhà, hân liền tiến thẳng vào phòng đọc sách

– BA!!!

– Gõ cửa

– BA!!!

– GỒ C Ủ A

CỐC!!!CỐC!!!

– Vào

– Ba chuyện này là sao, hư không có cái đính ước này vậy

– Ta đã sắp xếp hết rồi

– Nhưng con mới có 18 tuổi thôi (tợ: à chưa nói, cả hai đứa đều 18 tại quậy quá tổng đi hết)

– Đủ tuổi rồi, chuẩn bị đi, mai đi gặp mặt

– Sao không hỏi ý kiến con

– Hỏi con vậy con có đồng ý không – mẹ hần bước vào lên tiếng

– Ồ...

– Không nói nữa, về phòng nghỉ ngơi đi

– Vâng

Hần – John – là một đứa con trai đào hoa, phong lưu, chỉ có sắc, dục khiến hần thoải mái, nhưng nộ hôn đầu hần chưa trao cho một ai bao giờ, những người hần từng lên giường như không hề chạm được môi hần, nếu ai muốn thì lập tức đuổi ra ngoài ngay. Tự nhiên ở đâu ra cái hôn ước từ trên trời rơi xuống chẳng khác nào cầm hần phong lưu giam cầm hần chứ “KHÔNG ĐƯỢC, KHÔNG ĐỂ CÁI HÔN ƯỚC NÀY ĐƯỢC HOÀN THÀNH”. Cả hai suy nghĩ tuy không cùng một nơi nhưng cùng chung một mục đích là ngăn cản cái hôn ước này

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Kí Ưc

+Nhà nó

Bởi gì nó rất quậy sợ sẽ trốn đi, không chịu gặp mặt nên ông sai người canh phòng nó 24/24 giờ. Nó, nằm trong phòng hết nằm rồi lại ngồi, hết ngồi rồi lại đi vòng vòng trong phòng. Nó mặt dù có võ trong người cũng có gan nhảy xuống lầu nhưng mà... Bởi vì cha nó biết nó có gan nên đã cho người canh gác dưới phòng nó, tránh tình trạng nó leo hàng rào. Nó cứ như thế mà ở trong phòng mà ngủ cho tới sáng, nó nghĩ thế nào sáng cũng có người mở cửa rồi tính tiếp, bây giờ nó đi ngủ, mặt dù bây giờ chưa tối, mới 5h thôi

+Nhà hần

Cũng giống như nhà nó, vì hai nhà là bạn nên tính toán cũng giống nhau cả, hần nghĩ mọi cách để phá hoại cái hôn ước này, vì anh, trong lòng anh đã có người con gái khác rồi. Nằm trên giường vắt tay lên trán nhớ lại hồi còn bé:

“Trên một cánh đồng đầy hoa hướng dương, nơi đó có hai đứa con nít đang vui đùa với nhau

– Suno* à, sau này cậu có cưới tớ không – Suno là biệt danh của hần khi còn bé, nhưng bây giờ lại là John

– Có chứ sao, cậu là người con gái tớ quý nhất Luno* à – biệt danh hồi bé của nó bây giờ có tên là Sara

– Minh sẽ đợi cậu, móc ngoéo đi^^

Hai ngón tay bé xinh đan xen vào nhau, chứng minh cho tình yêu bé thơ của mình, nhưng ai biết rằng, chúng nó không thể ở bên nhau, gia đình bé trai vì có chuyện đột xuất ở Los Angeles, nên cả nhà đều chuyển đi, khiến hai đứa trẻ phải rời xa nhau. Trước nhà cậu bé

– Bác ơi, bác đừng cho Suno đi mà, cho cậu ấy ở lại với cháu đi*khóc tèm lem*

– Con à, sao có thể được, nhà bác ấy có chuyện Suno còn nhỏ không thể ở đây một mình được, nào ngoan nào con, Suno sẽ về với con.

– Thiệt không hà mẹ?! Bác mẹ con nói đúng không?!

– Bác hứa với con.

– Luno nè, tớ cho cậu cái này, đây là dây chuyền mặt trăng, nó biểu tượng tên cậu, còn mình là mặt trời nó biểu tượng cho tên mình, trên đó có khắc tên hai đứa mình. Trên đời này chỉ có một cái thôi, khi cậu nhớ mình hãy lấy này ra mà nhìn, chỉ cần tớ và cậu vẫn còn giữ cái này chắc chắn sẽ gặp lại nhau.

– Ừm, tớ hứa với cậu tớ sẽ giữ cho chắc.

Hai đứa bé trao nhau sợi dây chuyền, bé trai thì giữ sợi dây mặt trời có khắc chữ Luno, bé gái thì giữ sợi dây mặt trăng là Suno. Chiếc xe lăn bánh đi về phía sân bay, phía sau vẫn vọng lại tiếng bé gái

– Cậu nhớ về nha, cậu đã hứa sẽ cưới mình đó, mình sẽ đợi cậu

– Mình hứa và mình sẽ nhớ điều đó, cậu nhớ đợi mình

Người lớn nhìn theo hai đứa trẻ mà trong lòng nở một nụ cười ”

Kí ức trở về, hần tiến vào cái bàn mở ra 1 chiếc hộp nhỏ, trong đó cất giữ một sợi dây chuyền, bao lâu nay hần không đeo vì hần sợ sẽ làm mất, nếu mất rồi sẽ không tìm được người con gái đó, người con hần hằng đêm nhớ tới, mặt sau sợi dây khắc dòng chữ nhỏ “Luno” hần cười

+ Về lại nhà nó

Sau khi đánh một giấc, nó thức dậy lúc đêm khuya, nó biết rằng sau đêm nay nó sắp là của người khác rồi, nó nhớ một người, ngược nhìn lên những ngôi sao

– Cậu bây giờ ra sao, có nhớ lời hứa của mình không, mình vẫn đợi cậu, nhưng mà, ngày mai đây, mình sắp là của người ta rồi, cậu có nhớ mình không, mình ước gì ngày mai này mình được gặp lại cậu*nhắm mắt*

Bước tới cái bàn mở hộp ra, lấy một cái hộp nhỏ, sợi dây chuyền mặt trăng phía sau khắc tên “Suno” nó lấy ra ngắm nghĩ lại kí ức hồi bé, mỉm cười, một nụ cười đẹp nhất mà chưa bao giờ ai có thể thấy, trừ cậu bé đó (biết cậu bé đó là ai rồi đúng không) nó lấy ra đeo lên người, dưới ánh sáng đèn đường bên ngoài phản chiếu sợi dây chuyền khiến cho nó lóe sáng như sợi dây như đang cười với nó vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Gặp Mặt 1

+Nhà nó

Rốt cuộc nó thiếp đi, và bị đánh thức bởi hàng loạt tiếng động. Nhìn lại, nó, đang thay đồ và toàn thân cứng ngắt không nhúc nhích được. Nó mới nghĩ ra, vì biết nó thế nào cũng đợi người đến rồi tẩu thoát nên, ba nó, đã kêu người chích thuốc làm cho nó đông cứng lại. Nhìn qua nó thấy mẹ đang đứng đó, nó giương đôi mắt mù lẹ của mình nhìn mẹ. Rồi nó nhận được một câu nói với khuôn mặt đáng sợ

– Vô ích thôi, không làm được gì đâu

– Mẹ!!!!

– Các người mau thay lẹ đi, giờ hẹn sắp đến rồi, đừng làm ta trễ hẹn

– Vâng ạ!!!!

– Mẹ....

Nó mặc trên người bộ đầm trắng, trên cổ đeo vòng đính kim cương. (tg: dây chuyền mặt trăng, nó cất đi rồi nhè)trang điểm nhẹ nhàng, khác hẳn với vẻ đẹp sắc sảo khi ở trên sân bay. Nhìn trong gương nó không nhận ra nó, nó nói vu vơ “con nào vậy”(tg: @@! chắc em chết quá chị ạ =...=) những người trang điểm cho nó tuy có hơi sững sờ với lời nói của nó nhưng họ cười rồi nói “tiểu thư đó, nhìn tiểu thư đẹp quá^^”. Nó đag vì vu vơ trên mây khi nghe lời nói đó, mà không biết mình bị kéo xềnh xệch lên xe, đến điểm hẹn.

+Nhà hần

Chỉnh đốn trang phục xong, hắn nhìn mình trong gương mỉm cười – một nụ cười đắc thắng – trong đầu hắn đã lên 1 kế hoạch hoàn chỉnh hơn bao giờ hết. Bước lên xe, lòng hắn như mở cờ trong bụng, cười miết xuống dọc đường.

+Nhà hàng

Đến nơi, nó bây giờ mới hoảng tỉnh lại, nó bây giờ mới biết nó đã bị dẫn đi trong vô thức, nó vỡ mộng khi tối qua đã lập kế hoạch sẵn sàng rồi, nó chỉ có thể khóc thầm mà thôi. Nhìn qua có một chiếc xe cũng đang đi đến, nhìn thấy hắn bước xuống xe, thì:

– Ááá...!!!!Anh...đừng nói...anh đi theo tôi

– Ồ...ơ...

Nó lúi húi xềnh xệch chạy thẳng vô một góc khuất, mặc đàng sau tiếng ú ớ của người hầu.

– CÔ BUÔNG TÔI RA, CÔ ĐANG LÀM TRÒ GÌ VẬY

– Anh hãy trả lời câu hỏi của tôi mới cho anh đi được

– Cô có gì nó lẹ đi, tôi đag bận.

– Được, anh nge này xog là anh hết bận liền à

– Cô nói đi

– Anh đến đây để làm gì???

– Nói cho cô biết chi

– Anh đến đây để xem mặc đúg khôg!!!!

– Sao cô biết...Đừng nói...Cô...là người ba má tôi chọn.

– Có thể

– = _ =

– Hôm nay bằng mọi cách phải hủy, hủy cho bằng được.

– Cô có cách???

– Không

–Ặc!!! vậy sao nói hùg hỏn vậy!!!

– Tại tôi nghĩ anh có cách...Đừng nói là cữg khôg nha.

– Tất nhiên...là có rồi

– Nói, nói cho tôi biết đi

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Gặp Mặt 2

Tada\('▽`)/ bữa giờ có ai nhớ au không nè ^^bữa giờ lo học nên chậm trễ, thui au viết tiếp nha, au cũng không biết chừng nào viết đầy đủ mà đều đặn nữa, mong mọi người đừng bỏ rơi au nha (‘▽`)

—

Sau khi hai đứa rù rì rù rì với nhau, mặt hai đứa rất rất rất là tà mị (ý là rất đều) bước vào phòng ăn, hai người xem như không quen biết gì nhau cả, hai bên gia đình cũng chả ngạc nhiên gì mấy, tại họ biết bọn chúng định làm gì.

– Chào con – mẹ của hắn

– Dạ cháu chào bác ạ

– Chà chà, con trai chị đẹp quá ta – mẹ của nó

– Chị nói quá, nó cũng bình thường thôi, tôi có một đứa như nó, mệt lắm chị ạ, nó suốt ngày làm tôi đứng ngồi không yên luôn đấy

– Ấy, chị nói quá, nó là con trai thì phải đi đây đi đó, đâu giống con gái ở nhà được chứ. Tôi mới khổ nè, con gái tôi đi suốt, nó mới đi du học về mà chưa gì nó long nhong tiếp chị ạ, phải tìm tằm chồng để giữ chân nó lại mới được không thôi thì khổ, mà đây nhìn con trai chị khỏi ngò, học thức trong rộng mà hai ông nhà mình lại bạn bè, nên tôi cũng yên tâm, gửi con gái mình cho bên chị.

– Ấy, chị nói quá đi à, tôi nhìn con gái chị cũng tốt, khỏi người theo làm sao con trai tôi theo kịp

(suốt buổi toàn мамы của hai người nói, còn hắn với nó thì chỉ biết ngồi cười. Còn cha tụi nó, cầm đầu vô ăn, cứ như lời hai người vợ mình như gió thổi ngoài tay)

– Chị nè, việc thành hôn...

– Mẹ à, con không cưới người đó đâu, nhìn biến thái, còn nữa, xấu quá, thua mấy anh bên Mĩ nữa. Á!!!! mẹ làm gì đá con mẹ không thấy à. – Nó nói

– Mẹ à, con không thích cưới đâu mẹ mau hủy đi, mẹ thấy không, con gái con đứa, nói chuyện không nét na thùy mị gì cả, xấu nữa, không biết mặt trát bao nhiêu lớp phấn nữa chứ. – Hắn nói

– Hai đứa cầm miệng, con nít con nôi mở miệng ra làm gì im cho người lớn nói chuyện* bốn người đồng thanh*

Hai đứa khi nghe bật phụ huynh nói vậy liền cứng miệng, thì đúng, họ chưa đủ 18 tuổi, năm nay họ mới 17 tuổi thôi họ còn phải đi học, nhưng chỉ số IQ của họ đến 200, đến trường làm gì trong khi những điều đó họ biết hết. Bực tức trong lòng liền trỗi dậy, trong đầu xuất hiện câu nói “TUYỆT ĐỐI PHẢI PHÁ CHO BẰNG ĐƯỢC”. Mặc cho hai người mẹ nói chuyện rôm rả, người cha ăn uống thì hai đứa con họ đang... Một đứa thì ăn ngồm ngoàm, một đứa ăn vung vãi, nhìn thật là mất thẩm mỹ hết sức. Mục đích tạo cảm giác cho hai baba mama nhìn thấy cảnh này để mất hình tượng mà hủy bỏ, ai lại nhận một con đầu một con rể bê bối như thế chứ. Kế hoạch tưởng như thành công khi thấy các vị phụ huynh đang ngồi lắc đầu, thì hai đứa đang mở cờ trong bụng. Thì một câu nói của ba bọn họ vang lên dẹp tan ước nguyện trong lòng:

– Hai đứa có đẹp ngay trò đó không, hay là để ta cho hai đứa đi vô rừng Amazon tập huấn. – Ba hắn nói

(mặc dù họ đã rửa tay gác kiếm nhưng mà họ vẫn còn có tiếng trong giới xã hội đen, chỉ khi nào họ muốn tung hoành thì không ai quay lưng lại với họ, tại họ không muốn thôi vì kể bên họ còn có những người họ yêu thương nên họ không làm nữa)

– Ba à/ Chú à!!!!

– Cứ như vậy đi, hôn lễ sẽ bắt đầu năm sau, khi hai đứa tròn 18 tuổi, và bây giờ hai đứa chuẩn bị qua nhà mới ở riêng đi, tập cho quen, ta sẽ kêu tài xế Kim chờ hai đứa đến đó – Ba nó nói

– Ba à!!!!

– Cứ như vậy đi, rất vui được làm xuôi gia với chị

– Tôi cũng thế, tôi mong đến ngày thấy chúng nó thành thân ghê á chị ạ

– Tôi cũng thế

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Về Nhà

(*~*~*)Hello mấy tình yêu, mình đã hoàn thành xog kì thi giữa kì rồi ^^ bây giờ xin phép viết tiếp nhe ~~~~~ 3 ~~~~~

Có ai hóng truyện mới mình định tung ra không nè ^O^

Sau khi nó và hấn không thể phá được ý kiến của bậc phụ huynh, chúng nó đành suy nghĩ cách khác. “Haizz!!! Thui thì còn một năm lận mà, Thôi thì về đó trước tính tiếp vậy” – Nó nghĩ. “Phải hủy, phải hủy mới được” – Hấn nghĩ.

Ngồi trên xe, nó và hấn được sắp chung một chỗ, ba má tui nó sắp chung một chỗ. Trên xe, không khí hai nơi đều khác nhau rõ rệt. Một nơi thì như ki băng hà, một nơi thì như mùa xuân ngàn năm vậy.

Đến nơi:

Tòa nhà mang đậm phong cách châu Âu, nhưng vẫn không làm mất đi phong cách xã hội đen của hai người ba của họ. Bên ngoài theo ba màu: đỏ, trắng, đen. Hai bên đường đi là một đàn hoa nở rộ (không biết hoa gì nữa) kẻ đó có cái ao chính giữa là đài phun nước. Kế đến là khu rừng nhỏ cho nó có thể đi dạo (a!!! chưa nói, mị nhà ta rất thích ngắm cảnh nhất là nơi nhiều cây)

– A!!! Nhà đẹp quá!!!

– Con thích không – mama nó nói

– Thích lắm mẹ ạ!!!*ôm hôn*

– Ba còn cho người thiết kế cho hợp với sở thích hai con đấy.

– Hihi

– Nào chúng ta tham quan nhà nào

Bên trong căn nhà mang phong cách phương Tây, màu sắc chủ đạo trắng đen. Đi trong phòng nó mang phong cách màu trắng tô điểm một chút màu đỏ trong đó, phòng hấn thì màu đỏ đen. Phòng hai chúng nó thì từ từ tả tiếp nè :)

– Wa!!! tkanks mama baba, hai người là nhất nà*ôm hôn*

– Con gái yêu thích là được rồi*xoa đầu*

– Thui con với chồng con nghỉ ngơi đi, mai ta với mẹ con sẽ đến ở chung, hình như cỡ 1 tuần. Không cản trở đến hoạt động hai con đâu

– Ba à!!! Chúng con nghỉ đây!!!

– Ừ hai con nghỉ đi, khỏi ra tiền

– Vâng!!!

Ba má nó vừa đi hấn với noa không hề nhìn nặt nhau, nặt dù này h chỉ có mình nó nói chuyện với ba má nó. Ba má hấn không đến. Ba má nó vừa đi, nó liền gọi cho con bạn thân

– Ê mầy, đi chơi khôngh!!!

– Bar ha^^

– Ok, lâu rồi tao không gặp thên Jin, không biết nó quản lí sao rồi.

– Ok, tao qua đón mày

Hấn đứng kế bên nghe nó nói, tò mò

– Cô đi đâu!!!

– An quân tôi à

– Haha...No no!!!

– Vậy sao, thui tôi tắm đây, không đôi co với anh. Sáng giờ tôi bị stress quá nhiều rồi

– Hừm

Chương 10: Trở Về Thế Giới Ngâm 1

Tắm rửa sạch sẽ, nó lựa chiếc áo phong trắng khoác lên người chiếc áo choàng bằng da màu đen bóng loáng, kế đó nó lựa chiếc quần đen bó, nó xả lần tóc màu đỏ đô xuống. Trong gương nó chỉ trang điểm nhẹ nhưng vẫn tôn lên ngũ quan hài hòa, nó nhìn rồi cất bước ra ngoài nó chọn ngay đôi giày boot màu đen cổ cao, đế sau cao hơi bằng một tí và rất bền, đôi giày đặc chế của nó, đó chính là lưỡi hái thần chết, trên mũi nhọn đó có độc. Đi ra ngoài nó gặp ngay bản mặt hấn ta, có vẻ như hấn cũng không chịu ở nhà nên cũng ăn mặc đi ra ngoài, hấn mặc áo sơ mi đen để chừa ba nút trên lộ ra bộ ngực màu đồng sắt chắc, tiếp đó hấn lựa một chiếc quần jean đen. Nó nhìn cách ăn mặc tuy không có gì bình thường, nhưng không biết sao khiến tim nó đập loạn cả lên. Nó khắc chế lại tâm tình

– Anh đi ăn xin à, sao mặt lòi thối thế

– Vậy chắc cô đi cua trai à sao lại mặc như vậy

– Tôi mặc vậy có vấn đề à

Hấn khi nhìn thấy nó bước xuống liền bị cơ thể nó làm cho hộp hờn, nếu như là những cô gái khác chắc hấn đã nhào vào ngay lập tức rồi. Nhưng đây không phải là họ mà là nó, không thể đụng đc, nhờ và câu nói của nó khiến cho hấn hoàn hồn trở lại

– Chả sao cả, chỉ sợ ba má cô biết gái đã có hôn phu mà mặc đồ như thế thì không biết phải làm sao

– Vậy anh thì sao, chắc không bị quá, thui tôi không đòi co với anh nữa tôi đi đây

Nó xuống grada lấy xe xong đi thẳng đến nhà nhỏ bạn thân yêu của nó, Lisa

PimPim

– Ra rồi ra rồi. Ôn quá!!!

– Lẹ đi

– Rồi rồi

Sau khi bạn nó lên xe, nó phóng xe như bay đến Bar một tay nó sáng lập, BIXO

Đây là quán bar đứng thứ nhất trên toàn thế giới, bar rất đầy đủ: khách sạn, nhà hàng, club,...vv...(club khác bar nha bà con :))))

Bước vào bar hai đứa chúng nó được sự u ái của tất cả mọi ánh mắt của mọi người trong bar, khiến nó khó chịu và bước thẳng tới bàn VIP chỉ có mình bang chủ và phó bang chủ mới được ngồi, ánh mắt đổ dồn về tụi nó khiến nó càng ngày càng khó chịu

– Thăng Jin quản lí cỡ nào mà để lọt bao nhiêu con mắt nhiều chuyện đến như vậy

– Tớ làm sao biết được, hề hề

Nó quát “NHÌN ĐỦ CHƯA HẢ, CHỦ QUÁN ĐÂY!!!”

Lisa ngạc nhiên *Mày là chủ ở đây còn ai là chủ nữa-_-///*

– Nhị vị Tiểu thư dùng gì

– Cho ta rum pha với cooktail nha*chớp mắt* – Lisa nói

– Rượu mạnh nhất ở đây – Nó nói

– Vâng, xin đợi chút có ngay

Sau khi tên bồi bàn đi, Lisa cất tiếng

– Nè, không hủy được hả

– Ừm, không được, trái lại còn bắt ở chung

- Wa!!! Bác trai bác gái thật cao tay a!!!
- Hừm, suy nghĩ giùm tao coi, tao đang bực mà mày lại như vậy
- Thì tới đâu hay tới đó, mày biết tên anh ta không, để tao còn sai người đi điều tra
- Không
- Vậy số điện thoại
- Không luôn
- Vậy thôi dẹp luôn đi, số không biết tên không biết thì làm ăn gì!!!
- A!!! Tao nhớ ra rồi tên này khoe tao là hấn sắp tiếp quản tập đoàn SM á
- Hà!!! Tập đoàn SM á!!! Người tiếp quản á!!! Nguyễn Hoàng Nam á!!!! Sao mày lại lết vô tay thên này được vậy...Ồi!!! Tội cho bạn thân yêu tôi quá...bla...bla...

Lisa hét lên, một tràn cảm thán, một tràn kẻ lẻ, khiến cho mọi thứ xung quanh im lặng một cách bất ngờ

- Lưu...Tuyệt...!!! MÀY ĐANG LÀM TRÒ GÌ VẬY HÀ!!!!
- Ố ơ!!! tao xin lỗi!!!*quay qua sàn nhảy* mọi người cứ tiếp tục đi ha, hihi*quay qua nhìn nó*hêhê, hạ quả hạ quả, quay lại đề tài chính đi ha^^
- Nói đi sao mày biết tên hấn
- Chật!!! Đúng là mày ở bên đó lâu quá nên mù tin tức bên đây luôn rồi. Đó là cậu ấm của tập đoàn SM, người này tình thông thị trường, ra tay vô cùng mau lẹ, chính tay cậu ấy cho tập đoàn SM vươn tới đỉnh cao ngang tập đoàn IG nhà mày, nhưng cũng đứng vững chắc trong thị trường trong và ngoài nước, do chỉ số IQ trên 200 nên cậu ta đã bỏ việc học từ khi 16 tuổi đỡ hơn mày mày bỏ từ 15 tuổi rồi, vì ăn chơi (đa số là chơi gái =]]]) nên ba anh ta đã gửi đến Los Angeles để du học chính đốn lại anh ta. Đó chỉ mới là thông tin bên thế giới ngoài thôi ha, còn...*Rầm*

Lời chưa kịp nói thì một tiếng chói tay đập vào màng nhĩ khiến nó và Lisa phải nhăn mặt. Cánh cửa bar bị đá văng ra

- Kêu đại ca tụi mày ra đây, cho tao xem xem coi tài năng cỡ nào, mà cứ như con rùa rụt cổ chỉ biết trốn trong đây chơi gái thế...bla...bla..

Nó đánh mặt “DM!!! Thên Jin quản lí bang như thế nào mà để cho con chó nó chạy vô đây vậy”

Nó tức giận quát

- BÀ NÓ!!! THÊN JIN ĐAU RA ĐÂY TAO BẢO, MÀY KHÔNG RA ĐỪNG CHẮC CHÌ MÀY XONG THẮNG VÔ PHÒNG, ĐỪNG NGHĨ TAO KHÔNG BIẾT MÀY Ở ĐÂU!!!! RA ĐÂY!!!

Tiếng quát của nó khiến con bạn nó giật mình khẽ lắc đầu cho số phận thên em song sinh mình rồi “ai biểu tao giao mày quản lí tao về ăn cư dợt con này về mà...chật!!! Đừng trách tao, tao vô tội!!!”

Thên Jin đang ở trong phòng ân ái thì bị tiếng đập cửa rồi tiếng quát thên con trai, kẻ đó là tiếng quát quen tai của một người con gái sao ba năm không nghe lại được “Chết rồi!!! La sát về rồi”

Hấn liền mặc đồ chạy sộc ra ngoài, nhìn thấy hai tí ti mình, một người thì nhìn nó như là muốn ăn tươi nuốt sống, còn một nhìn nó như cảm thán cho số phận nó ngày hôm nay. Nó liền xanh mặt nhưng cũng chính đốn lại trang phục chạy lại

- Đại tí!!! Tí về rồi, em nhớ chị quá chị ơi!!!
- Đứng đó!!!
- Tí tí cứu mạng~T_T~*nhìn Lisa*
- Ta bó tay rồi

Một nàng tí ti, trước mặt bàn dân thiên hạ, ai có thể tin được. Người mệnh danh như thần chết đi đến đâu xác đến đó, lạnh khốc vô tình, không có tình cảm mà giờ đây, một tràn tình cảnh như vậy ai có thể tin vào mắt mình. Mà hai người con gái khi này ngang nhiên ngồi bàn VIP chỗ chỉ dành cho Bang chủ bang phó mới được ngồi lại là bang chủ bang phó thật sự của bang B.A (viết tắt Black Angela) Người mà bấy lâu nay ẩn đi sao. Vậy sao bây giờ xuất hiện, có chuyện rồi sao. *Ầm*

- Mẹ kiếp chúng mày xem lão tử ở đâu hả... cự nhiên xem tao như không khí, tụi mày cứ anh anh em em, tí tí muội muội đi, rồi dặt tay nhau xuống mồ (vị bị quăng một cục bơ nên giận cá chép thót đó :)))) tụi mày xô lên giết tụi nó cho tao

– GIẾT!!!

– Hừm, lâu rồi không vận động ha, hình như tao tích trữ mỡ rồi mà ọ – Lisa nói

– Vậy giờ tập đi, tao cũng ít vận động luôn rồi – Nó nói

– Cho em tham gia với

– OK, việc này của mày mà mày không tham gia!!!

Chúng nó vừa nói vừa xông lên đánh, đi đến đâu người rên đến đó, máu văng theo, không ít cũng nhiều

– Để tên đầu sỏ cho tao, hần dám nói tao chơi gái!!! Bà nó, bà đây gái chính thống mà nói tao chơi gái!!!

– Ok *mím môi* (có hiểu vì sao mím môi không, hehe)

Hạ gần hết tên đầu sỏ miệng lúc này hùng hồ bao nhiêu lập tức lấp bắp không nói được, hần bây giờ đang quỳ trước mặt nó.

– Tì tì, xin tha mạng, e biết lỗi rồi...em...em...có mắt cũng như không mắt em...em...sai rồi

– Có cần ta lấy mắt ngươi ra không

– Dạ...dạ...dạ thôi không đâu xin chị tha cho em...

– Mẹ kiếp, nhìn bà cho kĩ đây, bà đây là gái chính cống nha, mà...mày cũng cả gan chạy sộc vô đây đập đồ bà, to gan lém!!!

– Tụi bây đâu!!!

– Dạ!!!

– Bé hỏ tao còn sống không hay BÂY GIỜ NÓ BỊ ĐÓI MỤC XƯƠNG RỒI HẢ!!! – Vừa nói vừa liếc thên Jin

Cảm thấy hàn băng đang tiến đến gần, thên Jin liền lắc tay nói

– Không, không mập rất mập rất khỏe, còn trâu bò lém chị

– Được, đi thưởng cho nó đi

Vừa nghe xong nó liền thấy tên đầu sỏ không ngừng van xin không ngừng than khóc

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Trở Về Thế Giới Ngầm 2

Còn về hần sau khi nó đi cũng bước theo phía sau, leo lên con xe thân yêu của mình chạy đến thẳng bar DIM ở đó có 2 thằng bạn thân hần ở đó, hần phóng đi mà người đều tránh né làm gì mà muốn đi thăm ông bà tổ tông sớm chứ. Đến nơi, đập vô mắt nó là hai thằng bạn mỗi bên đều có một em. Hần bước vào bao nhiêu ánh mắt nhìn về hần. Trên người mặc áo sơ mi hở ba nút, lộ ra từng thớ thịt săn chắc, mặc chiếc quần tây, đối với nó, hần ăn mặc như cái bang, còn đối với tụi con gái ở đây hần lại ăn mặc thật cuốn hút hấp dẫn. Bước đến gọi ngay chai rượu sâm banh, hần hầm hừ nhìn hai thằng bạn của nó mà trong lòng càng sôi máu

– Mẹ kiếp!!! tụi mày đang chọc tức tao à.

Hai thằng nhìn hần, thằng Ken và Jack nhìn nhau cười rồi nói vào tai hai đứa con gái kế bên mình, khiến cho hai đứa lập tức đi ngay, mặt còn ửng hồng.

– Sao không hủy được à, tội vậy haha, vừa mới về là đã bị bắt cưới vợ rồi, sống tự do tụi tao sướng biết mấy – Ken nói

– Không hủy, trái lại còn bắt ở chung (có ai thấy câu này quen quen không ;))

– Sao có cần tụi tao giúp không đây – Jack nói

- Điều tra cho tao nhỏ đó đi
- Nói tên đi
- À...ừm...ừ!!! Tao quên hỏi rồi
- Vậy thuộc nhà nào mà mày nhớ không
- Àm...ừ...thì, hình như...ừ để tao nhớ coi hình như là...tao quên rồi thì phải
- Bà mày, cưới về, không biết tên không biết tuổi không biết gì cả, làm ăn gì chứ – Ken nói
- Tao chỉ biết nó là con bạn của ba mẹ tao thôi chứ tao có biết gì đâu
- Hừ...để tao điều tra xem sao!! – Jack nói

Cả ba đều im lặng hồi lâu, thì thuộc hạ của bọn họ chạy vô, báo với thằng Ken gì đó, khiến cho mặt hắn đành lại.

- Chuyện gì
 - Có người báo, bang chủ B.A đã về, hai bang phó xuất hiện. Đại ca bên Hắc long đã bị họ giết, nghe nó là cho hổ ăn mất. Ra tay quả ngoan độc
- Lời thằng Ken phát ra, mang cảm giác cực lạnh như họ đang ở Bắc cực, cho hổ ăn sao, sao lại có người ra tay tàn độc như vậy, có ai biết được nó đang thông báo một điều, bang B.A đã trở lại và nó sẽ thống trị hết thảy tất cả các bang trên thế giới ngầm này cơ chứ.
- Có biết giới tính không
 - Bang chủ là gái, hai bang phó là trai gái là cặp song sinh.
 - Là gái sao, song sinh nữa sao, còn gì nữa không?!
 - Hết rồi.

Jack này giờ im lặng như đang suy nghĩ gì đó, bỗng lên tiếng

- Tao e rằng đây là lời cảnh cáo của cô ta, ý muốn thông báo rằng bang B.A có chủ không phải vô chủ, đừng đụng vào.
- Tao cũng nghĩ vậy – Hắc và Ken

Ba người cùng chung suy nghĩ cùng chung mục tiêu là phải lật đổ được bang B.A để tránh chúng lâm le đến bang mình. Cô gái đó phải càng cẩn thận, đại ca Hắc long là một điển hình cho bọn chúng nhìn thấy “Cô ta là con gái, nhưng ta không hề bị khinh thường”. Hình như hôm nay tâm trạng hắn nửa vui nên không hề có hứng thú với bọn con gái ở đây nên hắn làm lơ tất cả để cho Ken và Jack hưởng trọn tất cả. Hắn nằm dài lên chiếc ghế dài mà nhắm nghiền mắt. Lúc hắn nhắm mắt thì hình ảnh người con gái đó xuất hiện. Đó là hình ảnh Luno đang nhìn hắn mỉm cười rất tươi, hắn không ngừng suy nghĩ xem khi lớn lên cô như thế nào, và khi gặp cô thì sẽ chào hỏi ra sao. Trớ trêu thay khi hắn chưa cưới cô về thì ba mẹ hắn lại ra cái hôn ước chết tiệt, khiến có khát khao muốn cô bên cạnh càng thêm cháy bỏng hơn bao giờ hết. Hắn trải qua bao nhiêu người con gái, lên giường biết bao nhiêu cô nhưng hắn chưa từng mất nụ hôn đầu, hắn muốn dành tặng cho cô, không muốn ai có thể chiếm được, Ken và Jack nhìn thấy hắn khế lặc đầu, mặc dù là bạn thân nhưng những chuyện liên quan đến hắn lúc bé tí thì họ không hề biết, họ chỉ nghe hắn kể về cô và cái tên mà thôi chứ chưa gặp mặt lúc bé nên họ cũng không thể an ủi được gì, chỉ có thể im lặng mà thôi. Nằm được một hồi hắn cũng phóng xe đi về để lại bạn mình đang lặc đầu cảm thán, đến thì im lặng lắm, mà khi về còn im lặng hơn.

Lúc bé họ là tri kỉ, vậy khi lớn lên có thể là tri kỉ hay không. Tình yêu có trường tồn mãi mãi như người ta hay nói không hay nó chỉ có thể tồn tại trong quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Động Lòng Chẳng????

– A về đến nhà rồi

– Xin chào cô chủ*cúi đầu*

– Ấy bác đừng như vậy tôn thờ cháu đây, bác sống ở đây thì cứ xem như là người một nhà hết đi

– Dạ vâng cô chủ, à tôi quên nói cô, lão gia và phu nhân của cô đã đến đây rồi

– Bác...bác...bác nói gì cơ, vậy...vậy...họ đang ở đâu, không phải họ đã về rồi sao, còn hần ta hần về chưa

– Thưa, thiếu gia chưa về, còn lão gia và phu nhân đang ở trên thư phòng

– Vậy thì bác lui xuống đi*cười*

– Vậy tôi xin phép

Sau khi quản gia vừa khuất thì nó bắt đầu lo lắng đi lòng vòng, “mama baba đều có mặt ở đây mà trong khi hai đứa lại đi hết, không được rồi, chết rồi, họ sẽ giết mình chết, làm sao đây, làm sao đây” nó đang mãi suy nghĩ thì bên ngoài cổng có tiếng còi xe.

– A!!! anh ta về

Nó liền chạy một mạch ra ngoài cổng chặn ngay lối chạy vào gara. Trong khi hần mới được mở cổng liền chạy thẳng hướng về xe thì thấy trước mũi xe có con gì vừa chạy xẹt qua, hần liền thắng phanh gấp, định xuống xe xem, con vật mà đã muốn tự tử trên xe hần. Vừa đặt mũi chân xuống thì lại bị một vật đập vào trong, không định hình được chuyện gì xảy ra thì *RẦM* cửa xe đóng lại một cách thô bạo, có điều muốn sập ngay lập tức. Nhưng xe hần là do chính tay hần thiết kế, chịu lực rất cao, chống đạn được, làm sao có chuyện gãy chứ. Định hình được chuyện xảy liền kiểm ngay tên chết tiệt nào, đồng thời đưa tay về sau ra phía sau để chuẩn bị móc súng ra. Đèn trong xe sáng lên, chiếu thẳng mặt hần, khiến hần bị neho trong vài giây nhưng sau đó đập vào mắt hần là hình ảnh của nó.

– Cô...cô...CÔ ĐANG LÀM GÌ TRONG XE TÔI VẬY HẢ, CỨT NGAY!!!

– Anh be bé cái miệng anh được không, muốn thùng mềng nhĩ luôn, anh nghe tôi nói cái*vừa nói vừa lấy tay ngoáy ngoáy cho thông mềng nhĩ*

– NHƯNG TRƯỚC HẾT CÔ ĐI XUỐNG KHỎI NGƯỜI TÔI MAU, CÔ ĐANG KHIẾU KHÍCH TÔI ĐẤY HẢ, CÔ XEM CÔ ĐANG NGỒI Ở ĐẤU HẢ

– Tôi đang ngồi ở...Á Á Á!!!

Nó liếc nhìn xuống thì nó nhìn thấy mình đang ngồi trên hạ bộ của hần, tư thế rất ư là mà ám, hần nằm nó ngồi lên vật đó (hắc hắc, biết kiểu đó ra sao rồi chứ 〰〰〰). Khi nó bay vô trong xe, nó không hề biết đang ở trong tư thế như thế nào, chỉ biết mình đang ngồi tên mép ghế, tại mép ghế chỗ đó cứng, với lại lúc lao vào thì không hề có ánh sáng nên nó càng không biết cảm nhận đó đúng không, sau khi hần hết thẳng vào mặt nó thì bây giờ nó mới biết đang ngồi ở đâu. Còn hần sau khi định hình được thì hần định ngồi dậy thì cảm thấy thân dưới mình bị cái gì đó ngồi lên, rất mềm, khi nó đi ra khỏi nhà nó mặt cái quần không bó lắm nhưng ai biết được với tư thế như thế này thì cảm nhận rất rõ, hần điên tiết máu lên hét thẳng vào mặt cô. “Cô ta định câu dẫn mình sao, chết tiệt”- suy nghĩ của hần. Sau khi mọi chuyện diễn ra có mấy giây nhưng cả hai đều có cảm giác đó dài thiên niên kỉ, nó chỉ ngồi im thính thít không nói gì, còn hần thì ngồi hằm hừ toàn thân muốn phát hoả. Một phút trầm lặng trong xe, không khí cứ như thế nào lạnh đi, không ai nói gì. Hần đành lên tiếng

– Cô chạy vô đây có chuyện gì, còn không thì đi ra cho tôi đỗ xe, cũng đã khuya rồi tôi muốn ngủ, nếu cô muốn ngủ trong xe thì tôi không phiền đâu, chứ tôi không thích ngủ trong không gian như vậy.

– Tôi...tôi

– Bây giờ có chuyện nói lẹ đi, sao cô cứ quay ở đó hoài vậy, quay lại cho tôi

Vừa nói hần liền quay tằm lưng nó đang đưa về phía mình, hần rất ghét ai đưa lưng về phía hần. Vừa quay lưng nó lại, đập thẳng mặt hần là khuôn mặt đỏ hơn trái cà chua lúc chín. Một giây khựng lại, hần lần đầu nhìn thấy khuôn mặt như thế “Rất...rất dễ thương~”- hần nghĩ. Một giây sau, hần bình tâm lại “Chết tiệt!!! Sao mày lại nghĩ cô ta dễ thương chứ, không phải mày chỉ xem mỗi Luno là dễ thương sao” vừa nghĩ xong hần móc điện thoại ra chụp ngay hình ảnh yếu đuối của nó, coi như khi bị cô ta ăn hiếp còn có cái để uy hiếp

– Anh...anh...anh đang chụp gì vậy

– Cô nghĩ cô có gì để chụp, tôi chỉ chụp mỗi khuôn mặt cô để sau này uy hiếp thôi, chứ tôi KHÔNG-CÓ-HỨNG-THÚ-VỚI-CÔ

– Anh nghĩ tôi có hứng thú với anh sao

– Vậy khuôn mặt lúc này rồi cái hành động ngồi lên người tôi thì sao

– Anh tránh xa tôi ra...

- Chính cô đã quyến rũ tôi kia mà... *bò lại*
 - Anh đi ra cho tôi... Á Á Á...TA ĐẠP CHẾT NGƯỜI
 - ĐAU...ĐAU A, cô định đập chết chồng sắp cưới của cô à!!!
 - CHẾT ĐI!!! ANH, TỪ KHI NÀO ANH ĐÃ LÀ CHỒNG SẮP CƯỚI CỦA TÔI CHÚ!!!
 - Cha mẹ cô đã giao cho tôi, thì tôi là chồng sắp cưới của cô chứ. A!!! Đau quá
 - A...Xém chút quên, ba má tôi đang ở đây
 - Sao cô không nói sớm!!!
 - Tại...tại chuyện lúc nãy...nên...nên...tôi quên
 - Đi vào đi, tôi sẽ giải quyết cho. Tôi đi cất xe, cô cứ vào trước đi
 - Ủ, anh vào nhanh đây
- Nó vừa xuống, hấn lái xe vào trong, thật ra, trong đầu hấn chỉ có mỗi khuôn mặt lúc đấy của nó thôi.
- “Cô sao cứ lẩn quẩn trong đầu tôi như vậy”
- Mà cô ta tên là gì nhì, quên hỏi rồi??? Chết tiết quên nữa rồi. Mà mình đã động lòng rồi sao?? Khuôn mặt đó thật sự...Chết tiết quên đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đi Học 1

Hấn và nó bước vào nhà đi thẳng vào thư phòng nơi ba mẹ nó đang đợi.

Cốc...Cốc

- Ba mẹ, chúng con vào được chứ!!!
- Ủ hai con vào đi
- Dạ vâng

Vào trong thư phòng, ba nó đang ngồi đọc báo, mẹ nó đang ngồi uống trà. Không khí có lẽ rất trang nhã và rất ổn định thường. Nhưng nó biết tính ba mẹ nó như thế nào, đây là không khí âm ỉ, cứ như đang chuẩn bị giáng xuống một đòn từ vào nó. Nó không biết hấn có hiểu ám hiệu của nó không. Hấn cứ ung dung tự tại bước vào tiện thể nắm lấy tay nó đi vào.

- Hai đứa vừa về đã đi đâu vậy. BĂNG NGUYỆT sao con lại ăn mặc như vậy. Sắp là gái có chồng thì phải mặc quần áo đoan trang lại chứ, sao lại mặc áo hở hân vậy hả!!!
- Kìa mẹ, con đó giờ vẫn mặc như vậy mà.
- Kể từ mai, ăn mặc đàng hoàng cho mẹ.
- Bác, bác đừng la em ấy nữa, là con bắt cần cho em ấy mặc như vậy, chúng con chỉ đi vòng vòng xem coi ở đây đã thay đổi như thế nào thôi, nên không đề ý đến trang phục, chỉ tại ở bên đó quen cách ăn mặc ở đó nên về đây vẫn chưa kịp thay đổi được
- Con thấy không, chồng con quan tâm con đến thế còn đứng ra bênh con nữa chứ. Còn không cảm ơn đi chứ.
- Cảm ơn.
- Thôi được rồi mình à, nó nói đúng chúng nó quen phong cách bên đó nên về đây vẫn chưa quen. Không phải đến đây em định nói gì sao

Nó sững sốt, “Cái gì đang xảy ra đây, sao hôm nay ba mình lại bênh mình còn mẹ lại la trách chứ, hoán đổi rồi sao. Trời ơi, mình không thể nhất thời quên được” – suy nghĩ của nó

– À, xem nữa là quên, hai con nè, ngày mai tụi con đi học nha.

– ĐI HỌC Á!!!! – đồng thanh

– Đúng rồi. Ta nghĩ đã lâu rồi các con không đi học nên hai nhà chúng ta đã quyết định cho hai con đi học.

– Con...

– Tụi con đồng ý

– Ai cho anh tự quyết định chứ. Tôi...A!!!

– Không phải lúc này em nói, em muốn đi học lại sao?!

– Tôi á, hồi nào...A!!! Đau anh làm gì vậy hả!

– Ba mẹ chắc em ấy ngại nên không nói đấy thôi, chúng con rất thích. Dù sao cũng đã khuya rồi chúng con đi nghỉ sớm để mai còn đi học*cười*

– Ủ, hai con đi nghỉ đi, ta đã cho người để đồng phục và tập sách trong phòng hai đứa rồi.

– Dạ tụi con xin phép.

– Anh...Anh!!!

Nó bị lôi đi mà luôn miệng la hét chữi bới.

– Anh...Anh buông tay tôi ra, làm gì mà anh xiết tay tôi đau thế, còn nữa anh có bị đứt dây thần kinh nào không vậy, sao cái gì anh cũng tự quyết hết vậy.

– CÔ IM NGAY CHO TÔI!!

– AI CHO ANH HẾT VÀO MẶT TÔI!!

– Tôi nói cho cô biết, nếu không chiều vào ý họ thì làm sao chúng ta có thể nghĩ cách để huỷ được chứ, chúng ta không thể ngồi ở đây bàn được, làm sao có thể chắc những người ở đây không phải tay chân họ chứ. Không phải đi học rồi dễ bàn hơn sao.

– Ờ...ừm...có lí

– Thông chưa!!

– *gật đầu*

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Đi Học 2

Nó và hấn trở về phòng của mình trước cửa tủ móc quần áo nó và hấn rất chỉnh tề

Đôi nét về đồng phục của tụi nó

+ Đồng phục của nó trước

Đồng phục của trường XYX rất đơn giản không cách điệu. Áo sơ mi, cổ áo màu đỏ đô thêm vào đó là chiếc cà vạt dành cho nữ giới, phần ống tay được xấn lên và thêm vào đó là chiếc cúc, phần xấn tay áo cũng mang màu đỏ đô. Chiếc váy ngắn xoè ra, bên trong cũng mang một chiếc quần con ngắn ngang váy thuận tiện cho việc không sợ bị lộ hàng khi bị vấp té, hoặc chạy nhảy vì nó quá năng động. Chiếc váy cũng giống màu như vậy.

+ Đồng phục của hấn

Áo sơ mi, quần tây màu đen. Bên trong cổ áo màu đỏ, bên trái có túi để bỏ cây bút vào. Nhìn bộ đồng phục rất đơn giản. Không kiểu cộ rất đơn giản.

Kết thúc phần giới thiệu

+ Phòng nó

Nó ngồi trong phòng nhìn đồng phục hết sức ưng ý, liền lấy điện thoại ra gọi ngay cho Lisa, rủ nó học chung với mình. Đã lâu rồi nó cũng không còn đi học nữa, nên cũng có chút hào hứng nó lập tức sửa soạn một số thứ để mai còn đi học (tg: tất nhiên không phải sách vở rồi :))))

– A~lô!!!

– Dậy đi, chuẩn bị đi học với tao.

– Mày khùng à, tao đã ngưng học sao khi mày ra khỏi nước rồi.

– Ba má tao bắt tao đi học chung với hấn, tao rủ mày đi theo cho vui

– Mày học trường gì???

– Trường XYX.

– Haizz khô mày quá, sao ám tao quài vậy.

– Vì mày là cún tao, haha, chủ đi đâu cún theo đó.

– Tao đập mày bây giờ, thôi mày nói vậy tao không học đâu..

– Thôi học đi mà. Năn nỉ đó~

– Được...được, được rồi, bỏ cái giọng đó đi đi, ón quá, chắc tuần sau tao với Jin mới học.

– HẢ!!! Lâu thế.

– Không chịu nữa thì thôi à, tao vẫn còn muốn tận hưởng những ngày tháng yên bình.

– Bà mày!!! Mày nghỉ ngang ngựa tao rồi còn nói muốn tận hưởng, cứ như mày mới nghỉ hôm qua vậy.

– Tao ngủ!!! Cầm làm phiền tao.

– Ê...wê...Ê con kia.

– Tút...tút...tút~

Nó cúp máy thâm rủ con này tối gặp ác mộng, ba hồn bảy vía lạc đi nơi khác, sáng dậy liệt giường, ăn uống không vô....bla bla...(tg: dài quá...viết mỗi tay (' ▽ ')). Nó liền trèo lên giường đánh một giấc chờ đến ngày mai. Nhưng nó đã quên đặt đồng hồ báo thức rồi.

+ Phòng hấn

Hấn vừa bước vào phòng liếc nhìn bộ đồng phục xong hấn liền đi thay đồ. Định bước vào nhà tắm hấn chợt nhớ gọi cho hai thằng bạn của mình rủ hai đứa chúng nó đi học với mình. Hấn gọi ngay cho Ken.

– Hey, nhớ anh hả cưng, mới xa có tí xú là đã gọi rồi. Vợ của cưng đâu rồi...

– Câm!!!

– Hử, gọi tao có gì.

– Đi học

– WHAT!!! GO TO SCHOOL???

– YES

– KHÔNG TAO KHÔNG ĐI ĐÂY. I DON'T LIKE

– Cho mày thời hạn là tuần sau, nếu mày không vô mày xem tao sẽ nói với mấy cô người yêu mày như thế nào. Để xem xem mày giải quyết mấy em đó như thế nào, hehe.

- Mày đang cầu xin tao hay mày đang uy hiếp tao.
- Cả hai.
- Hừ, mày thất bại rồi đó, haha. Tao đang mong có ai tổng mấy em đó đi, để tao kiểm mấy em khác.
- Mày...mày...MÀY CÓ PHẢI BẠN TAO KHÔNG HẢ~
- Phải, honey đừng nóng chứ, honey làm vậy anh không sợ.
- Mày...CÚT
- Thôi thôi, thôi được rồi, tự ái nổi lên rồi. Tuần sau tao với thằng Jack đi học là được chứ gì.
- Hừ!!! Đợi tao nổi nóng mới chịu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đi Học 3

- TIỂU THƯ!!!! THIẾU GIA!!!! DẬY...ĐI...HỌC
- Được rồi được rồi, tôi dậy lâu rồi, ông không cần phóng loa lên vậy đâu.
- Nhưng tiểu thư chưa dậy thừa thiếu gia.
- Vậy ông lên kêu đi, nói tôi làm gì.
- Phu nhân và lão gia có dặn, nếu lần đầu kêu hai người dậy mà chỉ có một người dậy thì bảo người đó đi kêu người kia dậy. Còn nếu cả hai không dậy, đích thân lão già này lên kêu.
- Chết tiệt, phát loa đến thế rồi mà cô ta không dậy, đúng là lè mề mà, tôi phải lên sao.
- Vậy làm phiền, thiếu gia.
- Hừ.

Hắn, bởi vì tối qua có đặt báo thức, hắn không thích có người đánh thức khi hắn đang ngủ, vậy mà chỉ một lần duy nhất, do hắn về khuya sáng hắn nướng, ba mẹ hắn bởi vì nghĩ mình già rồi nên sai người, khoa chiêng múa trống inh xèo khiến hắn không thể nào ngủ được. Chỉ có lần đó hắn tồn đến giờ, vậy mà bây giờ hắn còn phải đi đánh thức cô ta. Hắn hăm hực bước vào phòng nó. Căn phòng cũng gọn gàng, nhưng nhìn đến chiếc giường màu trắng tinh kia, lộn xộn cả lên.

- Chật, đây là cái giường hay là cái chuồng vậy trời, con gái con đũa ngủ kìa trời.

Hắn lấy chân khều nó dậy, nhưng khều quai mà nó vẫn im thinh thít trái lại còn đánh vào chân anh rõ đau còn lẫn nhãi “con ruồi ở đâu bay vô đây”. Anh tức tối định đập cho nó dậy, chuẩn bị giơ chân lên thì mất thăng bằng ngã nhào vào người nó, không phải anh mất thăng bằng mà do tám chùi chân quá trơn, anh đứng không vững ngã liền lên người nó. Nó bị một vật nặng nằm lên người nó, khiến cho nó bừng tỉnh, liền thấy hân đang nằm người nó, đầu hân đang nằm ngay giữa ngực nó, còn bàn tay thì đánh nằm trên “hai trái đào” của nó. Nó bản thân 1 giây...2 giây...3 giây

- ÁÁÁÁÁ!!! TÊN BIẾN THÁI ANH ĐANG LÀM GÌ VẬY HẢ. CÚT!!! CÚT!!! CÚT!!! CÚT NGAY CHO TÔI.
- ĐAU!!!! ĐAU!!!! ĐAU TÔI CÔ BIẾT KHÔNG HẢ, TÔI QUA CÔ LÀM GÌ TÔI HẢ. Coi như què không ai nợ ai.
- Anh...Anh...
- Tôi có bằng chứng nha!!!
- CÚT NGAY!!! AI CHO ANH VÔ PHÒNG TÔI HẢ!!! TÊN BIẾN THÁI, BỆNH HOẠN KIA.

- Tôi có lòng tốt kêu cô dậy đi học nào ngờ cô lại đánh cô, dù sao, sau này tôi cũng là chồng cô, cô cũng là vợ tôi, sau này cũng thấy nhau hết thôi.
- Không, không, tôi không muốn cưới anh, tôi sẽ huỷ, bằng mọi giá sẽ huỷ cái hôn ước chết tiệt này.
- Nếu cô làm được thì tôi cảm ơn cô. Cô đi thay đồ đi, tôi ở đây đợi cô.
- CÚT NGAY!!!
- Cô thay trong phòng vệ sinh được mà hay cô thay ở đây cũng không có vấn đề gì đâu, không sao cả *cười nham hiểm*
- Anh...ANH ĐI RA NGAY!!!

Hắn bị đá ra khỏi phòng, và tiếp đất bằng mông kêu lên một tiếng “uis dza”. Hắn nhìn tay mình, vẫn còn cảm giác được phản lực của cô, và mùi cơ thể của cô, rất thơm, hắn nghĩ “cũng bự chứ đau phải nhõ. Ấy!!! Mày đang nghĩ cái gì vậy nè trời”

Còn nó mặc xong bộ đồ, nhưng mặt vẫn còn đỏ gay lên, nó làm sao cũng không thể hết đỏ được.

- Cô làm gì mà giờ chưa xuống hả!!! Nhanh lên còn đi học chứ.

Nó tức tốc chạy xuống, lấy vội miếng bánh mì mà quán gia đưa cho. Nó định chạy ra rada chỗ để xe. Thì hắn nắm cổ áo nó kéo ngược về.

- Anh buông tôi ra, bỏ ra bỏ ra *giãy giụa*

- Cô đi với tôi.

– Không bao giờ!!! Anh muốn cho cả trường biết quan hệ của chúng ta sao!!! Anh đừng có mơ. Anh rút cuộc là đang có ý đồ gì hả. Tôi nói cho anh biết, ngàn đời, ngàn kiếp, tôi cũng không cưới anh đâu, anh đừng có mơ. ANH MAU BỎ TÔI RA!!!

Hắn suy nghĩ “Ồ ha, tại sao mình lại muốn đi chung với con nhỏ này chứ. Chết tiệt, mày khùng rồi sao. Ờ quên nữa”

- Tên cô tên gì

- Minh Nguyệt. Cứ gọi tôi là Sara.

- Nguyệt sao

- Tôi biết tên tôi đẹp nên anh không cần phải lập lại tôi biết anh tên gì, Nguyễn Hoàng Nam, đúng không. Vậy nên anh buông tôi ra, về học rồi.

- À...ừm, mình đi

Nó bước xuống nhà xe, lấy xe đi, còn hắn thì cứ tần ngần suy nghĩ “Tình cờ...chỉ là tình cờ tên giống tên thôi. Phải chỉ là tình cờ”

- Thiếu gia, tiểu thư đã đi rồi, sao thiếu gia vẫn còn ở đây.

- Ừm...ờ, tôi đi đây.

Hắn vọt lên xe đuổi theo nó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Buổi Học Đầu Tiên 1

Sáng sớm khi con người còn nửa tỉnh nửa mê khi đi trên đường đi làm hoặc đi học thì nếu như hôm nay học không tỉnh táo thì chắc là...sẽ được gặp tổ tiên mình mất. Trên con đường vô dĩ chỉ nghe “bim bim” nhưng hôm nay lại không hề xuất hiện tiếng đó mà trái lại tiếng “Grừm... Grừm” hai chiếc ô tô đang đua trên con đường dài. (tặc: tiếng động cơ của ô tô mình không biết ghi sao, nên đâm ra giống tiếng gầm gú của thú hoang vậy :))))

Trong chiếc xe đầu tiên, nó đang cầm tay lái chạy hết tốc lực, nó chạy mà thắc mắc ” quái lạ, sao hôm nay đường vắng thế không biết, đã vậy, bà chạy lẹ hơn, ha ha, xem ra hắn muốn đua đây mà”. Nó làm sao biết được, người ta tấp vô lề, để tránh đi gặp liệt tổ liệt tông sớm chứ. Hai chiếc xe phân khối lớn, cứ mặc sức mà đua trên quãng đường dài.

KÉTÍTÍT...KÉTÍTÍT Tiếng phanh xe của hai chiếc xe dừng ngay trước cổng trường cấp 3 XYX, rất ngay ngắn, không hề va đập gì đến xe trước xe sau, nếu như người trong giới nhìn là biết đây là những cao thủ đua xe hàng đầu. Cả trường bắt đầu xôm xao, của những kẻ hiếu kì.

– WA!!! Xe này đời mới á chiếc này chưa sản xuất đâu. – học sinh 1

– Ê ê tao nhìn chiếc này quen quen hình như... cái này chỉ có một người thiết kế, và cũng là chiếc duy nhất luôn nè... A!!! Chiếc này nữa!!!!...- học sinh 2

– Hình như trường mình có học sinh mới đúng không... Một nam một nữ á. Hình như họ mới du học mới về – học sinh 3

– A tao nhớ rồi, tao từng thấy chiếc xe này trên báo rồi. Chiếc xe này của Đại thiếu gia của tập đoàn SM – Nguyễn Hoàng Nam. Còn chiếc xe này... Hình như... Ay da xem nào...- học sinh 2

– Á!!! Hoàng Nam sao, đại thiếu gia, đã đi du học bây giờ mới về sao, nghe nói anh ta mới về đây thôi, chắc chuẩn bị tiếp quản công ty của gia đình mình đây mà. – học sinh 3

– A tao nhớ rồi, Trần Minh Nguyệt, đúng rồi cô ta là chủ nhân chiếc xe này... WA trường chúng ta hôm nay được đón toàn nhân vật đứng đầu trong thị trường kinh tế hiện nay, nhà cô ta đứng đầu về kinh tế, lớn mạnh nhất.

Nó và hấn, đã ở trong xe rất lâu, vì tụi nó biết, tụi này học sinh đang sấm soi tìm tòi. Nội nhìn xe thôi cũng phải biết chúng nó là những nhân vật nào rồi. Nó và hấn đành ngồi trong xe chờ khi reng chuông rồi mới vào. Tụi nó nghĩ ” Ngồi luôn cũng được không sao!!! Dù sao bọn ta cũng không muốn học”

Reng...Reng

– Các em còn đứng đó làm gì, tại sao không vô học hả, biết reng chuông rồi không hả!!!”

Thầy giám thị bước ra trường đuổi đám học sinh vô lớp, rồi bước tới xe tụi nó, kính cẩn chào chúng nó. Nó và hấn biết nên làm nên lùi xe vào trong bãi giữ xe, hiệu trưởng đã đích thân kêu giám thị xuống mời họ vào rồi, nên nể mặt ông ấy vậy.

+ Phòng hiệu trưởng

Nó bước thẳng vào phòng của hiệu trưởng theo sau nó là hấn.

– Cậu à, có nhất thiết phải bắt chúng con đi học không vậy, cho tụi con đứng đó, coi như là có đến trường đi ạ!!!

– Hự!! Con xem ai đang ngồi kia

– Ai?!!...A mẹ, sao mẹ lại đến đây!!!

– Nếu không đến đây thì làm sao biết được con có vô học không

– Mẹ, con đâu phải học sinh mẫu giáo đâu mà cần phụ huynh đến giám sát.

– Hừ!!! Em xem, em nên xếp nó vào cái lớp nào ổn để cải cách lại tính tình của nó đi

– Hai con vào 12A1 đi, giáo viên đang đứng ngoài đợi tụi con đó.

Sau khi hai đứa nó đi, thì chỉ còn lại mẹ với cậu nó.

– Chị, chị không cho hai chúng nó biết nhau sao, như vậy sẽ dễ hơn không, chứ như vậy khong ổn tí nào.

– Không được, nếu như thế, thì chỉ là tình cảm con nít lúc đó thôi, cái mà cả hai nhà cần là tình cảm đôi lứa, biết là sớm, nhưng cũng gần đến lúc chúng nó phải gặp nhau rồi.

+ Lớp 12A1

– Hai em đứng đây cô vô trước rồi hai em vô sau.

Lớp 12A1 là lớp giỏi nhất trong tất cả các khối 12 này, ở đây hội tụ những học sinh có những thành tích quốc gia nhất đều tụ tập ở đây.

– Lớp!!! Hôm nay lớp chúng ta có hai em học sinh mới, hai em ấy mới du học về nên tụi em hãy giúp hai em ấy trong việc học tập ở đây các em nhé. Hai em vào đi

Nó và hấn bước vào lớp, dù là những học sinh giỏi nhất, nhưng cũng không hề mất bản chất của những học sinh vốn có, nhiều chuyện...điều đà...tự cho mình là đẹp, tự cho mình là tài giỏi.

– HÔI QUÁ!!!

Nếu ở nhà nó cà rồn với hấn với Lisa nhưng khi với người ngoài nó mang vẻ lãnh đạm. Còn hấn, vẫn bộ mặt lạnh băng không có cảm xúc. Khi nghe nó nói, hấn chỉ cười mĩa, qua thật rất hôi, hôi của mùi mỹ phẩm kém chất lượng, toàn những kẻ giả tạo.

Những đứa con gái nghe nó nói, cộng thêm khuôn mặt của hấn khuôn mặt đỏ tía lên vì tức giận.

– Xi cũng bình thường thôi, còn tò về kiểu sa!!! – học sinh nữ 1

– Không biết hơn ai mà nói chứ, hức – học sinh nữ 2

Nó lườm hai đứa con gái vừa lên tiếng, lập tức đi xuống tát mỗi đứa hai bạt tay rõ đau, nó tát mà một lớp phấn rơi ra, in hấn hai bàn tay đỏ chót của nó lên hai bên má của hai đứa đó, cộng thêm ánh mắt sắc lạnh nhìn tụi nó, khiến hai đứa đó run lên từng đợt

– Tôi không phải cái gương để cho hai cô ngắm, mà phân xét. Luôn tiện nói luôn những người có mặt ở đây, nếu muốn yên ổn cuộc sống ở trường học thì biết giữ mồm giữ miệng, nếu không sẽ hơn như thế này đây, BIẾT KHÔNG!!!

Nó nhìn hai đứa con gái rồi nói tiếp.

– Một mua phấn có chất lượng tí, đánh nhẹ như vậy mà rớt ra luôn rồi.

BÓP BÓP – Hay nói hay lắm, cũng giống lời của cô ta nó, biết giữ mồm giữ miệng đi.

Hấn quay sang cô giáo đang đứng như trời trồng nhìn hai học sinh mới vô, cô biết hai đứa này không phải hạng vừa nhưng không ngờ hơn suy nghĩ của cô.

– À... ừm, hai em giới thiệu đi!!!

– Minh Nguyệt.

– Hoàng Nam.

Nó và hấn được cô sắp ở cuối lớp, nó ngồi một bàn, hấn ngồi một bàn. Vừa sắp chỗ nó liền tranh thủ ngủ một giấc. Còn hấn thì móc điện thoại ra chơi game. Chuyện nó hấn đến đã dẫn dắt hai đứa học sinh lớp 12A1 khiến cho trường ai cũng hứng khởi. Bởi bọn họ nghỉ học giỏi tự cao tự đại, nên ai cũng rất ghét lớp đó, nghĩ hai đứa nó vào sẽ giống như họ nên ai nấy đều tiếc nuối. Nhưng sau khi nghe tin này ai nấy đều phấn khởi. Bắt đầu có lời đồn “Đã có người đẹp loạn lớp 12A1 rồi”. Tự bao giờ tụi nó thành vị thần cao cả đến như vậy chứ. Thật ra tụi nó muốn bọn này đừng để ý đến tụi nó để tụi nó có thể nghĩ cách qua mặt được gia đình hủy hôn ước mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Buổi Học Đầu Tiên 2

Nó và hấn cứ nằm chường ra. Đó là lớp chuyên mà, làm sao có vụ chơi bồi chứ. Nó ngáp liên tục, những bài ở đây nó đều biết hết cả.

– CHÁN QUÁ!!!! Nè ông thầy kia, ông có thể dạy cho nó sôi động lên hay không, những thứ này tôi đều biết hết rồi. Đẹp đi!!! Trời ơi!!! Sao lại lôi con vào cái lớp khi họ cò gáy thế này!!!

– Em...Em...Em

– Em sao thầy!!!

– Xi!!! Giỏi lên làm đi!!! – học sinh 1

– Tôi làm được cô tính gì.

– Nếu cô làm được tôi chấp nhận cô là học sinh có chỉ số IQ hơn chúng tôi

(vì tụi này biết chỉ số nó và hấn cao ngất ngửng) – học sinh 2

– À...hèm!!! Chỉ cần 1 bài thôi, nếu như tôi chứng minh được thì...cậu con trai nè, CẬU CÚT KHỎI ĐÂY NHÉ, hìhì, và cậu còn ở đây thì coi chừng tập đoàn Thịnh gia nhà cậu đấy.!!! Tôi đã cảnh cáo rồi.

– Cô...

– Sao, chấp nhận chứ.

– Nếu cô không làm được thì cô cũng đi ra khỏi lớp luôn.

– Ok!!! Ông thầy ra đề đi.

Ông thầy đứng trơ mắt ra nhìn cậu học trò cung đứng hạng nhất của mình đang thách đấu với một người giỏi toán cấp quốc gia chứ. Ông ta lắc đầu vì cậu ta chọn phải tổ ông rồi.

– Từ 1 đến 100 là tổng cộng hết bao nhiêu

(tg: thật ra magno dở nhất là toán nên muốn nv phải giỏi toán để mình đừng tui :))))

– 5050, cậu đã thua

Chưa đầy hai giây nó đã tính ra, còn trong khi đó cậu ta lại tần ngần ngời ra mà tính. Cậu ta trợn mắt ra nhìn nó. Cậu ta thua rồi. Bài toán nghe có vẻ dễ nhưng tính lại rất nhức đầu, quên số là mệ.

– CÚT.

– A, Nguyệt có phải cô hơi...

– Anh muốn giống anh ta, Nam

– À không không, tôi chỉ muốn nói, cô la làm tôi chơi thua rồi.

– Hừ!!!

Lại một lần nữa nó lại dẫn mặt cái lớp 12A1 kì này là học sinh ưu tú của trường XYX, cha cậu ta vào năn nỉ cho cậu ta vào học lại. Làm sao được, nếu ngôi trường đứng bậc nhất của nước, nếu đuổi một học sinh nào đó đi thì chắc chắn trong học bạ bị xem như đồ bỏ. Người khác không cần biết anh ta có khả năng đặc biệt gì chỉ cần bị trường XYX đuổi thì tất sẽ bị đuổi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cảnh Cáo

Sau khi nó đuổi được học sinh ưu tú nhất trường đi, nhưng nó vẫn không yên phận vẫn chọc phá ông thầy hết lần này hết lần khác. Nó đang cố gắng làm loạn để lọt vô tai hiệu trưởng trường. Cũng đúng như nó dự đoán, cậu nó đã mời nó lên đàm đạo.

– Mời em TRẦN MINH NGUYỆT lên phòng hiệu trưởng gấp!!!

– Ày!!! Rốt cuộc cũng kêu rồi sao, ha ha, em chào thầy em đi nha.

– Em đi ngay cho tôi đi. Em đi luôn cũng được.

– Haizzz, thầy ạ, tội cho thầy là ước vọng của thầy, của lớp không thực hiện được rồi, ha ha, em chỉ mới vô thôi làm sao đuổi được, chưa chơi vui mà. Em đi đây, đừng nín em lại.

Nó bước thảnh thơi lên phòng hiệu trưởng.

– A, cảm ơn cậu đã...Baba sao ba lại...Chết tiệt, sáng là mẹ giờ này là ba. Trời ơi con đâu phải trẻ mẫu giáo đâu!!!

– Con muốn gì?!

– Con tưởng ba biết câu trả lời rồi chứ.

– Tuyệt đối không được!

– Tại sao?!

– Con không nên biết có nhiều lúc con người chúng ta không nên biết những chuyện không nên biết.

– Nhưng con không phải là loại người đó cha à, nếu không muốn con biết thì con sẽ làm cho nó lòi ra. (tg: xưng hô từ lựa cả lên :))))

– Nếu được!!!

– Ấy ấy!!! Cha con gặp nhau mà lại như thế sao – cậu nó

Cốc Cốc

– Xin lỗi cho con xen vào – hấn

– Sao anh lại đến đây, cậu đâu kêu anh.

– Nhưng em là vợ chưa cưới của tôi, nên em bị gì thì làm sao tôi ăn nói ba mẹ hai bên đây.

– Tôi không cần

– Nhưng tôi cần.

– Anh...!!!

– Hử?!

– Hai con đến đây học hay đến đây chơi?! – cha nó

– Vừa học vừa chơi, nếu bác/ba cho bạn con vô nữa con sẽ “chăm” hơn – đồng thanh

– Được, tuần sau bọn nó sẽ được học. Vậy.nên.hãy.yên.ổn.ngồi.yên.không.được.PHÁ NỮA!!!!

– DẠ!!! – đồng thanh

– Sao anh/cô lại nhái tôi!!!

– Anh/cô thì có á !!!

– Hử!!!

(tg: à ha há!!! Cái gì đây, sao đồng thanh thế, tâm đầu ý hợp thế)

Nó quay về lớp thì đúng lúc gặp một đám con gái đứng ở cầu thang, khuất phòng hiệu trưởng. Nó dsang buồn chán khi không có gì chơi, vậy mà chưa gì đồ chơi đã dân đến rồi.

– Mà vừa mới gây sự với bạn tao, còn đuổi một học sinh của lớp 12A1. Mà tên Minh Nguyệt.

– À ha!!! Tin tức nhanh vậy sao. Đúng là tao. Thôi ở đây không tiện, ra sân sau đi ha. Mời!!! Dẫn đường đi dù sao tao cũng là học sinh mới xin “đừng nhẹ tay”

Đám con gái đó nhận thức được tính kêu ngoạ của nó, và cũng không tiện ra tay ở nơi này, vậy nên sân sau là tốt nhất. Hấn đi kéo nó to nhỏ vào tai nó

– Chưa gì đã có đồ chơi rồi sao. Tôi còn chưa nữa.

– Ha ha!!! Do ăn ở.

– Hử, để xem cô đầu sao với đám đó, 5 chap 1. Không tôi, cô lại có giá như thế

– Quá ít!!!

– Hử!!!

Sân sau cây cỏ cũng được cắt tỉa cẩn thận, dù sao ở đây cũng thật thoáng, trong lành để ngủ nghỉ.

– Không tôi – đồng thanh

– Tôi chọn ở đây trước, anh đừng có mà lấn áp

– Chỗ này có ghi tên cô.

– Không chấp, tôi đi chơi với đồ chơi tôi đây. Thật là làm bản không khí nơi đây thiệt.

– Ủ

Ở đây coa thể gọi là một khu vườn nọ nhỏ của ngôi trường này. Ở đây có thể gọi là yên tĩnh, thanh bình. Nhưng hôm nay lại bị ảnh hưởng bởi những tiếng la của bọn con gái.

– Bớt nói! Lên hết đi.

– Để coi còn ngạo mạn nữa không. Lên đi

– Hừ, để xem

Bốn đứa đứng xung quang nó, mỗi đứa cầm theo một cây gậy bóng chày. Nó nhìn là biết hôm nay tụi nó muốn cảnh cáo nó. Nó là ai chứ, đại tì của bang B.A mà thua đám này thật là mất mặt. Nó móc ra một cây gậy nhỏ ở đôi giày boot cổ vừa ra. Nó kéo cây gậy sao cho vừa tầm đánh của đám này. Cả đàn đều xanh mặt, không ai biết nó lại mang theo vũ khí đến đến trường. Nó nhìn 5 đứa mà mày đều biến sắc.

– Sao, tụi mày có, thì tao không được có à. Lên hết đi.

Cả bốn đứa đánh liều lên hết, nhưng gậy chưa đến người nó thì đã nằm ra ôm bụng rên rĩ. Từng đứa từng đứa rống đến đánh nó. Nhưng chưa kịp đứng đã nằm lăn ra xỉu. Gậy nó đâu phải gậy thường. Nó chưa mở nút bí mật để phóng tiêu ra thì còn may, Gậy nó có cơ quan thay đổi liên tục. Nó chưa kịp mở, chỉ vung gậy đánh vào bụng từng đứa. Sắt nguyên chất mà được nó sử dụng để đánh những đứa con gái như thế này thì...

– Sao, kết thúc rồi, tao chưa đánh mà!!! Chán thế. Ê!!! Con kia mày đi đâu vậy, tao chưa chơi với mày mà. Chắc mày là chị đại nhi.

Nó quay qua nhìn thấy đứa con gái lúc nãy còn hùng hổ bây giờ chỉ nhìn thấy một chiều của nó lại đáng ngả hết bốn đứa mà chưa đến một giây, sức người chưa chắc nhanh như vậy, trong khi cây gậy nhìn nặng như vậy mà nó lại cầm một tay. Nó cắt cây gậy đi, bay lên đá thẳng mặt cô ta, cô ta cổ ra đòn đỡ những cú giáng chí mạng. Cô ta cũng dai sức đỡ được mấy đòn hiểm của nó thì là rất tốt. Nó đánh càng hăng hơn, ra đòn càng chí mạng hơn.
BỐP Một cú đá ngay lưng, nó không dùng hết lực nhưng cũng đủ cho vô viện nằm một tháng để nắn xương lưng lại.

– Ê!!! Đang hăng mà, sao khụy rồi, dậy đi nè.

– Cô đánh vậy, ai dậy nó chuyện với cô chứ, huống hồ lại là con gái chứ.

– Ai biểu cô ta mò tới. Tôi còn chưa biết moi tin nữa mà.

Nó bước vào lớp vẫn là tiết ông thầy, nó cười hi rồi quay xuống nhìn hai đứa con gái đang nhìn nó.

– Hai cô!!! Có biết người này không.

Hắn bị nó bắt phải lôi cô ta lên tìm cho ra được kẻ đã sai người đánh nó. Dám lơ lờ cảnh cáo của nó, to gan rồi.

Hai đứa con gái mặt biến sắc nhìn nó. Không nói lên lời.

– Nếu không nói, tôi lôi hai cô ra đập giống còn này đây. À, nếu mà trong lớp này quen mà mà không nó, tôi cũng làm như thế. Thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Tôi đếm đến 3 mà không ai ra nhận thì đừng trách.

1...

Lớp bắt đầu nhốn nháo, hai đứa con gái đó lòng bàn tay bấu vào nhau. Nó vẫn nhìn từng hành động của hai đứa tụi nó.

2...

– Ai, ai, ai mau đi ra đi, đừng vì cá nhân mà ảnh hưởng đến tập thể ló chứ...RA ĐI!!! Chết tiệt!!! – một thằng con trai tức giận quát.

Phải!!! Những lúc khó khăn ta mới biết, ai là bạn mà ai là thù, ai là người thân ai là kẻ xấu.

Nó chuẩn bị đến tiếng thứ 3 thì một trong hai đứa con gái đứng lên nhận.

– Là tôi.

– Sao không nói sớm, làm tổn nước bọt. Không phải sáng tôi tát nhẹ quá nên giờ muốn tát thêm. Nhưng mà tôi không muốn tay bẩn. Hạ Lưu Vy, tiểu thư của nhà họ Hạ, con cưng của Hạ lão gia, nếu mà lão gia biết được con mình lại như vậy thì sao ta. A!!! Còn nữa, vốn nhà cô dsang ở nhà tôi, nếu như...hậu quả cô biết rồi chứ, tiểu thư Hạ Lưu Vy.

– Tôi...tôi...tôi xin lỗi, xin cô đừng như vậy...cha tôi sẽ chết mất, gia nghiệp bao năm gầy dựng lên không thể đổ vỡ được...xin

- Nếu đã biết sao còn làm.
- Tôi...
- Hừ, tạm tha cho cô, và đừng để nó tái diễn nữa.

Cô ta mừng rỡ khi nghe nó nói vậy. Nó cũng biết gia nghiệp của người khác gây dựng lên không vì những chuyện nhọc nhằn này mà ảnh hưởng, nó cũng không cần culi chỉ biết khóc. Nó chưa đóng góp gì cho công ty ba nó thì cũng không thể đập đổ chén cơm người ta được.

- Tôi tưởng cô sẽ đập đổ công ty đó chứ.
- Tôi như anh.
- Tôi tưởng cô cũng ngang tàn chứ. Sao cô biết cô ta sẽ đứng lên.
- Bản tính con người, vốn nhát gan, thấy nguy hiểm sẽ tức tốc chạy. Kẻ gây ra phải đứng lại
- Ồ!!!

29/2(^.^) 4 năm 1 lần, có ai sinh ngày này không, vì lag ngày đặc biệt nên Magno viết tặng cho đây ^^

À cũng nói luôn là, cứ 3 tuần Magno sẽ ra chap của từng truyện. Thí dụ tuần này mình ra thì 3 tuần sau sẽ ra chap của truyện kia. 3 truyện/ 3tuần/ 1 hay 2 chương (tùy tâm trạng, ha ha) nếu có thông báo gì đó về học tập bla bla thì Magno sẽ thông báo cho mọi người.

À trong lúc chờ đợi thì mọi người đọc truyện ” LẠC NHAU GIỮA NGÂN HÀ” thể loại truyện ngắn 12 chòm sao nha ^^ đọc trong khi chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cô Là Vợ Chưa Cưới Của Tôi.

Sau khi nó cảnh cáo thì cũng là lúc trường reng chuông báo hiệu giờ học đã tan. Nó nghe tiếng chuông đổ như được giải phóng mặt trận liền phóng một cái ra ngoài cửa, không thèm để ý đến cái vật thể mà nó cất công mang lên. Hắn nhìn nó mà lắc đầu. Rồi cả hai cũng xách đít đi về. Còn vị thầy giáo của chúng ta đang đứng tại chỗ mặt nổi lên những gân xanh. Ông cũng hàm hực bước khỏi lớp. Coi như ông xui xẻo gặp hai ôn thần này.

Mặc dù nó và hắn chả học được gì trái lại còn phá hoại, gây rối với giáo viên. Nhưng nó và hắn không xem đó là lỗi mà xem nó cứ như bình thường trong ngày. Nó và hắn bước vào chỗ đỗ xe rồi phóng về nhà.

Sau khi đặt chân vào nhà cũng là lúc ba mẹ nó về nhà thân yêu của họ, không còn bám ở đất nhà nó nữa. Còn hắn vẫn vui vẻ tiễn đưa ba mẹ nó về. Cả hai đều khen hắn ngoan hết lời kêu hắn phải nghiêm khắc với nó đừng nuông chiều nó nữa. Nó sẽ hự.

Buổi tối.

- Tiểu thư, thiếu gia có ăn tối không để tôi kêu người làm rồi dọn ra. – tiếng ông quản gia vọng lên nhà.
- Cho cháu chút thôi. Rồi mang lên phòng cho cháu. À còn chút cháu đi chơi nữa nên làm ít để chứa bụng nha. Cảm ơn ông nhiều. – tiếng nó.
- Chút tôi đi ăn nên khỏi chờ phân. Mọi người cứ ăn trước đi – tiếng hắn

Quản gia nghe tụi nó vọng xuống cũng lắc đầu. Rồi ông cho người mang thức ăn mang lên phòng nó.

7:00

Nó hôm nay ăn mặc khác hôm qua. Hôm qua nó mặc áo thun trắng thì hôm nay nó mặc một chiếc áo hở ra khuôn ngực đầy đặn của mình. Cộng thêm chiếc áo này ngắn qua eo nó, lộ hẳn vòng 2 thon gọn phẳng lì của nó. Vẫn là chiếc quần da bóng (tg: Không phải nó mặc lại quần hôm qua đâu nhá mọi người^_^(|||))

Nó bước xuống nhà thì nó bắt gặp hắn lại nhìn nó như ngày hôm qua. Nó trừng mắt nhìn hắn.

- Nhìn cái gì hả, hôm qua đến bây giờ anh nhìn gì mà nhìn quai hả. Bộ chưa thấy gái ăn mặc như vậy à.
- Đệ...à không, cô định mặc như vậy ra ngoài giống hôm qua nữa à. Rồi tôi lại phải biện hộ giúp cò nữa à.
- Ai cần anh biện hộ cho tôi. Xí, nhiều chuyện.
- Cô đi theo tôi.
- Ê, ê, anh lôi tôi đi đâu vậy. Tôi trẻ bây giờ.

Hắn lôi nó về phòng mở ngay cánh cửa tủ đồ nó ra. Hắn lựa ngay chiếc đầm màu hồng phấn cùng với áo khoác màu hồng nhẹ.

- Cô mặc vào cho tôi.
- Ê!! Tự bao giờ anh co quyền lực lợi đồ tôi.
- Tự bây giờ. Sao muốn tôi gọi cho ba mẹ cô à.
- Anh!!!
- Sao thay không hay muốn bị cấm túc hả!!!
- Hừ!!!

Nó hầm hực cầm ngay bộ đồ vô phòng vệ sinh thay đồ. Hắn đứng ở ngoài, ngắm bàn trang điểm của nó.

- Chà!!! Ít son phấn ta. Nước hoa thì chỉ có hai chai thôi sao.

Mở ngăn kéo ra thì đồ là ngăn trang sức, hắn ít khi nào thấy nó đeo trang sức bao giờ, định bụng sẽ lựa cho nó chiếc dây chuyền và đôi bông tai cho nó đẹp hơn.

Hắn thấy có một cái hộp nho nhỏ màu trắng đan xen là ông mặt trời tỏa nắng. Nhìn qua là biết chiếc hộp này rất đặc biệt chỉ, mà vẽ rất đẹp, hộp rất tinh tế. Đây là hộp gia công và chỉ có một. Đến bây giờ anh vẫn chưa thấy một chiếc hộp như thế bao giờ cả. Anh định đưa tay mở chiếc hộp đó ra. Thì nó bước ra.

- Bỏ xuống ngay, ai cho anh tự tiện đến thế hả.

Hắn giật mình rồi đặt lại chỗ cũ cầm ngay bộ trang sức khác đưa cho nó.

- Cô đeo này vào sẽ hợp.
- Tại sao anh lại quan tâm đến cách ăn mặc của tôi đến vậy.

Nó vừa nó vừa đưa tay lấy bộ trang sức do chính nó thiết kế.

- Cô là vợ chưa cưới của tôi. Chỉ có mình tôi cô mới được ăn mặc như vậy. Còn những tên khác thì không bao giờ.
- Anh thích tôi sao. Haha, chạm mạch rồi à!!! Anh ầm chỗ mào, ầm ở đây đúng không.

Nó đưa tay sờ trán hắn vừa cười te tép vừa nói. Hắn vẫn đứng đó sẵn đưa tay hất nhẹ tay nó ra.

- Chỉ làm tròn bổn phận mà ba mẹ cô giao mà thôi. Cô thiết kế ra bộ trang sức này sao. Sao tôi chưa nhìn thấy bộ này ngoài thị trường.
- Đúng tôi tự thiết kế cho mình. Và cũng sẽ tung ra một số sản phẩm của mình ra ngoài thị trường.
- Cô thiết kế cho tôi một bộ được không.
- Để tôi suy nghĩ, bây giờ trẻ giờ của tôi rồi. Không phải anh đi ăn gì sao, sao còn đứng đây.
- Tôi đi ngay bây giờ đây.

Nói xong cả hai đều bước ra khỏi phòng rồi đến gara lấy xe đến điểm hẹn.

Chương 20: Gặp Lại Người Xưa

Nó đến nhà nhỏ bạn thân nhất của mình – Lisa.

*Bim Bim

– Ra đây ra đây

– Tụi mình đi đâu.

– Ai biết. Thôi lên đi tính tiếp.

Thằng Jin cũng từ đâu đó ló mặt ra.

– Chị Sara cho em đi theo với. Ngày nào cũng bắt em chui rút trong bar quai riết em lú luôn rồi. À đã thế em mù luôn ở thế giới bên ngoài luôn. Mà em trông coi giúp chị khi chị không có ở đây rồi, thì chị cũng lên tiếp quản đi, em mệt quá à. Chị à~~

– Em mày tự bao giờ nó đã thành con gái rồi, sao lại nhái miết vậy.

– Tao là chị nó mà tao còn phải ngạc nhiên huống chi là mày. Thôi cho nó đi theo đi.

Nó quay qua nhìn nhìn Jin thì cậu ta vẫn làm mặt cún con, mắt uơn uớt, hai tay để lên cửa sổ xe, nếu mà gắn thêm đuôi nữa, chả khác là con cún bị đột biến gen. Nó lắc đầu liên tục thẳng nhóc lên xe.

Còn về phần hần, đang chuẩn bị đi gặp khách để kí một bản hợp đồng (tç: Còn hợp đồng ghi gì Magno không biết ==! chỗ này Magno suy nghĩ rất nhiều nhưng bí ý rồi !!)

Gặp đối tác cũng thuận buồn xuôi gió, nên hần cũng thành thoi hơn bao giờ hết. Chả biết đi đâu hần cứ thế lái xe vòng vòng thành phố. Hần chạy trong vô thức không biết mình đang đi đâu, khi dừng xe lại hần mới biết mình đã trở lại cánh đồng hoa hướng dương của 10 năm trước. Canh đồng vẫn vậy, nhưng người đã thay đổi. Hần đứng đó, đứng nhìn cánh đồng, nhìn thấy mình trong đó, một cậu nhóc đang vui đùa với một cô bé.

– Nguyệt Nguyệt!! Sau này khi chúng ta lớn lên, không ai nhận ra ai, cậu còn muốn là bạn với tớ không ?!

– Muốn chứ, chơi với Nam rất vui, yên tâm tớ không quên cậu đâu!!

– Hứa nhé ?!

– Ủ, hii

Hần đứng đó, đứng nhìn kí ức đẹp đẽ đó.

– Cậu vẫn nhớ lời hứa đó không, Nguyệt !

Ở một nơi nào đó.

Hắc xì

– Ê! tí tí có người nhấc kìa – Jin nói

– Ủ, ai nhấc thế không biết, chắc chồng nhấc rồi.

– Hả, ai xui xẻo cưới bà chằn ấy vậy.

– Ấy chị mày quên nói cho mày biết là Nguyệt nó sắp cưới chồng, là cậu ấm của tập đoàn SM Nguyễn Hoàng Nam

– Chật!! Chắc lúc này “Em ơi! em đâu rồi về đây với anh đi, ở đây cô đơn không có em bên cạnh, ở đây lạnh lẽo quá em ơi” đúng ha chị ha, haha

– Đúng rồi đúng rồi

KÍT~~~~ *BÓP BÓP*

– AA AA!!! CỨU MẠNG!!! ÁC QUỶ HIỆN HÌNH.

– HAI NGƯỜI CÚT RA KHỎI XE CHO TÔI!!!!

– Ti ti tha mạng, bây giờ đang trên đường cao tốc, làm sao đón xe được chứ.

– Đúng đó Nguyệt à, hixhix

– Tao cóc cần biết, hai chị em tụi mày xuống xe hết!!!

– OaOaOa

Sau một trận tiếng khóc nỉ non của hai chị em Lưu Tuyết và Lưu Phong nhưng rốt cuộc cũng bị Minh Nguyệt đuổi thẳng cẳng ra khỏi xe.

– Lỗi tại mày đây – Lisa nói

– Tại chị thì có, em có biết gì đâu – Jin nói

– Ai biểu mày phụ họa chứ, hừ bây giờ biết xe đâu mà về ==!! Con Sara này ác thật chứ

– Đi bộ về

– Mày công tao đi, tao mang guốc sao tao đi được.

– Tôi chỉ công người tôi yêu thôi, bà cởi giày ra mà đi đi.

– Xì, tỏ vẻ ta đây là nam tính.

Còn nó, sau khi tổng cổ hai chị em đó đi, nó tiếp tục đến nơi mà nó cần đến. Nơi nó đến là cánh đồng hoa hướng dương. Dừng xe lại nó nhìn về phía cánh đồng hoa đó, thì nó thấy một bóng người đứng đó. Tay nó, chân nó, không còn nghe theo nó nữa, cứ thế nó chạy đến cánh đồng nơi có một người đứng đó “Suno là cậu đúng không ?!” Tiếng nói trong đầu nó cứ thế một lớn lên, nó muốn phung ra, nhưng lại nuốt vào, cho đến khi người đó quay lưng lại nhìn nó.

– Có..phải cậu..đúng không ?!

Từng chữ nó phát ra đều mang theo nỗi mong chờ, đều mang theo nỗi nhớ nhưng, chờ đợi đều mình nói là đúng.

– Ừ mình đây.

Nó định chạy lại nhìn thật kĩ cậu con trai bao lâu nay nó chờ đợi, nhưng chân định đi, nhưng lại có tiếng nói cản lại. Vì chỗ cậu con trai đó đứng là ngược ánh sáng, nó chỉ nhìn thấy thân hình trắng tấp nhưng không thể nhìn thấy được khuôn mặt mình mong chờ ngày đêm.

– Cậu đừng đến. Cứ đứng đó cho tớ nhìn cậu được rồi, nhìn người con gái bao lâu nay tớ luôn hình dung khi cậu trở thành thiếu nữ cậu sẽ đẹp như thế nào.

– Sao cậu không đến kiểm tó. Hay cậu nghe tin tớ đã đính hôn nên cậu không muốn gặp tớ. Hãy tin tớ, bằng mọi cách tớ sẽ hủy được hôn ước này.

– Không, tớ vẫn chờ cậu. Cậu đừng hủy hôn ước đó, người con trai đó rất tốt với cậu. Tớ không còn là cậu nhóc 10 năm trước nữa, tớ vẫn nhớ đến lời hứa và giờ chúng ta đã gặp nhau, nhưng xin lỗi cậu! ... Tớ đã đính hôn rồi !

– Cậu...đã quên lời hứa 10 năm trước ... rồi sao!!

Nó cứ như muốn nghẹn lại, khi nghe tin cậu ấy nói. Nó vẫn tiếp tục nói.

– Có phải cậu thất vọng khi tớ đính hôn với người khác đúng không, để tớ gọi ba hủy hôn ước này, cậu đừng bỏ tớ, Suno à !

Nó định móc định móc điện thoại ra, nhưng rồi có một bàn tay rắn chắc chặn lại, và che luôn tầm nhìn nó. Cậu ta đang ôm nó, ôm nó rất chặt không cho nó ngóc đầu lên được.

– Hãy quên tớ của 10 năm trước đi. Cậu không có lỗi, là tớ, là tớ có lỗi với cậu. Cậu cứ khóc đi, có thể khóc làm cậu quên đi tớ đây.

Nó òa khóc, khóc thật to, nhưng nó không thể ngóc đầu nhìn người con trai đã làm nó chờ đợi suốt 10 năm trời. Rồi thiếp đi trong vòng tay đầy rắn chắc, nó nghĩ đây là lần cuối cùng có được cậu ấy ôm thật chặt như vậy.

– Nguyệt ! Hãy quên cậu bé 10 năm trước đi, vì đó là quá khứ. Hiện tại, tôi của 10 năm sau sẽ cho em hạnh phúc và tương lai tôi sẽ bảo vệ và yêu thương em nhiều hơn bây giờ.

Hồi đầu Magno định cho hai đứa gặp nhau luôn rồi, nhưng thấy còn sớm quá, nên cho nó vậy luôn. ^^ Như đã nói trong phần cmt của THÔNG BÁO Magno đã thi xong, và truyện mới cũng đã đăng tải. Vẫn như cũ, mỗi tuần 1 truyện. Mọi người ủng hộ Magno nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Nó không biết mình thiếp đi trong bao lâu, ai đã đưa nó vào xe, nhưng khi nó tỉnh lại nó thấy mình nằm trong xe, tay chân tê rần. Nó dựa vào thành ghế, nghĩ về cái quá khứ, cái quá khứ trẻ con, đầy mộng mơ. Nó nghĩ:

– Hầy, mày chưa lớn nữa sao Nguyệt, thì ra người ta chỉ xem đó là cái tình cảm con nít, chỉ là lời hứa con nít *BỘP BỘP* Tình tình tình, tình giùm cái đi, hiện tại không phải mày có chồng sắp cưới rồi sao, dù tên đó có hắc dịch, biến thái, ...bla bla thì dù sao tên đó cũng là chồng mày, người ta không cần mày mắc gì mày lại níu kéo người ta.

Nó tự đọc thoại với chính bản thân mình xong, thấy mình rút ra một chân lý như thế, liền rút điện thoại ra, định bấm số gọi cho hắn. Nhưng hành động đó ngưng lại trong vài giây

– Ê số hắn là số mấy ??? Chết tiệt quên xin số rồi. Đành về nhà vậy.

Ở một nơi nào đó

Sau khi hắn đưa nó vào xe, hắn liền lái xe đậu ở nơi nào đó rất xa, chỉ để xem coi nó đã dậy chưa. Mặc dù biết nói như thế nó sẽ rất đau, nhưng anh đã quyết định rồi. Lúc nó vừa lấy xe ra khỏi nhà, anh cũng định cũng sẽ đi gặp đối tác liên, nhưng vì do tò mò về chiếc hộp đó, nên anh đã dừng lại và lên vào phòng nó. Ngắm nghía một hồi lâu anh vẫn thấy chiếc hộp thật sự rất đẹp, gia công rất tinh xảo.

Anh định bụng khi mở chiếc hộp ra chắc đồ sẽ rất đẹp. Không kiềm chế được nỗi hứng thú trong lòng anh liền mở ngay ra, anh đứng như trời trồng, không phải đồ trong đó rất đẹp mà đồ trong đó là món quà cách đây 10 năm anh đã tặng cho cô bạn ấu thơ – Luno – đó là món quà để chứng minh anh sẽ về cưới cô làm vợ, không ngờ Nguyệt chính là cô bạn ấy. Anh rất mừng, muốn đuổi theo cô để nói cho cô biết anh chính là cậu nhóc lúc đó, chính là cậu nhóc hứa sẽ cưới cô về làm vợ.

Anh chạy vọt ra khỏi cửa nhưng rồi bước chân ngưng lại. Anh nhớ sáng nay cô trừng mắt khăng khăng quyết định sẽ không cưới anh, sẽ không chấp nhận anh là chồng của cô. Anh nghĩ chắc cô vẫn còn nhớ lời hứa năm xưa nên rất quả quyết phản đối đến cùng. Vừa vui nhưng lại hơi buồn, có thể họ chưa trưởng thành nên vẫn còn lạc lối trong cái suy nghĩ, cái lứa lúc còn là con nít.

Đó là tình yêu con nít, còn bây giờ họ đã trưởng thành, không thể lẫn lộn như thế được. Thấy nó đã tỉnh nên anh không còn lưu luyến gì ở lại, vòng xe quay trở về nhà, lòng kiên định sẽ mang lại hạnh phúc cho cô.

+ Về nhà

Vừa về đến nhà quản gia trong nhà đã đứng ngay trước cửa chào nó:

– Tiểu thư cô đã về

Nó chỉ gật đầu thuận miệng nói:

– Anh ta về chưa?

– Dạ thiếu gia đang ở trên phòng

Nó gật đầu rồi bước thẳng lên phòng hắn

Cốc Cốc nó gõ một lần không có tiếng đáp lại *Cốc Cốc* lần hai vẫn tĩnh mịch *Cốc Cốc* lần ba vẫn như thế.

Trong lòng thầm rủa “Tên quái đản này, điếc hay sao, gõ cửa tận 3 lần 6 tiếng cốc thế mà vẫn không nghe, vậy anh đừng trách tôi không khách khứa” Vừa nghĩ xong nó liền mở cửa xông vào phòng. Vừa vào tới nó liền nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, nó nghĩ “Té ra là anh đang tắm, tạm tha cho anh vậy, mà tắm cũng không biết khóa cửa nữa chứ, để xem anh có khóa cửa nhà tắm không, kaka...” nhận ra được suy nghĩ không chính chắn cộng thêm hành động ma quái của mình nên nó liền thu bàn tay đang định làm chuyện xấu, ảnh hưởng đến thanh danh của mình. Nó ngồi xếp bằng trên giường liền nhận ra hiện tại mình đang mặc váy ngồi vậy không ổn tí nào, liền thay đổi tư thế hai chân bắt chéo ngồi ngay ngắn đợi anh ta tắm xong. Đã hơn 30p trôi qua rồi mà anh ta vẫn chưa chịu ra, nó đã ngồi ẽ cả mông rồi, mỏi cả lưng.

– Ấy da, đau lưng quá...Ấyda, ê mông quá, sao mà lâu thế không biết. Minh đến đây...Ờ mình đến đây để làm gì vậy ??

Nó sực nhớ ra mình đến đây không có mục đích gì cả. Nó nhớ vừa về đến nhà hỏi anh ta về chưa, xong nó đi thẳng một mạch lên phòng anh ta, ngồi trên đây hơn nửa tiếng mà không hề có lí do gì cả. Nhìn lại người ngòm mình, mình còn chưa tắm mà chạy qua đây ngồi đợi người tắm xong, qua mượn nhà tắm chắc >.<~ Nó định đứng dậy đi một cách rón rén ra khỏi phòng thì *Cạch* cửa nhà tắm mở ra. Nó nghĩ “Nãy giờ không mở, mở ngay đúng lúc mình định đi, ông trời trêu nhau vui thiệt, hờ hờ” Nó đứng ngay ngắn nhìn người con trai đang quần khăn trên người. Mới tắm xong nên trên người anh ta còn lấm lấm mấy giọt nước. Những giọt nước lăn dài trên từng thớ thịt của anh ta, thường ngày anh ta chỉ mặc áo, đã thấy anh ta hấp dẫn người nhìn, bây giờ thì, thật sự rất hút người, cô đứng đó, nút nước miếng một cái, chinh đốn lại suy nghĩ của mình, suy nghĩ xem mình nên nói gì khi dừng đột đến phòng anh ta. Định mở miệng thì bị câu nói của anh ta làm chó cứng họng.

– Tôi thật sự không biết cô có sở thích nhìn cơ thể người khác sau khi tắm đấy. Cô đến đây có chuyện gì, hay chỉ đến đây xem cơ thể của người đàn ông sau khi tắm, nếu vậy sao lúc tôi tắm cô không chạy vào xem full HD luôn, cần gì đứng đây chỉ xem bán nude thôi.

– Anh anh...tôi nói cho anh biết nhá, dù anh có cuốn hút, hay nam tính hay lịch lãm cỡ nào...thì tôi cũng không có hứng thú đâu nhá.

– Vậy sao, sao tôi nghe, cứ như cô đang khen tôi ấy.

Nó vừa gật đầu, rồi nó lại lắc đầu

– Tai anh có vấn đề hay sao vậy. Tôi nó vậy mà anh là khen sao.

– Đúng, à có định ngủ lại đây sao, hình như cô chưa tắm, hay là muốn sử dụng nhà tắm của tôi, không sao cô cứ việc tự nhiên, mùi của tôi hình như còn động lại á, cô cứ việc thoải mái. À tắm xong rồi, cô chỉ cầm quần cái khăn giống tôi vậy nè, coi như có qua có lại.

– TÊN...BIẾN...THÁI, CHẾT TIỆT, ANH ĐI CHẾT ĐI, SAO LÚC NÀY KHÔNG BỊ TRƯỢT CHÂN TẾ CHẾT TRONG ĐÓ ĐI, HỪ, TÔI KHÔNG CẦN.

Mặt nó đỏ đến tận man tai, nó bực nhọc đi ra ngoài. “ĐÚNG LÀ, NGU HẾT CHỖ NÓI MÀ, hừ không chạy vào phòng anh ta chỉ không biết chứ, đúng là xấu hổ mà”

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Sau khi nó giận bỏ đi về phòng của mình. Hấn đứng đó cười thật to, cứ như muốn cho nó nghe thấy. Nó bực bội bởi hành động thiếu suy nghĩ của mình, nên giờ trở thành trò cười cho anh ta. Nó về phòng đóng cửa một cái *RẦM* rõ to, nó bực bội vui đầu vào trong chăn mà la hét trong âm thầm (tg: tội chưa kìa, la cũng phải kiềm chế nữa chứ, hắc hắc/ Nó: *lùm*/ tg: ta đây không biết gì nha *cười*/ Nó: Vậy chứ nãy giờ ai ghi *bê tay*/ tg: thôi ta đi đây, hê hê *chạy*) Sau khi hét cho đã đời, nó rút cuộc cũng lấy đồ ngủ bước vào trong nhà tắm.

Còn về hấn, sau khi cười hã hê cũng chẳng thay đồ ngủ vì thói quen ngủ của hấn là khỏa thân. Hấn nằm trên giường chơi game một hồi, lúc hấn chuẩn bị đi ngủ thì đúng lúc ngoài cửa kêu lên hai tiếng *cốc cốc* rất nhẹ nhàng, anh tưởng đó là bác quản gia, nên đích thân hấn đi ra mở cửa. Vừa mở cửa anh nhìn thấy nó đang trong tình trạng tóc vẫn còn bết xà phòng, quần áo xốc xếch, khăn lại che trước ngực. Hấn cứ ngỡ là bác quản gia ai dè nó, bởi vì nó KHÔNG BAO GIỜ gõ cửa nhẹ nhàng như vậy cả. Anh đứng khoanh tay chắn ngay trước cửa không cho nó vào, miệng nhét lên một nụ cười tự đắc.

Còn về nó vì sao lại trong tình trạng như vậy mà chạy qua phòng hấn, là bởi vì khi đang tắm, tự nhiên phòng nó bị cắt nước, nó đã gọi bác quản gia lên để hỏi lý do. Khi bác quản gia kiểm tra lại đường nước thì tất cả điều ổn cả, trừ phòng nó ra là bị kẹt mà thôi, ngôi nhà to như thế, nó có thể qua các phòng khác mà tắm, nhưng chỉ một điều là nó sợ ma. Dù nó có chém giết nhiều đi chăng nữa, nhưng thì thể vẫn còn nguyên vẹn chỉ khi trao cho bé cạp thì nó hoàn toàn không biết thì thể đó còn nguyên vẹn hay không. Nó đã thử nhiều cách nhưng điều thất bại trên con đường khắc phục tình trạng sợ ma của nó. Nên nguyên căn nhà này thì chỉ có phòng của bác quản gia và anh ta là có người ở, nhưng nó lại sợ làm phiền bác ấy, tối rồi người già vẫn nên nghỉ ngơi, nên chỉ còn mình phòng anh, nhớ lại chuyện lúc nãy khiến nó càng thêm bối rối. Nó đã đứng trước cửa phòng hấn rất lâu rồi cuộc mới dám gõ cửa, nó cứ nghĩ anh ta đã mặc đồ rồi. Nhưng khi anh ta đứng ra mở cửa thì nó lại càng thêm bối rối hơn, nó cúi gằm sát mặt cố điều muốn đụng đất mà anh ta vẫn đứng đó không tránh ra cho nó đi vào phòng, nó nghĩ chắc bây giờ anh ta đang thể hiện nụ cười đắc thắng của mình. Nó nghĩ “Quái lạ, nãy giờ lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thay đồ ngủ sao, còn nữa, cho mình đứng ở đây đến bao giờ đây, lạnh muốn chết ấy” nó bắt đầu run lên vì lạnh. Hấn cũng nhận ra được điều đó nên mới mở lời nói.

– Sao lại chạy đến đây tiếp vậy cô em. Ta biết cô em sẽ chạy qua đây nữa nên mới không thay đồ đây. À anh đây cũng có một cái tật là ngủ không mặc đồ đâu, nếu có ngủ ở lại đây thì không sao, anh đây sẽ cho cô em ngâm thỏa thích.

Nó nghĩ “Cái gì mà cô em, cái gì mà ngủ ở đây để ngắm gì gì chứ, đúng là tên biến thái mà, ngay cả sở thích khi ngủ cũng biến thái nữa. Ta nhìn, ta nhìn, rồi người hãy đợi đây”

– Tại phòng tôi nước bị kẹt nên mới qua đây xin tắm nhờ phòng anh, tôi không thể nhờ bác quản gia được, giờ cũng đã khuya rồi nên cho bác ấy nghỉ ngơi.

– Cũng biết lo quá ha. À quên, căn nhà to như thế chắc chắn sẽ có rất nhiều phòng, cô thì không dám là phiền bác quản gia, còn những phòng khác thì sao, ai ở vậy, theo tôi biết những người phục vụ ở đây họ điều đã về cả rồi mà. Vậy vì lý do gì, tại sao cô lại chạy đến đây, cô nói tôi nghe xem.

Nó nghĩ “Cái tên chết tiệt này, sao hôm nay nói lảm nhảm không biết chứ, có biết ngoài đây lạnh lắm không hả”

– Anh có thể cho tôi vào được không, ngoài đây lạnh lắm.

– Không được, nếu cô không nói lý do thì tôi sẽ không cho cô vào, lỡ cô làm gì tôi thì sao. Nói!!! Vì sao?!!

– Phải nói sao !!

– Đúng.

– Không nói được không ??

– KHÔNG ĐƯỢC !!

– Ắc xì !!! Tôi... ẮC XÌ... tôi sợ ma !!!

– Ừm cô vào đi, tắm nhanh lên rồi tôi còn ngủ.

Nó nghĩ “Anh ta không cười sao, ơ, đáng lẽ phải cười chứ, sao kì vậy ta”

– Vô hay không vô !!!

– À vô chứ, cảm ơn anh.

Hắn nghĩ “Đúng là vẫn như xưa, tật sợ ma không bỏ”

Nó chạy vội vào nhà tắm, bởi vì lạnh nó liền vặn nước ấm vào bồn rồi bước vào trong đó. Nước ấm khiến cho cơ thể nó thoải mái hơn, khiến cho khung cảnh xung quanh trở nên hư ảo hơn, nó bắt đầu nhắm mắt hưởng thụ.

Anh ở bên ngoài không nghe thấy tiếng xối nước nghĩ nó đang tắm bồn, nên anh nằm trên giường chơi game thêm một chút nữa.

Đã một tiếng trôi qua rồi mà vẫn chưa thấy nó bước ra. Bên trong phòng tắm vẫn im lặng như thường. Anh bước lại gần cửa, đưa tai vào nghe động tĩnh nhưng trong đó không hề có tiếng động gì, ngay cả tiếng của nó không hề phát ra trong đó, cứ như nguyên căn phòng trước đây không hề có người vậy. Anh vội gõ cửa.

– Ê tắm xong chưa vậy, tôi còn ngủ nữa, bộ cô định chiếm phòng tắm thành của riêng luôn sao.

Bên trong không hề phát ra tiếng động gì. Anh bắt đầu lo lắng, ở trong nhà tắm lâu thế mà chưa ra, có phải xảy ra chuyện rồi sao.

– Ê, cô không ra là tôi bước vào á. Tôi không khách sáo đâu á.

Vẫn không nghe tiếng trả lời, anh bắt đầu lo lắng, lòng bắt đầu nóng như lửa đốt.

– Tôi vào đó.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Sau khi anh mở cánh cửa ra, điều đầu tiên anh nhìn thấy là hơi nước, khiến cho khung cảnh bên trong nhà tắm rất mờ hồ. Hiện tại lòng anh như lửa đốt nhưng cũng phải thật bình tĩnh. Khi anh đến gần bồn tắm thì không thể nào bình tĩnh hơn được nữa.

– Nguyệt *vỗ mặt* cô tỉnh dậy cho tôi. Ai lại đi tắm nước nóng mà ngủ như thế này chứ. Chết tiệt !! Người cô ấy nóng quá.

Anh vội bế nó lên giường, kiểm cái khăn khác choàng lên và lau khô người nó, điều chỉnh lại điều hòa ở mức trung bình. Bây giờ nếu đi gọi người giúp việc hay quản gia điều không được, họ điều làm việc cả ngày rồi nên để cho họ nghỉ ngơi. Anh vội đi xuống nhà bếp pha tách trà giải nhiệt. Rồi kiểm khăn chườm cho nó, mong có thể hạ nhiệt được. Anh lấy nhiệt kế mà trước đó anh đã để lên người nó.

– CÁI GÌ CHỨ 40 ĐỘ Á !!! Bây giờ chỉ còn một cách thôi.

Sáng hôm sau.

Khi nó đang say ngủ, định trở mình thì cảm giác trên người mình có vật gì đó đang đè lên người mình. “Hử ? sao nặng như vậy chứ ?”

– Cô nằm yên đi, suốt một đêm cô hành tôi mệt quá rồi đó.

– Ừm ..

Nó lại tiếp tục chìm vào trong giấc ngủ, trong đầu nó nghĩ “Ủ, phải rồi, tối qua thật sự rất mệt”. Rồi lại nhận ra có điều đó sai ở đây, mở mắt ra thì đây không phải phòng nó. Rồi nó lại quay lại nhìn người đang nằm kế bên mình là ai. “CÁI SHIT GÌ ĐANG XẢY RA THẾ NÀY”

– Á Á Á Á !!! CÁI TÊN BIẾN THÁI NÀY. SAO TÔI LẠI CÓ MẶT TẠI PHÒNG ANH. TÔI ANH LÊN VÀO PHÒNG TÔI BẮT TÔI QUA ĐÂY SAO. ANH MAU DẬY CHO TÔI !!! GIẢI THÍCH CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA HÀ!!!!

– Cô ồn quá, cô nhớ lại đi, tối qua cô chạy qua phòng tôi sao.

– ANH ĐỪNG CÓ NGỤY BIỆN, LÀM GÌ CÓ CHUYỆN NÀY CHỨ.....KHOAN!!!! SAO ANH LẠI KHÔNG MẶC ĐỒ.

Nó bây giờ mới cảm thấy trên người mình nó thiếu thiếu, thì ra nó bây giờ không một mảnh vải che thân, hèn gì nó cảm thấy mát mát.

– ĐỒ TÔI ĐAU !!! ANH LÀM GÌ TÔI HẢ. TRỜI OI !!! TRINH TRẮNG CỦA TÔI. TRỜI OI !!! TÔI ĐÃ GIỮ ĐỂ TRAO NÓ CHO CHỒNG TƯƠNG LAI CỦA TÔI. TÊN HÈN HẠ !!! TÊN BIẾN THÁI !!! TÊN DÂM TẶC !!! TÊN...

– CÂM NGAY CHO TÔI !!!

– KHÔNG Á !!

Anh liền lật người cô lại, hiện tại anh ở trên cô ở dưới và trên người họ không hề có một mảnh vải nào cả.

– Tối qua cô sau khi chạy ra khỏi phòng tôi xong liền chạy về phòng mình, chưa được một tiếng cô lại chạy lại phòng tôi nói là phòng cô bị kẹt nước nên không thể tắm được, cô đã xin tôi cho tắm nhờ. Và chuyện sau đó cô không nhớ gì nữa sao ??

Bây giờ nó bắt đầu suy nghĩ, đúng tối qua nó chạy qua xong chạy về xong lại chạy qua xin tắm nhờ, rồi cô bắt đầu thư giãn trong bồn tắm thì không còn nhớ gì cả.

– Sau đó thì sao ?? – Nó hỏi một giọng vô cùng ngây thơ.

– Thật là không nhớ.

– *lắc đầu* Thật, không nhớ !

Anh như mở cờ trong bụng, thật sự anh muốn kể cô nghe sự thật nhưng khi thấy cô như vậy, anh không thể nào ngưng trêu chọc cô.

– Vậy tôi kể cô nghe. Tối qua sau khi cô chui vào trong phòng tắm, một hồi sau cô bước ra, ra giọng khiêu khích tôi, quyến rũ tôi, trong khi cô không hề có một mảnh vải nào trên người cả. Tất nhiên tôi là đàn ông, khi mà phụ nữ có nhu cầu như vậy tôi phải phục vụ rồi, tối qua tôi hầu hạ cô nguyên đêm. Nên bây giờ tôi rất mệt, mà sáng sớm cô đã om sòm như vậy, cô phải phục vụ lại tôi chứ.

Anh nói xong nhìn khuôn mặt nó, nở một nụ cười cực quyến rũ. Anh nói tiếp

– À cô nói để dành cho chồng tương lai đúng không. Tôi nhớ không lầm chúng ta đã có đính ước rồi nhì. Và hiện tại, tương lai tôi là chồng của cô. Vậy cô đâu có thiệt thòi gì đâu, vậy những lời lúc này...cô.hãy.rút.lại.cho.tôi !

Nó dường như cứng họng với những điều anh ta nói. Nó đã làm vậy sao, sao nó lại không nhớ, còn nữa, sao anh lại muốn cưới cô chứ, trong khi lúc đầu anh ta cũng muốn hủy hôn ước sao.

– Anh, không phải lúc đầu anh muốn hủy hôn ước sao ?

– Không muốn nữa.

Nó tròn xoe mắt định hỏi tại sao thì nó lại nghĩ đến một chuyện quan trọng hơn

– Nhưng... bằng chứng đâu, anh nói tôi đã quyến rũ anh, đưa ra, không tôi sẽ tố cáo anh.

– Sáng cô cảm thấy người ê ẩm không ?

– *gật đầu*

– Thân dưới có tê không ?

– Không – Điều này nó có thể chắc, nếu đã bị lấy mất thì sẽ cảm thấy rất tê.

– Đúng, nhưng đây đã làm nguyên đêm tất nhiên sẽ không còn tê nữa. Cô muốn xác thực lại không, hiện tại chúng ta có thể đấy.

– Không !!! Không !! Tôi muốn về phòng, không phải chúng ta phải đi học sao.

– Được thôi.

Nó liền đứng dậy định về phòng mình mà quên mất mình nên kiểm chứng một điều, khi người con gái muốn biết mình có làm chuyện đó không, và điều chắc chắn để kiểm chứng chính là máu. Nhưng nó quên mất chuyện đó, nên anh cũng chỉ có thể cười trừ, vì nó thật sự rất ngốc.

– Khoan đi, cô lại đây cho tôi.

– Chuyện gì nữa !!

Dù sao nếu đã làm chuyện đó với nhau rồi, thì cơ thể cũng thấy hết rồi, nên nó cũng không lấy vật gì che lại cả. Nó không như những người tỏ vẻ “con nai vàng” dù sao nếu là mình làm thì không có gì phải che đậy cả. Có thể nó sống ở nước ngoài lâu nên lối suy nghĩ cũng thay đổi. Nó bước lại gần nhưng vẫn giữ khoảng cách với anh, nhưng nó lại không kịp trở tay khi anh kéo nó lại phía mình. Trán nó áp vào trán anh, mắt đối mắt.

– Cô định về phòng với bộ dạng này sao, đồ cô tôi đã làm khô và để ở trong tủ, mặc rồi về phòng đi.

Nó nhìn lại bộ dạng, mặt đỏ đến tận tận tai. Nó liền chạy lại lấy bộ đồ rồi chạy lại cửa nhà tắm khi tay vừa đụng vào tay nắm cửa thì cô lại nghe anh nói

– Cô nên nhớ, cơ thể cô chỉ có một mình tôi thấy, chỉ một mình tôi đụng mà thôi, nếu ai đụng tôi liền chặt tay tên đó.

Nó rung mình khi nghe anh nói câu đó, đóng cửa lại tay chạm vào lồng ngực cảm giác tim đập rất nhanh. Nó liền gạt chuyện nó định nghĩ ra một bên và đi thay đồ.

Còn hần, tối qua quả thật nó sốt rất cao, nếu không kịp giải nhiệt chỉ sợ nguy hiểm đến tính mạng, nên anh đành lấy nhiệt độ cơ thể mình để giảm nhiệt độ cho cô, một buổi tối, thật sự rất cực khổ với anh, ôm người con gái mình thích lại trong tình trạng cả 2 không mặc đồ, hơi thở nóng hổi của nó cứ thổi vào cơ thể anh khiến anh phải kiềm chế hết lần này đến lần khác. Đến gần sáng nay khi cảm thấy cơn sốt đã giảm thì anh định buông cô ra, thì cô lại xem anh một gối ôm cứ ghì chặt lấy anh, đến gần sáng anh mới có thể thoát khỏi sự tra tấn độc địa của nó. Anh lại đi lấy đồ nó ra để cho khô khi tỉnh dậy thì nó có cái để mặc. Khi nó tỉnh dậy còn ẩm ỉ với anh được thì có thể thấy nó đã khỏe, vừa nãy anh chỉ kéo nó lại để xem nó còn sốt không, khi thấy trán nó đã bình thường thì anh mới an tâm được phần nào.

Nó thay đồ xong liền đi ra khỏi phòng anh, còn anh liền lấy bộ đồng phục rồi lại đi thay đồ. Anh dường như mất ngủ vì nó.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Mặc bộ đồng phục nhìn vào trong gương với đôi mắt thâm đen. Anh bây giờ chả khác nào là một con gấu trúc. Bước ra khỏi phòng, bắt gặp nó còn nó thì thấy anh trong bộ dạng hai con mắt đen sì, trong lòng cũng có một chút áy náy.

– Anh lên xe tôi đi, tôi chở anh đến trường.

– Ô, cô cũng biết có lỗi sao. Tôi cũng định nói như vậy, dù sao tôi đã quá buồn ngủ vì bị cô hành một đêm.

– Dù tôi không nhớ tối qua, tôi với anh có xảy ra chuyện đó hay không, nhưng nếu tôi là người gây phiền phức cho anh thì tôi phải có trách nhiệm với anh, và anh cũng phải có trách nhiệm đối với tôi.

– Tại sao tôi phải có trách nhiệm đối với cô?

– Vì anh là chồng tôi.

– Tôi với cô đã đính hôn rồi sao ?

Nghe hán nói, cô ngó người ra vì câu trả lời của mình. Cả 2 đều chưa đính hôn hay cưới hỏi gì cả, chỉ là ở chung mà thôi. Mặt cô từ từ đỏ lên, hiện tại mặt cô sắp thành trái cà chua thì cô ráng kiếm chút gì đó danh dự cho mình.

– Ehèm! Nói vậy anh sẽ không cưới tôi?

– Cưới chứ *cười* Ngu sao không cưới *cười*

-... (tg: mặt ai đó đã thành trái cà chua chính mọng rồi, kaka)

Cô không hiểu tại sao hôm nay, cô lại nhạy cảm với những điều anh ta nói, từng cử chỉ đến lời nói đều khiến cô phải cứng họng, có khi lại bối rối, đây không phải con người của cô. Đang suy nghĩ thì nghe anh ta nói.

– Không đi sao, trễ rồi đó.

– À à, có...có chứ...đi đi chứ.

Chuyện này phải hỏi con Tuyết mới được – suy nghĩ của Nguyệt. Nó chạy ra gađa để lấy xe. Anh nhìn hành động cử chỉ của nó cũng đủ biết nó nửa tin nửa không tin những điều anh nói, nhưng thật sự chọc nó rất vui, anh mỉm cười rồi đi theo nó.

Ngồi trên xe, anh liền ngồi ngay ở ghế sau, anh chọn chỗ ngồi đó vì có thể nhìn thấy nó qua chiếc kính trong xe mà thôi. Anh chọn mất một tí, vì đã quá mệt mỏi. Còn nó qua chiếc kính, nó thấy được khuôn mặt anh, từng góc cạnh trên khuôn mặt phải nói là quá hoàn mỹ. Có lẽ anh đã quá mệt vì nó nên nó mở ngay một bản nhạc nhẹ giúp cho con người ta thư giãn. Lần đầu tiên nó với anh ở chung trong một không gian mà không hề có tiếng cãi vã. Cô lái xe đến bãi đỗ xe của trường nhưng lại không tiện đánh thức anh dậy. Đang lay hoay làm sao để có thể cho anh có thể dậy mà không bị bức mình.

– Đã đến nơi rồi, tại sao không kêu tôi dậy.

– Ô. Anh dậy rồi sao. Tôi thấy anh đang ngủ không tiện đánh thức anh.

– Vậy cô định cho tôi ở trong xe một mình sao ?

– Nào có, tôi đang tìm cách đánh thức anh dậy.

– Thôi xuống xe, vào lớp.

– Ồm

Có phải hôm nay mình quá hiền không ? Vì lý do gì ? Why ? Trời ơi!! Nguyệt ơi là Nguyệt, mày bị cái giống ôn gì vậy!! Nó vừa đi vừa bức bối vì cách cư xử ngày hôm nay của nó rất lạ so với mọi hôm. Trước khi bước vào lớp nó nghe tiếng thầy toán “thân yêu” của nó đang giảng bài. (tg: Quái!! Đã đốt toán mà cứ gặp môn này quái !<)

– Hello teacher !! Sorry I’m late arrival

– Em Nguyệt ! Bây giờ là giờ Toán, không phải giờ Anh. Em có biết em đến trễ bao nhiêu phút rồi không !!

– Dạ 30 phút rồi thầy, hi hi, tại trên đường...

– Rồi rồi, em xuống giám thị xin giấy vào lớp đi, cả em nữa Nam.

– Dạ !!!

Quái ! Sao hôm nay nó hiền vậy !!! – Tiếng nói trong lòng của thầy Toán.

Được thầy “ưu ái” cho ra khỏi lớp nó tung tăng đi dọc hành lang, quay đầu lại hỏi anh.

– Anh muốn xuống phòng y tế hay ra sân sau trường ?

– Sân sau.

– Vậy tôi đi với anh.

– Tại sao ?!

– Thì tôi đi một mình xuống y tế buồn lắm, không có bạn, yên tâm đi, tuần sau bạn tôi vào rồi, tôi sẽ không đi theo anh đâu. Nào mình đi, hihi

Sân sau trường rất thoáng mát, hôm qua sau khi đụng độ với đám nữ sinh đó, nó liền trình trọng tuyên bố mảnh đất này của nó, ai dám đụng đến thì phải bước qua xác nó. Nó nằm dài trên thảm cỏ xanh của trường, hít không khí trong lành của thiên nhiên nơi đây. Nó nhắm mắt lại thì trong đầu nó diễn cảnh một cánh đồng cỏ xanh rì, gió hiu hiu, bầu trời trong xanh. Nó từ từ thưởng thức mộng đẹp.

Còn anh, nhìn thấy cử chỉ đáng yêu của nó, anh càng yêu quý nó hơn. Anh thắc mắc 10 năm qua nó sống làm sao, có vui không, có nhớ đến anh không, có mong được gặp anh không, khi anh thấy sợi dây chuyền mà trước khi đi anh đưa cho, anh gửi cho nó xem như đó là một tín vật, anh với nó có cùng một sở thích là thiết kế ra những món đồ dành riêng cho mình trên đời chỉ có 1 cái duy nhất, khi anh thấy những giọt nước mắt mà hôm qua nó rơi, đôi mắt long lanh ấy đầm lệ, anh đau chết, nhìn người con gái mình khóc mà mình không thể lau những giọt nước mắt ấy. Anh cảm thấy bản thân mình quá tệ khi để người mình thương phải khóc. Anh từng ngày lớn lên, từng ngày thao thức được ngắm khuôn mặt xinh đẹp của nó, luôn suy nghĩ, luôn tưởng tượng ra khi lớn nó sẽ ra sao, đẹp như thế nào, do không thể sống ngày nào cứ suy nghĩ về nó nên anh đã lao vào những cuộc chơi để có thể vui đi một chút gì ở nó.

– Cô bé ngốc ! Anh đã trở về rồi đây, anh sẽ thực hiện lời hứa năm đó. Xin lỗi bao ngày qua đã để em phải chờ.

Anh vén cọng tóc mai bên trán nó, ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ say, đôi môi mỉm cười, anh nhẹ nhàng đặt lên đó một chiếc hôn. Thật lâu sau anh mới rời khỏi đôi môi ấy. Nó khẽ cựa mình nghiêng về phía anh, anh liền nằm xuống, nằm bên cạnh nó.

Không gian thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Hôm nay Magno đặc biệt ưu ái viết thêm một chap cho cái bạn :3 Vì hôm nay là một ngày đặc biệt. Không phải sinh nhật Magno đâu :))) Mà là chúc mừng hôm nay truyện đã được hơn 100k người đọc :3 và hôm nay là 1 ngày khá là đẹp đối với Magno ^^ . Vô truyện nha ^^

Lá cây xào xạt, vài chú chim hót líu lo. Từng chiếc lá vàng bắt đầu rụng vì bị sức gió làm cho không trụ được mà rơi mất. Một bông hoa rơi xuống tóc nó, khiến cho khuôn mặt đang ngủ lại trở nên đẹp hơn bao giờ hết. Hắn cũng chớp mắt được một lúc nên tỉnh dậy thấy trên mái tóc nó có một bông hoa nhỏ đang yên vị trên mái tóc nó. Còn nó vẫn còn đang say ngủ. Anh thắc mắc, tối hôm qua ai mới là người một môi nhất ?? Tại sao nó có thể ngủ yên vị và ngon giấc đến vậy. Ngắm nhìn khuôn mặt ngủ say của nó được một lúc thì tiếng đồ chuông vang lên khiến nó phải cau mày.

– Mama à !! Còn muốn ngủ, hôm nay thứ bảy mà, sao mama lại đặt báo thức chứ !!

Tay chân nó quơ loạn xạ đi tìm chiếc đồng hồ báo thức “không khí”

– Quái!! Cái đồng hồ đâu, sao nó kêu quài vậy !!

Nó lại giơ tay loạn xạ cả lên, anh nằm nhích ra xa nó một tí, nhìn những hành động ngớ ngẩn của nó, anh phì cười, có phải nó quá ngốc không, khi mới sáng nay nó mới xách xe chạy lên trường.

– ỒN ÀO QUÁ !!! CÓ IM CHO NGƯỜI TA NGỦ KHÔNG !!!!!!!

Chuông báo chuyển tiết ngưng ngay sau khi nó lớn tiếng hét.

– Vậy có được không, đồng hồ ngoan, hi hi, không biết mama mua cái đồng hồ hiệu tiếng người này ở đâu nữa, được phết, hề hề.

Nó cười ngây ngô trong khi ngủ, nhìn chả khác nào là một...con khủng mới xuất viện vậy. Anh hầu như đã quay lại hết toàn bộ những hành động cử chỉ lời nói, một cách sắc nét nhất (tg: bản FULL HD 1800p luôn đấy nhé, ka ka) Anh quay lại để những lúc rảnh rỗi buồn chán nhất lấy ra xem, coi như xem đó là một thú vui xả xì-tét. Xem đi xem lại hơn chục lần anh mới quyết định đánh thức nó.

CỐC

– Á Á Á !!! BA MÁ ƠI ĐỘNG ĐẤT !!! TRỜI ƠI SẬP NHÀ RỒI BA MÁ ƠI !!! DẬY...Ồ hơ !! Sao mình lại ở sân sau trường, ơ vậy cái gì mới rớt

xuống trên đầu mình !

– Là tôi kí cô đấy

– Anh !! Sao anh dám !

– Cô á, cô nói chăm sóc tôi, sẽ chịu trách nhiệm với tôi, mà cô xem, cô làm gì đây, NGỦ HẢ !!

Nó chột dạ, nhớ lại hôm nay nó chờ hán đến trường, nhưng đến lớp hai tụi nó được thầy “tru ái” mời ra khỏi lớp với cái lí do xuống giám thị xin giấy vào lớp, xong hán và nó chạy đến đây mục đích là cho anh ta ngủ. Còn sau đó thì nó không biết gì, nó kí vào đầu nó một cái ” Nguyệt, sao hôm nay mày ngủ lắm vậy” Nó nhìn anh cười xòa

– Hề hề !! Thì tôi đang chăm sóc anh đó, tôi ngủ chỉ để cho không gian im lặng để anh có thể an tâm ngủ ngon giấc tránh bị tiếng ồn đánh thức đó thôi. Tôi giúp anh mà anh nỡ lòng nào kí tôi một cái rõ đau.

Nó làm bộ oan ức, trề môi, giả bộ đưa tay xít xoa chỗ bị anh kí, làm bộ hixhix vài cái cho giống như oan ức. Nhưng nó nào ngờ anh không động tâm mà còn nói với khiến cho nó ngớ người ra.

– Giúp á, cô đùa với tôi à, vậy đáng lẽ cô mới là người đánh thức tôi thì có á, vì tôi mệt sẽ ngủ rất say, còn đây, tôi lại đi đánh thức cô, có có thấy mâu thuẫn không !!

– À...Có – Nó xị mặt xuống.

Anh nhìn đáng vẻ của nó mà muốn ôm bụng cười thật to, thật là đáng yêu nha.

– Cô xem đi

Anh chìa điện thoại mình ra, mở ngay đoạn clip nó đang ngủ. Nó há hốc mồm mắt mở to ra xem có phải người trong clip có phải là nó không, đến cuối clip nó không thể nào phủ định được vì anh đã đưa thẳng mặt anh và nó trong đoạn clip để chắc chắn rằng đây là clip của anh, người trong clip là nó. Nó xấu hổ lấy tay cào dưới đất đào ngay một cái hố cho mình chui xuống. Nhưng nó lại ngớ người lại vì câu nó của anh.

– Cô có cào cấu, bới móc, ra một cái lỗ thì tôi vẫn không bỏ qua cho cô đâu, tôi sẽ đưa clip này cho ba má cô xem, cho toàn thể trường này xem, cho bạn bè cô xem, cho hàng xóm cô xem, cho mọi người trên thế giới này biết, khi ngủ cô như thế nào, tôi sẽ gọi cho bệnh viện tâm thần báo họ là có một bệnh nhân vừa mới đào tẩu đang ở đây, tôi sẽ...

– Stop !! Tôi chịu thua anh rồi, anh hết chụp ảnh khuôn mặt xấu hổ của tôi, rồi lại nói tôi quyến rũ anh làm chuyện XXX, rồi bây giờ anh lại quay clip tôi khi đang ngủ, rồi dọa sẽ cho mọi người biết. Anh rốt cuộc muốn gì đây. Cười thì anh chấp nhận cười tôi, dù tôi không biết lí do vì sao anh đối ý. Rốt cuộc anh muốn gì.

– Cô đi chơi với tôi.

– K.H.Ô.N.G

– Chắc chứ !

– Chắc !

– Vậy tôi sẽ gửi cho mẹ cô đầu tiên.

– Cứ việc.

Một hồi sau điện thoại nó reng lên. Trên điện thoại nó hiện dòng chữ “Mama” Nó nhìn anh đầy căm giận. Nhưng nó phải nghe máy tránh Mama nổi bão.

– Alo, mama có chuyện gì gọi con vậy.

– B.Ă.N.G.N.G.U.Y.Ệ.T !!! BÂY GIỜ LÀ GIỜ HỌC TẠI SAO CON LẠI CHẠY RA SÂN SAU NGỦ LÀ SAO HẢ. CÒN NỮA CON GÁI CON ĐƯA TRƯỚC MẶT CON TRÁI MÀ NGỦ CÁI TƯỚNG GÌ VẬY HẢ !!! CÒN ĐÂU NỮA THỂ THỐNG CON GÁI CHÚ HẢ !!!

– Mẹ à~~~

– ...

– Anh ta cũng chạy ra đây ngủ luôn chứ bộ.

– Con nói gì vậy, không phải con muốn ra đây, nó không đành lòng nên mới chạy ra chung với con, lỡ con bị gì rồi sao, nó quan tâm như vậy mà con lại đổ lỗi cho nó sao !!

Cái lí do trời đánh nào vậy nó vừa nghĩ vừa bắn tia sét về phía anh ta. Trong khi anh ta lại rất ung dung mở đi mở lại đoạn clip đã tắt tiếng chia ngay

trước mặt nó, rồi sau đó ghi dòng chữ “Nếu cô còn từ chối tiếp theo sẽ là ba cô”

– ANH

– Nãy giờ con không nghe mẹ nói sao ?!

– A dạ có chứ ! Con sẽ thay đổi đáng ngủ, khi ngủ không được múa tay múa chân, không được nói nhảm, để phòng n.g.ư.ò.i.n.à.o.đ.ó quay lên

Từ “người nào đó” được nó ưu ái, bắn thẳng vào mặt anh, anh không những không xấu hổ mà còn cười rất tươi rói. Đầu như muốn nổ tung, như bốc khói vì tức. Sau khi nói chuyện với mẹ nó xong nó quay qua nhìn anh.

– Bây giờ anh có đưa cho tôi không.

– Không á thì sao!

– Vậy thì ...

Nó chưa kịp nói dứt câu thì nhanh tay đoạt lấy chiếc điện thoại anh cầm, dường như anh biết được hành động này của nó nên đã nhanh hơn nó một chút né người qua một bên. Thấy anh đã né liền giơ chân hất điện thoại nhưng lại bị anh chặn. Xoay người nó liền tung tiếp một cước vào tay đang cầm, nhưng anh lại kịp nắm lấy chân của nó. Tệ da nó dùng sức ở chân nhảy lên thoát khỏi cái tay anh đang nắm, với tay đoạt lấy, nhưng anh lại né sang hướng khác. Nó không thể ra đòn đoạt lấy chiếc điện thoại đang giữ chừng cứ ép buộc nó phải đi chơi, nó kiên quyết giành lấy, nhưng từng đòn nó đưa ra rất mau nhưng đều bị anh phát hiện được nên không thể nào tiếp cận. Nếu không thể đánh xa thì đành đánh trực diện vậy. Vừa nghĩ nó liền đi thẳng về phía anh, giơ nắm đấm vào thẳng mặt đối phương, đối phương không hề lung lay hay xê dịch đi hướng khác đứng yên nhìn nó đánh tới, khi tay chuẩn bị chạm vào mặt anh thì anh lại lướt qua đằng sau nó. Nói vào tai nó, “em vẫn còn chậm lắm”. *Chậm ư !* không phải vì sợ anh bị thương nên nó mới giảm tốc độ ở tay xuống một tí, nghe câu kiêu ngạo của anh nó liền thực cùi chỏ thẳng vào mặt anh, anh né được, một tay khóa lấy tay nó bẻ về phía sau, một tay vẫn cầm điện thoại để ngay cổ nó. Nó đập đầu về phía sau trúng vào mũi của anh. Anh đau, ôm lấy mũi của mình, tay được giải thoát liền tức tốc quay lại hạ một đòn vào bụng anh, anh liền tránh nó. Xuyên suốt nãy giờ nó phát hiện ra, anh không hề phản công, chỉ có phòng thủ, nhưng nhìn cách anh né nó liền biết anh không phải loại vừa.

– Sao không phản công.

– Không thích.

– Vậy thì đừng trách.

Nó lại tiếp tục đánh về phía anh, mắt thấy nó không muốn ngưng anh liền bỏ điện thoại vào trong túi, toàn lực đánh về phía nó, dù anh không ngờ đánh nó, nhưng không đánh nó sẽ không phục. Nên anh đành chọn cách tấn công thay vì nãy giờ phòng thủ, Anh khụy người xuống gạt lấy chân nó, nó liền nhanh nhẹn nhảy lên đồng thời tung cước về phía mặt anh, anh liền lấy tay đỡ lấy hất nó ra xa. Còn anh đứng nhìn nó nãy giờ dù đánh rất hăng nhưng không hề thấy nó thở dốc, sức rất bền, và đặc biệt...ra tay vô cùng hiểm, lựa vị trí trên mặt anh mà đánh, *cô không biết khuôn mặt đáng giá ngàn vàng sao, đánh vào đó còn đâu nữa là sức hút của cánh đàn ông chứ. Cái mặt xong mới đến body chứ* anh nghĩ. “Haizz!!” anh thở dài nó quả thật không biết quý trọng cái đẹp mà. Mắt thấy nó xông tới anh liền một tay cầm chắc lấy tay nó, một tay nắm vào đai lưng váy của nó, nâng nó lên như nâng một em bé. Nó thất thần, không phải anh muốn quăng cô xuống sao, không phải chứ, nãy giờ cô đã nương tay lắm rồi đó, không phải vì cô tấn công trước nên nổi con không.

– Bây giờ cô muốn gì !

– Muốn gì là muốn gì ?

– Một là đi chơi với tôi. Hai là vô viện.

– Ếc!! Anh hẳn tâm quăng tôi xuống thiệt sao ?

– Tại sao không ? Nãy giờ cô đánh tôi, toàn lựa khuôn mặt tôi mà đánh, đó không xét là hẳn tâm thì xét là cái gì đây.

– Thôi thôi, thôi được rồi, coi như tôi thua, xin anh để tôi xuống.

– Vậy cô sẽ đi.

– Ừ tôi đi.

Anh nghe liền hạ nó xuống, cho nó đứng vững trên mặt đất, anh liền nói.

– Tối nay sửa soạn cho đàng hoàng, tôi qua phòng dẫn cô đi.

– Mình đi đâu.

– À...

– Anh chưa nghĩ ra sao !!! Ôi trời ơi, vậy cũng rù tôi là sao chứ. Anh bị điên à.

– Tóm lại là cứ ở yên trong phòng, tôi qua là đi liền.

Anh liền quay lưng bước đi. Quả thật lúc đó anh không nỡ quăng nó xuống nhưng biết nó ghét vào viện nhất nên đành dùng cách này với nó, nhưng chỉ sợ nếu nó nói không thì anh không biết có nên quăng nó không, hay để nó xuống từ bỏ, nhưng ai dè, bệnh cũ vẫn là bệnh cũ, sợ vẫn hoài là sợ không bỏ được.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hồi Tưởng

Anh đi được một hồi rồi, mà nó vẫn còn đứng ngẩn ra ở đó, nó suy nghĩ nếu như anh quăng nó xuống thiệt thì chắc bây giờ nó đang nằm trên cán xe bệnh viện, và ba mẹ của nó sẽ nghĩ hấn là một tên vũ phu chuyên đi đánh đập vợ con tàn nhẫn, rồi ba mẹ sẽ hủy hôn ước này, rồi nó được tự do. Mặc dù nó đang suy nghĩ nếu hấn làm như thế thiệt thì sao mặc dù nó rất sợ phải đi đến bệnh viện. Dù có tiếc nuối nhưng không hiểu sao nó lại cảm thấy trên gương mặt nó không hề hiện hữu sự tiếc nuối, mỗi nó cứ nở ra một nụ cười. Tàn ngẩn được một hồi nó thấy hấn đi lại chỗ nó.

Còn về hấn sau khi đi được một lát thì không thấy nó đi theo anh liền vòng trở lại xem nó làm gì. Lúc đi đến anh nhìn thấy nó đứng ngẩn ra, trên môi nở ra một nụ cười thật tươi, anh cũng đứng ngẩn ra được một lúc, thì móc điện thoại chụp lại khoảnh khắc đó. Nhìn trong bức hình thấy nó cứ như một thiên thần đang cười với anh vậy. Đặt đó làm ảnh nền điện thoại, anh bước lại gần nó thấy nó nhìn anh. Anh cất tiếng.

- Nè xuống căn tin không, giờ cũng đang giữa giờ học nên vào chắc cũng bị đuổi ra nữa.

- Ừ vậy đi, dù sao cũng hơi đói.

Nó và hấn bước xuống căn tin, bây giờ đang là giờ học của tiết 3 nên chỉ còn lớp học thể dục còn đang tập. bọn con gái thấy hấn đi tới liền nhào nhào cả lên, bọn con trai thấy nó liền bàn tán khen này nọ, còn ông thầy giáo thấy học sinh mình đang mất trật tự liền đi tìm nguyên nhân khiến cả lớp ồn ào như vậy, liền thấy hấn và nó đi tới căn tin, là một giáo viên thấy học sinh đang trong giờ học mà chạy xuống căn tin như vậy liền trở nên nghiêm khắc, hùng hổ bước lại gần hai người.

- Hai em là học sinh lớp nào, sao đang trong giờ học mà chạy xuống đây là sao. Còn nửa tiếng nữa mới hết giờ học.

Nó nhanh nhẹn đáp - Dạ thưa thầy, bạn này *chỉ hấn* hồi tiết một bạn ấy bị bệnh, không thể tập trung trong giờ học được, em xin thầy giáo cho bạn ấy xuống phòng y tế cho bạn ấy nghỉ ngơi rồi đi lên học, nhưng nào ngờ *giả bộ ỉu xìu* vào phòng y tế không thấy cô y tá đâu, nên em phải ở lại chăm sóc bạn ấy, rồi hai đứa thiếp đi luôn đến giờ reng chuông tiết 3 thì em sợ giáo viên chất vấn mà giờ bụng hai đứa đói meo nên mới xuống căn tin, định giờ ra chơi xin lỗi ạ !! (tg: Trời đất ơi, nai quá nai, diễn deep quá deep =]]]])

Còn hấn sau khi nghe nó nói, liền không thể tin được tài diễn xuất của nó, một nửa thật một nửa là giả, mà nó nói dối lại không hề chớp mắt. Hấn tâm phục khẩu phục với nó, không chịu khuất phục hấn phụ họa theo nó.

- Thầy, thật ra chúng em là học sinh mới, du học mới về đây, nên nề nếp nơi đây chưa được chỉnh chu cho lắm, mong thầy thông cảm cho chúng em, thầy có thể mất nhầm mất mớ tha cho chúng em lần này không ạ !! *cuối đầu* *đề đầu nó xuống* (tg: lại một em giả nai rồi =]])

Ông thầy bản tính hiền yêu thương học sinh, lúc này hùng hổ vậy thôi, chứ thật ra mềm lòng rồi, mà nghe chúng nó thành tâm như vậy, cộng thêm là một học sinh du học nên đã bỏ qua cho tội nó.

- Thôi được rồi, tôi có nghe nói có hai học sinh du học mới về lại học trường này nên có thể chưa quen cách học ở đây, vậy tôi cho qua chuyện này. Hai đứa ăn gì đi (tg: Thấy tôi ơi, sao thầy lại hiền như thế chứ, lại để xống hai con sói giả nai này đi dễ dàng như vậy chứ, haizzz)

Hai tội nó nghe xong mở cờ trong bụng liền cuối đầu xuống nói lời cảm ơn, xong quay lại bước vào căn tin trường.

Hấn và nó nhìn căn tin trường không gian rộng rãi, thực phẩm phong phú, còn có cửa sổ để nhìn quang cảnh bên ngoài. Nó liền gọi ngay 2 tô phở 2 ổ bánh mì sữa và 1 hộp sữa cho nó và hấn.

- Ô tôi nghĩ cô ăn nhiều lắm chứ.

- Yên tâm đi, ăn xong kêu tiếp, chứ nhiều quá sao bụng.

- À rồi.

Anh không biết sức ăn của cô, đây là lần đầu tiên anh và nó được ngồi ăn riêng chung một bàn. Lần đầu thì ăn ở nhà hàng với hai bên gia đình, lần thứ hai thì lại mỗi người một nơi (tức là 1 phòng) bây giờ chính là lần thứ ba, nên hầu như anh không hề biết sức ăn của cô ra sao cả. Bụng thức ăn tới bàn nó lựa ngay cửa sổ nhưng là góc khuất trong căn tin, nó không muốn khi đến giờ ra chơi mọi người nhìn thấy nó. Nó ngồi xuống chuẩn bị chén thức ăn thì nó cảm thấy có cái gì đó nhìn mình hoài. Nó cất tiếng

- Tôi nói cho anh biết tôi rất ghét người khác nhìn tôi khi ăn. Tôi không biết tôi đẹp bao nhiêu nhưng khi ăn làm ơn né ra giùm tôi.

- Cô đẹp á, haha, đúng cô đẹp thiệt *cười*

Nghe anh nói, nó ngạc nhiên nhìn anh, rồi giơ tay lên sờ trán anh coi có sốt không, sao lại phát ngôn khiến người ta cứng họng như vậy chứ. Anh vẫn để yên cho nó sờ trán mình, nó thấy nhiệt độ bình thường liền nhướn mày lên nhìn anh.

- Nè, có đẹp cỡ nào thì trời đánh cũng tránh bữa ăn nha, anh làm ơn anh dẹp ngay con mắt dê già đó đi dùng cái, thật tình là tôi chả biết anh có bị đứt dây thần kinh nào không, để chút học xong tôi dẫn anh đi khám khoa thần kinh coi tổng quát não bộ của anh.

- Haha, cô nên làm quen đi. Thôi ăn đi.

Nói xong nó vẫn chưa động đũa được nó bực bội, nó ghét nhất khi đang ăn mà lại có một người lải nhải bên tai mình, hai là nhìn chằm chằm như mình ăn hết của nhà họ vậy. Nó đứng phắt dậy định chuyển chỗ ngồi, thì anh nắm tay nó kéo lại.

- BUÔNG!

- Thôi ngồi xuống đi, không nhìn nữa, được chứ.

- Chắc chứ ?

- Chắc.

Nó ngồi xuống lần nữa, đúng là anh không nhìn nó nữa nên nó bắt đầu thưởng thức tô phở gần sắp nguội của mình. Còn anh nói thì nói vậy, nhưng lâu cũng liếc trộm nhìn nó ăn. (tg: Bởi vậy khi đang yêu, trong mọi hoàn cảnh nào con trai cũng thấy con gái đẹp ở mọi góc độ)

Đánh chén xong tô phở nó nhìn thấy anh đã ăn xong xong từ lâu rồi, và đang tiếp tục nhìn nó, nó ngán ngẩm lắc đầu rồi ăn tiếp ổ bánh mì ngọt, vừa ăn nó nhìn thấy anh chưa đụng vào ổ bánh ngọt nó hỏi

- Sao không ăn ổ bánh mì. Không thích à.

- Ủ, không thích. Không thích ăn ngọt.

- Hừm, anh thật giống cậu bạn lúc nhỏ của tôi.

Anh ngạc nhiên khi thấy nó đề cập tới mình lúc nhỏ, ngồi ngay ngắn lại giả bộ hỏi nó.

- Sao, cậu ấy sao.

- À, cũng không có gì to tát.

- Nhưng đối với tôi thì rất to tát. Vì tôi là chồng cô, khi bên bạn cạnh vợ mình mà có người bạn mà chồng không biết gì thật là đáng trách, đặc biệt là con trai bạn lúc nhỏ của vợ.

Nó ngán người ra, rồi ngập ngừng nói.

- Tôi với cậu ta gặp nhau trong một lần bạn của ba tôi nhờ nhà tôi chăm nom con họ một thời gian, lúc đầu cậu ta rất e dè, tôi thì rất lạnh, mắt thấy có bạn mới nên tôi rất vui về lại gần cậu ấy, sở thích tôi rất thích ăn bánh ngọt, nhưng đừng ngọt quá. Tôi liền đưa cho cậu ấy một nửa ổ nhưng thấy cậu ta không nhận tôi nghĩ cậu ấy không thích tôi. Tôi buồn cả một ngày trời, mẹ tôi thấy tôi buồn nên hỏi, tôi mới kể lại cho mẹ nghe, nghe thấy mẹ nói là cậu ấy không thích đồ ngọt nên mới không nhận. Qua ngày hôm sau tôi đưa cho cậu ấy một thố dâu (tg: trời =]] một thố lặn á) tại tôi nghe mẹ nói mặc dù không thích đồ ngọt nhưng dâu thì cậu ấy rất thích. Tôi liền đưa cho cậu ấy, thấy cậu ấy tùm tùm cười với tôi đưa tay nhận lấy, tôi liền nhanh nhẹn ngồi kế bên vừa ăn dâu vừa kể biết bao nhiêu là chuyện trên trời dưới đất, dần dần chúng tôi thân với nhau, cho đến ngày ba mẹ cậu ấy giải quyết xong công việc đến đón cậu ấy, thì tôi lại nghe tin cậu ấy sẽ đi nước ngoài. Tôi đã khóc rất nhiều hết lời xin cậu ấy ở đây với tôi. Trước khi đi cậu ấy đã đưa cho tôi một sợi dây chuyền để làm bằng chứng...cậu ấy...cậu ấy...nói sẽ cưới tôi. Tôi đã chờ, chờ rất lâu, cho đến một ngày tôi gặp lại cậu ấy trên cánh đồng hoa từ xa nhìn cậu ấy tôi có thể thấy bây giờ cậu đã là một chàng cao to, nhưng tôi không biết lúc đó cũng chính là lần cuối tôi nhìn thấy được hình ảnh đó. Cậu ta...cậu ta...cậu ta đã có một hôn ước với một gia đình khác. Cậu ta đã kêu tôi quên đi hình ảnh lúc bé của chúng tôi.

Ngưng một chút cảm xúc nó đang dâng trào lên từng đợt từng đợt như những con sóng mang theo dòng cảm xúc cứ thế vỗ đập vào trái tim của nó. Anh muốn nó ngưng lại nhưng anh lại ích kỷ muốn biết được cảm xúc của nó khi đó. Nó nói tiếp.

- Làm sao có thể chứ, cậu ta đã gieo trong tim tôi một hạt giống mang tên tình cảm, rồi từ đó nó cứ lớn dần lớn dần lên, đến khi nó thành một cái cây

trường thành rồi thì lại bị một con bão ập tới, cứ nghĩ nó sẽ đổ. Nhưng không, nó vẫn kiên trì, nó vẫn trụ vững. Vậy cậu ta nói tôi quên là quên được sao, làm sao có thể quên được chứ, trong khi tình cảm nó quá lớn và tôi không thể chắt chiu nó được. Anh nghĩ tôi phải làm sao ?

Anh bắt ngờ với câu hỏi của nó, nhưng rồi nó lại nói tiếp.

- Lúc về tôi đã nghĩ sẽ quăng sợi dây đó đi, định vứt bỏ tình cảm đó, nhưng rồi cơ thể tôi lại không làm được nó lại vô thức mang bỏ lại chiếc hộp và mang cất nó đi.

(tg: Có ai thắc mắc chỗ này không ^^ để Magno giải thích nè. Sau khi nó bị anh ta làm què một cục vì tự ý vào phòng người ta và tự ý chiếm giường body của ai đó, nó tức tốc quay về phòng, găm gú trong chăn được một hồi nó chuẩn bị đi tắm thì nó vô tình ngó vào trong hộp tủ nó cất giữ sợi dây chuyền, nó mở hộp tủ ra lấy chiếc hộp được chạm khắc tinh xảo do chính tay mình thiết kế ra, nó nhìn sợi dây chuyền mà hai dòng nước mắt lăn dài nó định quăng đi nhưng cơ thể nó lại không nghe lời lại cất lại vô hộp, rồi nó đặt lại chỗ cũ và bắt đầu đi tắm. Còn diễn biến phần sau như thế nào thì ai cũng biết rồi ha)

Đừng!! Cô đừng quăng nó đi. - Tại sao chứ ?

- À...Tại vì đó là kỉ niệm của cô dành cho cậu ta, chắc cậu ta có nỗi khổ bị gia đình ép phải đính hôn với người con gái đó, nếu hôm đó cô không gặp cậu ta, thì chắc chắn những ngày sau cậu ta cũng đến nói cho cô biết. Để khi gặp nhau trên đường đời thì không bị bờ ngõ tại sao bên cạnh người kia lại có một người khác mà không phải là mình.

- Ừ có thể anh nói đúng.

- Chứ sao.

- Anh nói cứ như anh chính là cậu ấy vậy.

- Ê, không nha.

- Rồi anh kể cho tôi về anh hay về mối tình bé thơ của anh cho tôi nghe đi.

- Tôi không có, có cũng không kể.

- Ê kì vậy.

- Thôi cô ăn đi, này giờ cần có miếng à, ăn xong rồi ăn luôn của tôi luôn.

- Anh tự ăn đi. Hừ !

- Tôi để đó á, tôi đi chọn bánh tráng miệng khác đây.

Anh nói xong liền đi thật nhanh như là sợ nó sẽ hỏi thêm hay chất vấn thêm điều gì, nghe nó nói kể lại khiến anh nhớ lại hồi nhỏ của mình khi mới bước chân vào căn nhà đó.

Thật ra trước đó, anh đã khóc lóc nằng nặc đòi đi theo ba mẹ, anh còn tuyệt thực để được sự đồng ý của ba mẹ nhưng không thành, ngồi trên xe anh đã rất bức bối còn giận dỗi hai người vì đã để anh ở nhà người lạ. Vừa đến trước cửa nhà thấy ba mẹ của nó đứng trước cửa chào đón rất nồng nhiệt, kể bên họ còn có một cô bé rất dễ thương nhìn con mắt rất long lanh và đen láy, còn mang theo một chút tình nghịch. Nó mặc bộ váy màu trắng trên ngực còn ôm một con mèo tai cụp màu xám. Đường như nó thấy được ánh mắt của anh đang nhìn vào con mèo của mình liền giơ chú mèo đưa cho anh, anh liền làm ngơ nhai chỗ khác xem như này giờ mình không thấy gì cả. Mắt liếc trộm xem khuôn mặt đó ra sao, anh ngạc nhiên với hai con mắt dường như gần ngập nước, nhưng nó liền lấy tay che đi, về mặt rất kiên quyết muốn làm bạn với anh. Lúc anh định bắt đầu bước vào nhà thì nó đã nắm tay anh đi khắp mọi nơi cả trong lẫn ngoài nhà, anh bị nó xoay như chong chóng đến khi anh mệt rã người thì thấy nó buông tay anh ra và chạy vào nhà. Anh nghĩ chắc chơi đã chán rồi, tại hầu như anh không hề nói với nó một câu nào, đang ngồi dựa lưng vào một cái cây to thì từ đâu ra một ổ bánh mì hiện ra trước mắt, anh ngược nhìn thấy nó đang cho anh một nửa ổ bánh mì ngọt. Anh không thích ăn bánh mì ngọt liền quay mặt đi chỗ khác. Nhưng vẫn len lén nhìn xem, thì anh thấy một giọt nước mắt lăn xuống nhưng rồi được lau đi rất nhanh, anh nhận ra nó không như những cô bé ở mẫu giáo muốn chơi với anh nhưng đều bị anh từ chối liền ào lên và khóc, và qua ngày hôm sau thì không có ai lại gần anh. Còn nó dù bị anh từ chối hai lần mắt có rung rung nhưng vẫn kiên trì tiếp cận làm bạn với anh. Thấy nó ngồi kế bên mình tủi thân ngồi gặm ổ bánh mì, khuôn mặt vẫn hiện lên tia kiên quyết và xen lẫn sự tủi thân. Đến tối, sau khi ăn xong với nhà nó, anh liền được xếp vào một căn phòng để nghỉ ngơi, vì lạ chỗ anh liền đi vòng vòng liền thấy có một căn phòng còn sáng đèn, anh liền len lén tới đó, thì thấy nó với khuôn mặt đầy nước mắt và đang kể lại mẹ nghe tất cả chuyện ngày hôm nay, thấy mẹ dỗ dành thì nước mắt liền ngưng, nghe mẹ cô ấy kể anh thích ăn đậu thì hai mắt của nó sáng rỡ lên vì sung sướng. Anh thấy đèn đã tắt liền len lén đi về phòng mình ngủ. Anh suy nghĩ có phải chăng mình đã quá cân nhắc khi chọn bạn bè hay không. Sáng ngày hôm sau anh nhìn thấy nó bung ra một thố đầu với khuôn mặt lấm lem nó nhìn anh cười thật tươi và mời anh ăn đậu do nhà trồng. Anh không còn cách nào để từ chối lòng thành của nó và sự kiên trì làm bạn của nó dành cho anh, nhớ đến khuôn mặt đã cam chịu rất nhiều và đã khóc đến nỗi anh không hề thấy được vẻ tình anh hiện trong đôi mắt nó. Anh vui vẻ nhận lấy và nở một nụ cười, mắt thấy anh nhận và cười với mình nó vui vẻ cười với anh và ngồi kế bên ăn đậu với anh. Và từng ngày từng anh với nó vui vẻ bên nhau cho đến một ngày anh nhận được một cuộc gọi từ ba mẹ, mới biết gia đình mình sắp chuyển đi rất xa, nên anh đã vội vàng nói với ba mẹ làm cho anh hai sợi dây chuyền coi như làm quà cho bên nhà nó. Sáng hôm sau anh và nó chạy ra cánh đồng hoa chơi, nó đã hỏi anh sẽ cưới nó chứ, anh vui vẻ đáp với nó sẽ cưới nó và cả hai đã móc ngoéo với nhau. Và qua ngày hôm sau thì ba mẹ cũng đã đến và đưa cho anh hai sợi dây chuyền mà do anh nhờ ba mẹ làm gắp. Và anh đã trao cho nó, như là một lời hứa sẽ cưới nó.

Ngẫm nghĩ lại tuổi thơ anh thấy khi đó quả thật anh đã làm khó nó rất nhiều, và thật sự anh chọn lựa bạn cũng rất khó, nhất là người đó là con gái. Đi đến

gần căn tin chọn ngay cái bánh dâu tây thì đúng lúc reng chuông, anh liền đi lại bàn nó, anh cũng không muốn có người dòm ngó anh.

*Dự là sẽ đăng hơi không đúng lịch trình :)) tại bây giờ Magno quá rảnh rồi, ở đây có ai chơi Pokemon không nè :)) cmt cái cho Magno biết đi, đây nhìn như hai lúa mới lên vậy :))

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Anh vừa chạy lại chỗ nó thì thấy nó đang chuẩn bị rời đi, anh liền chạy lại hỏi

- Nè đi đâu vậy, sao không đợi tôi.

- Đợi anh dài cả cô luôn đấy, tôi còn tưởng anh đi lạc định đi kiếm anh với lại vừa reng chuông tôi nghĩ anh bị bọn con gái trường này bu chứ.

- Cô ghen !

- Mặc gì ghen. Anh chụp mũ tôi biết bao nhiêu lần rồi, tôi định xem xem lúc anh bị gái bu, bộ mặt biến thái của anh khi đó ra sao, rồi cách cư xử của anh nữa, tôi quay lại đưa cho ba má anh xem. Ai dè chuẩn bị đi, thì anh lại chạy lại. Xem như anh may mắn, hừ !!!

Anh liền phá lên cười, rồi kêu nó trở lại ngồi đợi anh ăn xong bánh dâu tây xong rồi hãy đi. Anh thấy nó nhìn chăm chăm ổ bánh dâu tây của mình, anh còn tưởng nó vẫn còn đói anh liền chìa cho nó.

- Nè, ăn đi, làm gì nhìn chăm chăm vào ổ bánh vậy, muốn ăn thì nói đại vậy đi.

- Không, tôi nghĩ tại sao anh lại giống cậu ấy đến như vậy !!

- Cậu ấy ? À là mối tình đầu bé thơ của cô á hả, haha, chắc là trùng hợp, chắc trùng hợp rồi, haha.

- Anh làm gì cười như bệnh đại vậy. Tôi có nói gì đâu !

- À à

Anh bắt đầu ăn còn nó thì lấy điện thoại ra ngồi bấm. Bất chợt nó nhìn anh lại lần nữa, ánh mắt của nó khiến anh giật mình cứ như anh vừa lộ ra sơ hở gì đó, bị nó phát hiện. Anh vỗ ngực.

- Hự. Cô làm gì mà nhìn tôi ghê vậy.

- Anh..

- Hà !!

- Anh đã từng lên giường với rất nhiều phụ nữ rồi hả !!

- HẢ !! Làm sao cô biết !

- Vậy là có .

- Ủ thì hồi đó là có. Nhưng bây giờ thì..

- À ba mẹ, con muốn gặp mọi người, hẹn mọi người ở nhà.

- Cô cô, cô nghe tôi nói đã, cô chưa nghe xong .

- Câm miệng cho tôi ! Anh đi nói chuyện với ba mẹ tôi đi !

Anh thần thò, anh nghĩ anh có thể giấu được nó, nhưng ai có thể nói cho nó biết chứ, ngoại trừ Ken và Jack ra thì ai lại biết, nó cũng đâu biết 2 thằng đó đâu. Là ai ???

Bây giờ trong đầu anh cứ lẩn quẩn câu hỏi là ai có thể nói cho nó biết.

Còn vì sao nó biết. Lúc nó vừa về nước nó đã gặp con Tuyết - Lisa - khi nó đang nghe con Tuyết kể thì bị tên đại ca Hắc Long đến phá đám khiến cho nó không được nghe hết. Lúc này nó nhận tin với con Tuyết kêu nó kể tiếp về tiểu sử của Nam, nó đơ người khi đọc xong những dòng tin nhắn của con Tuyết đáng lẽ chuyện này rất đời bình thường, nhưng tại sao tâm trạng nó không thấy chuyện đó bình thường trái lại tâm trạng của nó rất bức bối. Nó thật sự không chịu nổi nếu người chồng tương lai của mình mà tiểu sử không mấy đẹp đẽ càng nghĩ càng khiến nó cứ điên người lên. Vừa mấy phút trước nó còn nghĩ anh bình thường, nó còn nghĩ anh chính là người có thể dập tắt cơn bão trong lòng nó. Nhưng rốt cuộc nó nhận được tin gì đây. Có phải nó đặc biệt không phải giống như những phụ nữ đã từng lên giường với hắn, bởi vì nó không dễ dãi khiến hắn ta cảm thấy tò mò đặc biệt để ý đến nên hắn chấp nhận hôn ước này. Nó quay lại nhìn anh.

Anh nói cho tôi biết, tại sao anh lại chấp nhận hôn ước này, không phải lúc đầu phản đối rất kịch liệt hay sao.

- Tôi không có gì giải thích
- Có phải anh nghĩ tôi khác xa với những cô gái anh đã từng lên giường nên anh mới tò mò nên mới đồng ý.
- Tôi không có gì giải thích cả
- Tại sao anh lại không giải thích
- Bởi vì tôi biết, dù tôi nói cô cũng không tin. Đi ! Chúng ta đi gặp ba mẹ cô.
- Còn nữa, việc sáng nay có đúng là sự thật không.
- Không.
- Vậy anh hãy kể cho tôi biết.
- Cô bệnh nên tôi chăm sóc cô nguyên đêm, do cô sốt quá cao nên tôi đành lấy nhiệt độ của tôi để giảm nhiệt cho cô.
- Vậy tôi chưa hề quyến rũ anh.
- Đúng.
- Tại sao anh lại lừa tôi.
- Bởi vì, tôi muốn đùa với cô một chút.

CHÁT

- Khốn khiếp ! Anh dứt ngay cho tôi.

Nó liền đi lại bãi giữ xe, chạy một mạch về nhà, nhưng chạy nửa đường nó liền vòng đầu xe lại. Đến trước cổng trường thấy anh đang đứng trước cổng nhìn nó, còn anh liền đi lại đứng trước cửa xe, nó nói.

- Lên đi

Nó thật sự muốn bỏ anh lại ở trường cho anh tự đi bộ về nhưng nó là người chịu trách nhiệm, nếu đã chở anh lên thì nó sẽ chở anh về. Không khí trong xe trở nên lạnh hơn bao giờ hết, bầu trời bên ngoài cũng bắt đầu đổ mưa những giọt nước lã trên kính khiến tâm trạng nó và hắn cứ nặng nề hơn bao giờ hết, nó và hắn cứ nghĩ đến sáng nay cả hai đều rất vui vẻ, anh bất giác cười khi nhớ đến khuôn mặt đỏ lên khi thấy được video mà mình ngủ say và đang mơ ngủ.

Còn nó nhìn khung cảnh trời mưa khiến tâm trạng càng thêm đau khổ, nó không biết vì sao tâm trạng nó lại như vậy, đây là lần đầu tiên nó bị một người đùa cợt như vậy.

Vừa về đến nhà mặc cho cơn mưa đang đổ xuống, bước vào phòng khách thấy ba mẹ nó ngồi ở đó, nó liền đưa đoạn tin nhắn mà Lưu Tuyết gửi cho, đưa cho ba mẹ xem. Hai người xem tin nhắn liền nhìn nhau.

- Con muốn gì.
- Hủy hôn ước này.
- Không được. - ba nó nói
- Tại sao !!
- Con chỉ biết như vậy được. - ba nó nói
- Vậy hãy cho con ở chỗ khác, không thể ở chung với anh ta được.

- Con hãy quen như vậy đi - ba nó nói
- Vậy con sẽ chuyển qua nhà Lưu Tuyết ở - nói xong nó liền đi lên lầu dọn đồ
- Con đứng lại đó.
- Bác, kệ em ấy, con có chuyện muốn nói.
- Có chuyện gì con - lúc này mẹ nó mới lên tiếng.
- Bác không phản đối chuyện này sao.
- Hai bác biết chuyện này lâu rồi, bởi vì biết tính của Nguyệt nên bác đồng ý hôn ước này, nhìn chung bác thấy con không đến nỗi như người ta thường đồn.
- Chuyện lúc nhỏ
- Con nhớ rồi sao !
- Vâng, con đã nhớ rồi.
- Con đừng nói cho nó biết. Chuyện này cứ để hai bác lo cho.
- Không để cho con, chuyện này do con hãy để con giải quyết.
- Ủ, Nguyệt nó bướng bỉnh lắm, nếu khó quá cứ nói hai bác, bây giờ hai bác về đây. Chào con !
- Dạ cháu chào hai bác !

Nói rồi anh lên lầu đứng trước cửa phòng nó, anh mở cửa đi vào, anh thấy nó đang thu dọn đồ đạc, mắt thấy anh đang đứng trước cửa nó liền dừng lại nhìn anh.

- Anh vào đây làm gì.
- Cô đã hứa đi chơi với tôi.
- Xem như tôi chưa nói gì đi

Nó liền quay lưng dọn đồ tiếp, anh liền nắm lấy tay nó quay lại.

- Buông ra.
- Tại sao cô lại bực bội
- Anh còn hỏi tại sao, anh thấy tôi không giống những cô gái anh từng lên giường nên anh mới tò mò, anh muốn tiếp cận tôi, đến khi tôi chấp nhận thì anh cũng hành xử giống như những cô gái khác đúng không! Anh xem tôi như là một con ngốc, anh đùa giỡn tôi, anh thấy tôi tin lời anh nói, anh không áy náy mà còn tiếp tục giờ trò. Anh chả khác nào xem tôi là con ngốc cả. Đúng tôi chả hiểu tại sao tôi lại tỏ ra con ngốc khi đứng trước mặt anh, đối với người ngoài như anh thì tôi không thêm để tâm tới, mà từ khi anh bước vào cuộc sống tôi, thì tôi lại giống như một con ngốc mà lại nói chuyện với anh, không những thế còn cười đùa với anh, để anh quay như một con dế vậy.
- Không phải
- Chứ sao !!!
- Tôi thích cô và cô cũng đang dần có tình cảm với tôi.
- Ha, anh nghĩ tôi là con ngốc mới động lòng với những câu nói đó sao. Bây giờ anh buông tôi ra để tôi còn đi nữa.

Nó gạt phăng tay anh ra nhưng anh kịp nắm lại một lần nữa không những thế mà còn xiết chặt lấy, anh đè nó xuống giường. Kiểm hãm nó, không cho nó động đậy, hai chân kẹp lấy chân của nó để tránh nó vùng chân lên đá. Anh nhìn thẳng vào mắt nó và nói

- Cô nhìn thẳng vào mắt tôi và đóng tai lên mà nghe tôi nói lại lần nữa. Thật sự tôi thích em. Em có hiểu không hả ! Không phải vì em khác hẳn những cô gái tôi từng lên giường, phải em có thể nghĩ tôi là một tên biến thái, một tên bệnh hoạn, vô liên si cũng được nhưng từ khi tôi biết em tôi không thể tiếp xúc với một người con gái nào khác, ngay cả đụng vào họ tôi còn không thể, không phải vì em khác họ mà tôi mới đồng ý cái hôn ước này. Em không biết em nằm ở vị trí đặc biệt nào trong tim tôi đâu ! Nếu em vẫn không tin đó là thật vậy hãy để một năm này để tôi chứng minh cho em thấy điều tôi nói là thật lòng. Còn chuyện sáng nay thật xin lỗi, tôi chỉ muốn đùa với em một chút nhưng có lẽ hơi lỗ rồi, thật xin lỗi. Và bây giờ em có thể đi được rồi đấy.

Nói xong anh đặt lên môi nó một nụ hôn rồi buông tay nó ra, anh về phòng để lại mình nó nằm trên giường.

Một lúc lâu sau anh nghe tiếng đóng cửa rất lớn. Anh biết rằng nó đã đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Anh nằm trên giường thở dài nặng nề. “Đúng là cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra” nghĩ xong anh cốc vào đầu một cái rồi đau. Nằm một hồi anh lấy điện thoại gọi cho Jack

– Alo

– Máy đang ở đâu.

– Máy nghe không biết à.

– Ok máy với thằng Kín đợi tao, tao tới đó.

– Ok

Còn về phần nó, sau khi bước ra khỏi phòng nó liền chạy xe, vừa chạy nó vừa lên tiếng cầu gắt. Cứ một phút nó chửi hần một câu

– Tên khốn khiếp – một phút sau – Mẹ kiếp, cướp mất nụ hôn đầu của bà – một phút sau – Tên chết bầm, tại sao lúc đó không đâm vô mặt hần chứ – nó chửi miệng đến nổi miệng đỏ chét bắt đầu sung lên – Grừ !! SAO LẠI KẾT XE CHỨ !!! A A A A ĐÚNG LÀ TÊN XUI XẾO MÀ !!! ...bla bla...

Một quãng đường từ nhà nó đến nhà con Tuyết nó chửi hết bao nhiêu câu, rửa biết bao nhiêu lần khiến cho hần đang mặc đồ hắc xì biết bao nhiêu cái anh còn tưởng mình bị bệnh do nó lây qua nữa chứ. Vừa đến bar DIM anh đã tạo ra sự chú ý

HẮC XÌ

– Ê Nhật, máy xem lịch hôm nay có phải tận thế không – Jack nói

– Ờ chắc máy nói đúng á Quân, hôm nay thằng Nam nó bệnh !! – Nhật nói

(Tên thật của Kín là Minh Nhật, còn Jack tên thật là Đinh Quân)

– Hai bây im đi, này giờ tao hắc xì miết, chả biết có bị bệnh hay bị người ta rửa nữa.

– Ai rửa – Nhật và Quân đồng thanh nói

– À à à tao biết rồi, chắc cô vợ của nó á máy ạ. Sao vậy cãi nhau nên giờ bị rửa à.

– Máy giỏi lắm Quân suy luận ra lẹ thiệt, vậy máy suy cho tao bạn của Nguyệt có ai tên Tuyết không.

– Nguyệt tên vợ chưa cưới của máy hả – Nhật nói

– Ủ đúng rồi.

– Sao tao nghe tên này quen quen quá ta – Quân

– Tên ai ??

– Tên vợ máy.

– Ủ ờ.

– À tao nhớ ra rồi, đại tiểu thư của tập đoàn D.E đúng không. Chà xui cho máy rồi, kaka. Cô ta nghe đồn rất có tiếng trong cái xã hội này một mình cô ta chấp hết 10 tên lực lưỡng đấy, gia thế cũng không phải bình thường đâu. Kế bên cô ta còn có 2 người bạn nữa 1 trai 1 gái. Nghe nói sinh đôi đấy, hai

chị em đó cũng không phải dạng vừa đâu á – Quân nói

– Nhảy lăm, thông tin nào thắc mắc hỏi mày là hợp lí nhất.

– Chứ sao, haha

– Ê sao tao cảm thấy 2 cặp song sinh bạn của Nguyệt với cặp song sinh ở bang B.A giống nhau. – Nhật lên tiếng.

– Hồi đầu tao cũng nghĩ giống như mày nhưng thông tin về 2 bang phó bên B.A đều là con số 0 cả. – Quân nói

– Còn bang chủ ?

– Nghe đồn bang chủ trước khi sang nước ngoài thì thông tin đã bị đóng băng. Thôi dẹp qua một bên đi, nói xem tại sao chưa cưới mà đã giận nhau rồi.

– Cô ấy biết tao không còn zin.

– Khoan khoan – Nhật nói

– Chuyện gì?

– Cô ấy!!! Sao giống như mày đã thích cô ta rồi vậy !! Tao nhớ mày muốn hủy lăm mà. – Nhật nói

– Ủ, thích rồi.

Quân hí ha hí hần nói – Sao sao định bao lâu mới chém em đó đây, haha, mày mà thích người ta chắc Vũ Đình Quân này sẽ không cặp kè với một em nào cả.

– Vậy tao chắc sau này mày không cặp được với ai rồi đấy.

– Mà tại sao cô ấy biết mày không còn zin. – Nhật lên tiếng.

– Bạn cô ấy nói, nghe loáng thoáng tên là Tuyết.

– Chuyện này, tự mày giải quyết đi, ai làm người đó chịu, cho chừa cái tật. Tao muốn xem mặt vợ mày quá, tao nghe đồn cô ta đẹp nước trời, mà cũng ghê gớm lăm. Để xem cô ta có sức hút mãnh liệt đến nỗi Hoàng Nam của chúng ta đổ ngay trong vòng 2 hôm thôi. – Quân nói.

– Đổ từ 10 năm trước rồi !

– HẢ!!! 10 NĂM Á !!! MÀY ĐANG KỂ CHUYỆN CUỒI CHO TỤI TAO NGHE HẢ !!! – Nhật và Quân cùng hét.

Tiếng hai anh quá lớn khiến cho nguyên khu đều quay lại nhìn, ai cũng đổ dồn con mắt về phía ba chàng trai lịch lãm đang ngồi ở đó. Nhật và Quân đỏ cả mặt vì ngượng rồi ra hiệu cho mọi người tiếp tục cuộc vui, còn về phía Nam dùng tia sét đánh thẳng vào 2 ôn thần vì cái giọng như mấy bà rao bán ngoài chợ.

– E hèm! *lấy tay chỉnh cổ áo* mày có thể giải thích cho tụi tao biết “Đổ từ 10 năm trước” là sao, không phải mới gặp nhau mới nhau thôi sao. – Nhật nói

Anh ngửa đầu sau tiện tay xoa phần thái dương thờ dãi.

– Tụi mày còn nhớ lúc trước tao có kể là tao chờ đợi một người từ rất lâu rồi không, bởi vì như thế tao mới kiên quyết muốn hủy hôn ước. Bây giờ tao tìm được rồi, mày người ấy chính là Nguyệt nên tao chấp nhận hôn ước này.

– Cô ấy biết không – Nhật nói

Anh lắc đầu, nếu mà cô ấy biết, không biết rằng chuyện anh đã từng lên giường với rất nhiều người sẽ nổi giận lôi đình đến dường nào. Hồi tưởng lại chuyện ban sáng anh bỗng rung mình một cái.

– Không biết.

– Sao không cho biết – Nhật nói

– Muốn cô ấy trưởng thành thoát khỏi lời hứa năm xưa, thoát khỏi vỏ bọc con nít.

– Rồi mày định tính sao – Quân nói

– Quân mày điều tra cho tao nhà bạn của Nguyệt, rồi chuyện kể tiếp từ từ tao tính tiếp, giờ trước hết là vậy đi. Tao mệt mỏi quá.

– Haha, ok. Lần đầu mới mở rộng tầm mắt khi một người đàn ông si tình và bị phát hiện cái quá khứ không trong sạch của mình. – Quân nói

BỐP – Cái đầu cha mới không trong sạch đấy !!!

– Đau.!!

– Đánh sao không đau !!

– Mày...

– Thôi thôi thôi được rồi, bớt nóng đi hai thằng điên – Nhật giải vậy.

Cốc !!! Cốc !!! – Mày mới điên đấy – Nam và Quân cùng nói.

– SAO ĐÁNH TAO !!!

– TỰI TAO THÍCH !!!

Cứ vậy đấy, họ chửi nhau xong cái rồi cả ba đều vui vẻ nói chuyện với nhau như bình thường, anh cũng vui đi một chút mệt nhọc trong lòng, và đang tìm cách khiến Nguyệt quay về.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Sau khi thoát khỏi chỗ kẹt xe nó điên cuồng chạy về phía nhà con Tuyết nhưng bài ca không tên thì vẫn còn

– A tức thiệt mà, sao sáng nay ngu đột xuất thế không biết, còn tin lời anh ta nữa chứ. A!! *vò đầu bức tóc* nếu mà bị anh ta lấy đi cái ngàn vàng thì phải thấy máu trên chân chứ, vậy mà quên kiểm tra, chỉ vì một câu nói khủng điên của anh ta mà mình bị bại não luôn rồi. A a cái tên chết bầm, đã vậy còn quay lên bà khi ngủ nữa chứ, chắc sợ bại lộ nên làm ba cái chuyện nhục nhã đến như vậy, cái tên trời đánh thánh giết, có nợ nần gì không mà dính phải tên đại biến thái như vậy chứ....

Một hồi sau nó lại la tiếp.

– A thật là cái gì mà “Đồng tai lên mà nghe. Tôi thích em. Em có hiểu không hả !!!” Bà đây cóc cần hiểu cóc cần biết là anh thích hay không thích. Rồi cái gì mà “Khác hẳn những cô gái tôi từng lên giường” Cái gì vậy trời !! Biến thái thật sự biến thái...A BA MÁ OI !!! BA MÁ CHO CON NGƯỜI CHÔNG GÌ VẬY TRỜI !!! (tg: thật sự mà nói chị ra ngoài chợ chứ mướn được rồi á !!)

Nó hầm hừ mặt nóng như lửa đốt mặc dù đã vận điều hòa đến hết max nhưng vẫn nóng vẫn không hạ quả được con tức trong lòng mình. Bực bội tìm số điện thoại gọi cho con Tuyết. Một tràng tiếng tút khô khan không mấy thú vị khiến cho tâm trạng nó không khá lên là mấy. Nghe thấy bên đầu dây bên kia vừa bắt máy nó liền phán một câu “Ra trước cổng đợi” rồi cúp máy cái rụp khiến cho ai đó chết trân tại chỗ, không hiểu được sự tình.

Cầm điện thoại trên tay anh ngạc nhiên khi nghe giọng lạnh băng của nó khiến anh không khỏi rùng mình. Là gọi lộn số hay là ý kêu anh ra trước cổng đợi nó về rồi ra mở cổng. Một tràng thắc mắc nhưng vẫn không dám gọi lại cho nó, sợ nó lại nổi giận, nhưng nếu như nó về nhà thiệt mà không ai ra mở cửa không phải sẽ khiến nó bực hơn không, do dự một hồi anh quyết định gọi lại cho nó.

Nó nghe thấy điện thoại kêu liền bật tai nghe bluetooth nghe, đầu dây bên kia im lặng nó bực bội tắt máy, rồi điện thoại lại reo lên một lần nữa, nó lại mở, bên kia lại im, cứ vậy ba lần đến lần thứ tư nó hết chịu nổi liền hết

– Ya, ai đấy, rảnh rồi à, dư tiền à, điên hay sao mà gọi không nói gì hết vậy, đừng để bà đây tra được chủ nhân của số điện thoại này thì đừng trách tại sao nước biển lại mặn nha. Bây giờ có chịu nói chuyện không.

Nghe được con thịnh nộ của nó anh do dự định cúp máy nhưng lại vì thắc mắc nên anh lại tiếp tục nhẫn nại thêm một tí tìm câu nào nói thích đáng. Thì bên đầu dây bên kia hình như chịu không nổi nữa, liền bắt đầu đến số, từng con số khiến tim anh nhảy liên hồi, có điều như nó muốn nhảy ra ngoài lồng ngực đến số thứ ba thì anh mới rút hết mọi can đảm nói ra

– Tôi Nam đây, lúc này cô gọi kêu “Ra trước cổng đợi” ý là kêu tôi ra đợi hay kêu bạn cô ra đợi vậy.

Nghe được giọng anh ta liền giật mình, lúc đó nó gọi không biết gọi vào số ai, tưởng số con Tuyết nên nó liền nói và đập máy ngay lập tức nên không hề

hay biết là gọi cho anh lúc đó.

– Ya ! Tất nhiên là gọi cho bạn tôi rồi. Tôi cúp đây.

Nó đưa tay lên định ấn nút trên tai nghe thì đầu dây bên kia liền kêu lại

– Ê ê đợi lát.

– Có chuyện gì.

– Về đi, đừng đi, coi như tôi xin lỗi, về đi, cô muốn làm gì cũng được, đánh mắng hay làm gì cũng được, đừng đi, nhà đã quen có cô rồi, đi rồi thật sự rất buồn.

– Anh bớt nói dối, anh hiện ở bar chứ, nghĩ sao vậy, nhạc um sùm như vậy mà còn ráng nói dối.

Anh ngạc nhiên “Nhạc ?? Nhạc ở đâu ?? Anh bây giờ đang ở nhà kia mà !!”

– Em có bị lãng tay không, nhạc ở đâu chứ, tôi đang ở nhà.

– Anh bớt xàm ngôn đi, anh kêu người ta tắt nhạc đi cũng được vậy. Đừng nhiều lời nữa, tôi cúp đây.

– Ê ê !! *Tút tut...*

Nhìn màn hình điện thoại anh thần thờ, thật sự anh đang ở nhà, bởi vì buồn chán nên không ở lại lâu với 2 thằng bạn nên về nhà, về đến nhà anh thấy thiếu vắng sự tồn tại của nó, thiếu đi tiếng cãi nhau. Mặc dù mới 2 ngày ở chung mà sao anh cảm thấy cứ như 2 tháng rồi vậy. Đang nằm dài trên giường không biết làm gì cả, anh cứ nhìn lên trần nhà, rồi đột nhiên điện thoại reo thấy số nó, tim anh đập rộn ràng. Anh nghĩ chắc nó đã nguôi giận nên mới gọi cho anh. Nhưng khi nghe máy anh liền thất vọng không phải giọng nói của kẻ nguôi giận mà của kẻ cực kì cực kì tức giận. Anh không kịp nói gì thì nó đã cúp máy. Và bây giờ đầu anh nói gì nó cũng không tin, dù anh nói anh đang ở nhà không ở bar thì nó cũng có cách buộc tội anh. Anh lại tiếp tục nằm nhìn trần nhà thêm một lần nữa, tay vẫn nắm chắc điện thoại.

Sau khi cúp máy nó lại vô đầu bút tóc, tự mắng mình bất cẩn để gọi phải số anh ta. Rồi nó lại dò tìm số đi thật kĩ càng. Rồi nghe máy. Nó phải đợi đầu dây bên kia bắt máy để chắc rằng không bị lộn số nữa.

– A~~lô !!

– Có phải Tuyết không.

Tuyết kì này ngạc nhiên cực độ, điện thoại hiện số điện thoại nó nhưng người nói chuyện lại rất nhẹ nhàng, còn hỏi thăm đang hoàng. Cô suy nghĩ, nó uống nhầm thuốc bổ thành thuốc gì rồi sao, hay bị đập đầu vô cục đá nên mới bị vậy.

– Nguyệt ! Có phải Nguyệt không ??

Kì này nó mới thờ phào nhẹ nhõm, liền điều chỉnh lại giọng nói của mình.

– Mày ra đợi cửa đi, tao qua bây giờ đây.

– Ya !! Mày bị gì vậy, nói chuyện cái kiểu gì vậy, tao còn tưởng mày bị đâm đầu vào đầu trúng dây thần kinh lịch sự, khiến nó hoạt động trở lại rồi chứ.

– Ya !! Con điên kia, mày nói ai vậy, ý mày nói đó giờ tao không lịch sự hả.

– Đúng !

– Được, hãy đợi đây.

Nói xong nó cúp máy, chân nhón ga tăng tốc chạy đến nhà con Tuyết. Bây giờ chị Tuyết nhà ta mới ý thức được mình chọc vào tổ ong rồi, lật đật chạy xuống bếp kiểm đồ ăn đồ ngọt nó, biết nó thích phô mai nên cô liền chạy xuống bếp lôi hết những thực phẩm có phô mai dâng cho nó. “Ya, suy nghĩ không thấu rồi, khôn ba năm đại một giờ mà” trong lòng bất an không biết nó xử mình như thế nào. Đi vòng vòng ngay trước cửa lòng thầm mong mọi chuyện sẽ qua.

Bíp Bíp Tiếng còi xe nổi lên cô dường như nín thở chậm chậm ra mở cửa.

Xe chậm chậm chạy vào bãi giữ xe.

– Ê, lúc nãy nói ai không...

– Nè nè nè, ăn đi, phô mai nè, đủ loại luôn, ăn đi ăn đi, rồi bỏ qua, ăn đi, nha nha.

– Ehem, bỏ qua lần này.

Bây giờ lòng cô như mới bỏ được 10 tấn đá đè trong lòng xuống vậy, chấp tay tạ ơn chư vị thần tiên tứ phương tám hướng, Phật tổ như lai, tạ ơn ông bà tổ tiên đã phù hộ mình tai qua nạn khỏi.

Bước vào nhà, nó nhắm nhai bích bánh phở mai ngon lành, đặt đít xuống ngồi, rồi còn sai cô đi lấy nước cho mình, rồi sai đi cất hành lý mình đi, rồi lại kêu đi lấy nước thêm lần nữa, rồi lại than đau vai kêu bóp vai, cứ vậy chả khác nó là chủ nhà con Tuyết là người ở vậy.

– Ya, ê mày qua làm khách hay làm bà chủ.

– Khách hàng là thượng đế, nhanh đi, đang nhức bên này nè, bóp mạnh mạnh tí.

– Ta bóp nè

Hai tay cô nhấn xuống vai nó, ra sức bóp mạnh khiến nó la oai oái lên

– Mày làm gì vậy định bẻ vai tao hả !!

– Không phải khách hàng kêu bóp mạnh mạnh tí, bảo nhẹ quá mà.

– Thôi thôi, dẹp dẹp, cảm ơn, lại đây ngồi cái, à khoan, đi lấy nước đi.

– Tự đi đi.

– Thôi ngồi đi, hêhê

Tuyết liền ngồi dài trên ghế, lưng nhức muốn chết, tay mỏi nhừ, vừa bóp tay vừa lườm nó, nó cười hihi rồi đút cô miếng bánh, rồi đưa cho Tuyết ly nước, lấy tay quạt quạt, miệng luôn nở nụ cười khiến cô chỉ muốn bẻ hết răng của nó đi.

– Ngậm miệng lại, nhe nữa tao bẻ á. Nói sao chạy qua đây.

– Tao nhớ mày.

– Xạo cún, nếu nhớ sao ba năm trước bỏ tao đi rồi không gọi hỏi thăm.

– Xi, mày dai quá, tao có quà nè.

Nó vói tay lấy chiếc túi rồi lấy bộ trang sức bằng đá sapphire ra. Bộ trang sức nhìn đơn giản nhìn thật bình dân như giả không hề bình dân tí nào cả. Tuyết nhận bộ trang sức hết sức ưng ý, liền xua xua tay cho qua hết tất cả.

– Sao mày lại chạy qua nhà tao, anh ta ăn hiếp mày à.

– Mày đừng nhắc tên hôn đản đó đi, tao tức chết mỗi lần nhắc đến anh ta đấy.

– Sao vậy, nói nghe coi.

– Chuyện là vậy, sáng anh ta lừa tao nói tao tới qua quyến rũ anh ta, khiến anh ta mất trong trắng, rồi anh ta quay lên tao, rồi bắt ép tao đi chơi với anh ta, rồi khi tao nhận được tin nhắn mày nói là anh ta trước đó rất lăng nhăng không tử tế, qua đêm rất nhiều phụ nữ. Rồi tao nổi giận đùng đùng liền nói cho ba mẹ biết, tưởng họ làm chủ cho tao ai dè họ lại bênh vực anh ta, không hủy bỏ hôn ước. Mà anh ta bị cái giống ôn gi á, lúc mới gặp nhau thì nhất quyết đòi hủy, bây giờ lại không muốn nữa. Lúc tao soạn đồ anh chạy lại nói linh ta linh tinh, nào là “anh yêu em” rồi còn “em rất khác nhưng cô gái anh từng lên giường” rồi nói tao đặc biệt. Đã vậy anh ta còn cướp nụ hôn đầu của tao nữa chứ. Tức chết đi được, tại lúc đó tao ngạc nhiên quá nên không kịp cho anh ta ăn một đấm rồi.

– Anh ta đã làm mày như thế sao.

– Ừ đúng vậy, hừ

– Wa !!! Anh ta thật gan dạ, dám cướp nụ hôn đầu của sư tỷ của bang B.A mà trước giờ ai ai, người người đều mong ước có được.

– Mày bớt xàm ngôn đi, mày bênh anh ta à.

– À không, không có, hihi. Rồi mày định làm gì.

– Ở nhà mày vài hôm

– Chắc vài hôm không.

– Chắc không, hehe. Thôi tao đi nghỉ đi, phòng tao đau.

– Mày đi theo cô ấy đi *tay chỉ về phía người giúp việc*

Nó quay qua nhìn Tuyết rồi đưa tay tạo thành trái tim rồi bước theo cô giúp việc. Cô nằm dài trên ghế, thật là mệt mỏi khi phải với câu chuyện của nó, mà trong lòng cô cũng tò mò không biết anh ta là ai, mà dám cướp nộ hôn đầu của nhỏ dễ dàng như vậy. Đang mãi suy nghĩ thì cô nghe tiếng điện thoại, tưởng đi thoại của mình nhưng mở ra thì lại không phải, truy lùng nơi phát ra tiếng điện thoại thì mới biết tiếng điện thoại kêu là của nó, nhưng bây giờ đã khuya rồi, ai gọi cho nó, cô liền bắt máy nghe.

– Alo, ai vậy

Đầu dây bên kia không ai khác chính là Nam nhà ta, nghe giọng con gái nhưng không phải là nó, nhưng tại sao lại là “ai vậy” nó xóa sổ anh rồi sao. Anh liền cười khò, buồn thay cho số phận bạc bẽo của mình.

– Tôi là Nam, cô là Tuyết bạn của Nguyệt.

– Đúng là tôi.

Anh liền lóe lên một suy nghĩ mong là cô giúp.

– Nguyệt có đó không.

– Nó ngủ rồi

– Vậy tôi có thể nhờ cô một chuyện được không.

– Chuyện gì.

– Chuyện này liên quan tới Nguyệt.

– Nhưng mà chuyện gì.

– Tôi có thể hẹn cô được không.

– Được.

– Vậy mai 8h tại quán cafe A trên đường XXX, tôi đợi cô, cô đừng nói cho Nguyệt biết là tôi hẹn.

– Được, mai gặp.

Cô liền cúp máy, nghe anh ta kêu tên Nguyệt rất tha thiết cứ như rất thân, thân từ rất lâu rồi vậy, cứ một lời anh ta thốt ra đều nhắc đến tên nó một lần, cô cảm thấy anh không phải người đàn ông lạnh lùng, chỉ biết chơi đùa với phụ nữ, phải chăng anh đã phải lòng Nguyệt nhà mình. Mãi nở một nụ cười, đó không phải là nụ cười mãn nguyện mà là nụ cười mang vẻ thú vị với chuyện tình hai người này. Lúc cô nói chuyện với Nguyệt, cô cảm thấy hai người thật sự thân thiết với nhau. Có thể trái tim không còn của nó nữa rồi. Cô liền hát liú lo quay về phòng của mình nghỉ ngơi, lòng thầm mong đợi ngày mai.

Còn về anh sau khi nói chuyện với Tuyết. Anh còn đang suy nghĩ làm sao tổ chức sinh nhật Nguyệt và cuối tuần này, nhưng rất may khi có thể nhờ đến bạn của cô được rồi, anh liền nhanh nhẹn lập kế hoạch mong chuyện này khiến nó nguôi giận.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Sáng hôm sau anh đến điểm hẹn sớm hơn dự kiến, mục đích là để sắp xếp lại những kế hoạch mà tối qua anh đã thức trắng cũng chỉ mong cô nguôi giận. Sắp xếp ổn thoả anh liền ngả lưng về sau, đầu nghiêng về hướng cửa sổ chớp mắt.

Không biết chớp mắt được bao lâu nhưng khi tỉnh giấc thấy một cô gái lạ ngồi trước mặt mình, cô gái này khác với những cô gái xung quanh liên tục chia điện thoại chụp ảnh này giờ, cô gái này đang cầm điện thoại chơi game. Thấy còn người trước mặt đã nhúc nhích biết đã tỉnh nên cô tắt game ngược mắt nhìn anh thông thả dựa vào ghế nhìn anh nói

- Nói đi nhờ tôi chuyện gì.

- Cô là Tuyết ?

- Đúng

- Cô ngồi chờ được bao lâu rồi.

Tuyết cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay rồi ngược nhìn anh thốt ra ba chữ" Nửa tiếng trước"

Anh ngẫm nghĩ tính ra mình đã ngủ được một tiếng rồi, khi anh đến đây là 7h mà 7h30 đã sắp xếp xong tất cả, mà cô gái này nói được nửa tiếng rồi. Anh bắt đầu nói chủ đề chính, lí do tại sao lại hẹn cô ra đây. Rồi tiếp đó nhờ cô dẫn nó đến địa điểm mà anh đã đề ra. Anh ngồi nói liên tục còn cô chỉ ngồi lắng nghe mặt vẫn bình thản, không để lộ một chút cảm xúc nào. Anh bước vào thương trường không lâu nhưng anh được thừa hưởng tài ăn nói và cách nhìn cảm xúc của từng người dù họ có đầu cỡ nào nhưng qua con mắt của anh đề nhìn ra, nhưng cô gái này anh nhìn cỡ nào cũng không nhìn ra.

- Anh định thăm dò cảm xúc của tôi sao.

-...Nếu đúng

- Vậy xin lỗi, anh cũng bước ra từ thương trường, tôi cũng bước ra từ đó. Còn về kế hoạch của anh tôi thấy anh đã suy nghĩ rất lâu rất kĩ, đến nỗi khi tôi đến anh cũng không biết. Anh đầu tư chuyện này rất kĩ nhĩ, mục đích của anh là gì, tôi không tin anh dốc sức nhiều như vậy chỉ để nó nguôi giận. Đầu là người làm ăn nếu đã dốc sức lớn như vậy tức phải có mục đích mới bỏ công sức nhiều như vậy. Nếu tôi nói tôi không giúp, nếu tôi nói anh thất bại ngay từ lúc đầu, không biết tâm trạng lúc đó của anh như thế nào đây.

- Cô sẽ giúp, còn về mục đích tôi xin lỗi không thể nói được.

- Haha, anh quá tự tin, nhưng đều đó đúng. Có phải anh định nói, nếu tôi không giúp sẽ không đến đây, sẽ không ngồi chờ anh đến nửa tiếng đúng không. Thương trường giống như chiến trường, tôi cá anh sẽ thua.

Vừa nói vừa nhấp một ngụm cafe. Lí do cô đến đây chỉ muốn xem mặt mà thôi, còn về giúp hay không thì cô không thể trả lời được, nhưng khi đến cô nhìn thấy xấp tài liệu nằm trên bàn rồi nhìn thấy anh ngã lưng phía sao thiếp đi, cô liền ngồi xuống gọi thức uống tay cầm tập tài liệu đó lên xem, thấy rất rõ ràng, rất kĩ, rồi nhìn anh thấy vẫn chưa thức giấc trong đầu liền nghĩ anh ta đã dốc sức hết sức, có thể từ tối hôm qua anh đã thức trắng, còn đến đây từ rất sớm (cái này là đi hỏi phục vụ). Nên cô mới nán lại xem anh ta như thế nào, nào ngờ anh ta thiếp đi rất lâu, nên cô đành lấy điện thoại ra chơi game. Cô ngồi nhìn anh ta, nhưng anh chưa mở miệng cô lại nói tiếp.

Bạn cũng sẽ thích Đồ đáng ghét tôi yêu anh mất rồi Bởi lovestory17923 12.4K 545 Cậu Chủ... Đừng Hư Nửa Mả! Bởi Renchann 5.8K 427 Cặp Đôi Kì Quặc Bởi YukiTsukasa 57K 2.7K Ở thì... Sói yêu thỏ đây ! Bởi LeeHannie 38.1K 3.1K Vị hôn phu từ trên trời rơi xuống Bởi Seo-senpai 123K 5.5K Yêu Em Anh Dám Không? Bởi NhQinh570 39K 2K Chết rồi!Tao yêu chồng - SHAINZYE (FULL) Bởi Akiko_Chidyka 11.1K 550 - Sao anh không bàn chuyện này qua điện thoại, mắc công phải chạy đến đây, rồi lại ngủ quên không.

- Vì tôi đã hẹn cô.

- Có thể hủy.

- Tôi có chuyện muốn hỏi.

- Cứ nói

- Cô là ai, tại sao cô biết những chuyện trước kia của tôi, tại sao cô lại kể cho Nguyệt nghe, tại sao cô lại giúp tôi.

- Tôi là ai ? Tôi nghĩ anh biết chứ, tôi là bạn Nguyệt. Tôi biết chuyện của anh á ! Điều tra là ra thôi. Tại sao tôi lại kể cho Nguyệt nghe á, bởi vì nó kêu tôi kể. Còn về tôi lại giúp anh á, tại tôi thích.!

- Tôi không nghĩ cô lại giúp tôi dễ dàng như vậy được. Nói cô muốn gì.

- Muốn anh không được ức hiếp Nguyệt, muốn anh nói rõ cho tôi biết anh thích lòng hay không.

- Được.

- Xong chưa.

- Rồi

- Vậy tôi đi đây.

Nói xong cô đứng dậy bước đến quầy thanh toán tính tiền.

Anh vẫn ngồi ở đó nhìn theo hướng cô đi, lòng tràn ngập nghi ngờ về thân phận của cô ta. Muốn biết được những chuyện trước kia của anh thì người đó phải có thân phận không hề nhỏ trong thế giới ngầm này. Anh giật mình, nếu bạn của Nguyệt xuất thân không hề nhỏ, vậy Nguyệt là người như thế nào,

nhớ đến chuyện sáng hôm qua, anh mong điều anh nghĩ là sai. Liền đứng dậy rời đi. Rồi lái xe đến địa điểm nằm trong kế hoạch. Đang lái xe thì thấy một tin từ số lại gửi đến anh liền mở ra xem nội dung ở trong đó, thì ra đó là tin nhắn của Tuyết gửi đến. Trong tin nhắn ghi.

- "Tôi Tuyết đây, đừng hỏi tại sao tôi có số điện thoại của anh. Tôi quên nói cho anh biết, nhưng gì trong kế hoạch đều hết sức hoành hảo, tất cả đều thể hiện sự chân thành và lãng mạn bên trong đó. Nhưng lấy làm tiếc cho anh, công sức của anh làm ra chỉ đổ sông đổ biển mà thôi, tất cả chỉ dành cho những cô gái bánh bèo, còn Nguyệt nhà tôi thì không phải bánh bèo. Anh chỉ cần cho nó ăn được rồi. Không cần khoa trương đến thế đâu. Anh hãy đến nhà hàng XX này đi, con bé khoái nhất món anh ở đây, còn về món ăn như thế nào thì anh sẽ biết. Tốt nhất nên dành túi nhiều nhiều vào, khi Nguyệt mà giận chỉ sợ ăn hết của cái của một nhà đây, haha"

Anh không hề nghĩ điều đó lại dễ dàng như vậy tiện tay nhấn chữ cảm ơn cho cô, rồi lần theo địa chỉ mà cô cho, bây giờ anh mới biết đây là thuộc nhà hàng cao cấp trong cao cấp, sang trọng trong sang trọng, bảo sao câu cuối cô lại nói "ăn hết của cái của một nha" là vậy. Nhưng cô không biết nhà hàng này mang một phần nửa vốn của nhà anh. Anh còn tính sắp tới sẽ mua luôn nhà hàng, nhưng anh chưa có ý định làm liền chỉ xếp nó ở vị trí dự kiến, nhưng hôm nay phải xếp nó ở đầu bảng danh sách cần phải làm gấp rồi. Cái nào cô thích anh đều sẵn sàng làm đến cùng. Gọi điện cho thư kí, bảo phải mua nhà hàng này bằng mọi giá, dù cho bên ka ra điều kiện nào đều phải mua cho bằng được. Nhưng anh không nghĩ chuyện đó khó khăn gì, một nửa cổ phần nhà hàng này đang nằm trong tay anh muốn mua hết thì chuyện đó dễ dàng như trở bàn tay vậy. Sau khi thư kí thông báo mọi chuyện đã xong anh liền tiến thẳng vào phòng giám đốc nhà hàng. Ngồi giám đốc nhà hàng sau khi bán đi đưa con mạy lại thu nhập khủng cho mình liền ủ rũ ngồi trên bàn làm việc, có người gõ cửa cũng lười ngược nhìn chỉ ừ một tiếng cho vào. Thấy người trước bàn làm việc chưa mở miệng ông bức nhọc ngược nhìn định quát mắng liền thấy con người mới vừa rồi mua nhà hàng này, ông vội đứng dậy cuối người chào cậu. Còn anh thì chỉ đứng nhìn ông ta rồi vào thẳng chủ đề, nói ông vẫn làm trong nhà hàng này lương vẫn hưởng bình thường, nhưng mọi chuyện đều phải thông qua anh. Ngồi giám đốc nghe xong liền phẫn chấn lên hăng, mới vừa rồi còn đang suy nghĩ mình sẽ làm gì, tương lại ra sao, nhưng khi nghe điều đó liền vui mừng không siết, liên tục nói lời cảm ơn, anh nói mai có hẹn ở đây, mai cho nhà hàng ngưng tiếp khách một ngày, thu nhập bình quân một ngày ra sao thì ra sao thì anh trả nhưng nếu anh có giả dối cắt lương một tháng. Giám đốc nghe xong liền gật đầu liên tục luôn miệng nói "xin anh hãy tin tưởng tôi". Anh quay lưng đi về hướng xe rồi tăng tốc.

Tin tức nhà hàng bác nhất XX đã đổi chủ, do chủ tịch tập đoàn SM làm chủ. Cảm điều khiển trên tay Tuyết thăm thán phục anh, nhanh như vậy đã mua đứt được nhà hàng béo bở như thế. Ngược nhìn cánh cửa còn đang khép trên lầu, lắc đầu cho cô gái mù tin tức, nếu như ngày mai nghe tin nhà hàng đó thuộc sở hữu của anh ta không biết còn chạy đến đó ăn hay không đây.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Cái quãng thời gian Nguyệt ở nhà Tuyết thật thành thoi. Nó hết ăn rồi lại chơi, xong rồi lại phá, cứ vậy mà Tuyết cứ tăng huyết áp mấy hồi. Lần đầu nó phá bộ đầm do nhà thiết kế nổi tiếng tặng cho, nó rất quý vì đó là món quà do người đó tặng nhân dịp sinh nhật lần thứ 16, đầm chỉ duy nhất 1 cái. Cô giữ nó rất cẩn thận, mặc cũng không dám mặc nhiều, lâu lâu lấy ra xài để nó không bị mốc mà thôi, vậy mà khi vào tay Nguyệt thì chưa đầy 1 ngày thì bộ đầm quý giá đó đã bị xé làm hai, đó là lần tăng huyết áp lần thứ nhất. Tiếp đó là khu vườn do chính tay cô trồng cũng như chăm sóc, không biết đó là loài hoa gì nhưng cô rất quý, nhưng khi một ngày cô có công chuyện phải đi, khi về đến nhà trong lòng thấp thỏm không yên nên đã chạy xem khu vườn ra sao thì khi cô đến nơi đó chỉ là một bãi hoang tàn, tăng huyết áp lần hai. Lần ba là cô thật sự đã vô viện truyền nước biển. Vì sao ư ?? Cô là 1 người rất yêu động vật nhất là chó mèo. Nhà có nuôi một chú cún và một con mèo, chúng rất thân với nhau, điểm đặc biệt ở 2 thú cưng của cô là nếu cô cho nó ăn thì chúng nó mới ăn, còn người lạ thì không sao. Thường người lạ đến nhà chúng nó đề trốn hoặc sẽ xù lông với họ, nhưng khi Nguyệt đến thì chúng lại ngược lại, cứ quấn lấy Nguyệt. Một hôm Nguyệt cho thú cưng cô ăn gì không biết chỉ biết lúc đó bọn chúng thậm tử nhất sinh mà thôi. Hồi mãi mới biết Nguyệt nhà ta cho chúng ăn đồ ăn cô nấu. Ngoài cô ra thì không ai biết tài nấu nướng của Nguyệt cả. Món ăn cô nấu chỉ đủ để người ta nhập viện 1 tuần vì bị ngộ độc thực phẩm. Nếu con người là 1 tuần thì thú cưng của cô sẽ ra sao, tất nhiên chúng ói ỉa liên tục rồi. Khi cô nghe Nguyệt nghe cô liền té xỉu tại chỗ.

Cứ vậy cô chịu đựng cho đến ngày Nguyệt được rinh về, để trả lại những ngày tháng bình yên cho cô và bày vật nuôi.

Chủ Nhật cũng đã tới, cô bước đến trước cửa phòng nó đang ngủ. Bước vào không khỏi lắc đầu với tướng nằm mất nét đến hết chỗ nói. Hít một hơi sâu cô liền túm lấy hai chân nó và kéo. Bị người khác túm lấy chân đang trong tình trạng ngái ngủ mà bị lôi xuống giường nó cảm giác như mình đang ở thiên đường mà bị túm lấy chân lôi xuống địa ngục vậy. Nó nằm dưới sàn la ỉnh ỏi hai mắt vẫn nhắm. Tuyết thấy nó vẫn chưa chịu dậy liền tung cước đá vào mõng nó. Nguyệt liền dựng người dậy như lò xo, ôm lấy mõng tìm đối tượng đã làm chuyện này. Thấy Tuyết nó chuẩn bị tung chân lên đá cô một cái nhưng liền bị cô túm lấy chân lôi vào WC vệ sinh cá nhân lựa bộ đầm màu trắng đưa cho nó mặc, mặt vẫn còn ngơ ngơ không biết chuyện gì, rồi nó bị cô lôi ra đến cửa nhà trước đó có hành lí cô đang yên vị ở cửa lớn rồi.

- Nè nè chuyện gì đây !!! Sao hành lí tao ở đây. Mày đuổi tao á. YA !! Tao không ngờ...

Cô đưa ngón trỏ che trước miệng nó

- Bậy ! Có người đến rước mày về nhà. Tao chỉ tiễn mày thôi.

- Ai !

- Mày thấy chiếc xe hơi trước cửa không.
- Thấy.
- Lên xe đi
- Chi ???!
- Về nhà
- Tao không về
- Mày định biến nhà tao thành bình địa à
- Ừ đúng.
- À được, nhẹ nhàng không muốn, muốn mạnh bạo ha.

Nói xong cô liền vỗ tay thì hơn trăm tên vệ sĩ tướng tá cao to gấp 10 lần nó. Nó ngó người không ngờ Tuyết muốn đuổi nó đến vậy.

- Mày...
- Tao sao, bây giờ TỰ ĐI hay KHIÈNG ĐI.
- TỰ ĐI.
- Tốt. Yên tâm đi, tao nói tao đi học là tao đi học mà. Vậy nha, bái bai mày. À tao phải thấy mày bước vào xe ngồi trong đó rồi đợi xe lạng bánh mới đi. Mày lên đi.

Nó chỉ có thể liếc con Tuyết rồi lại liếc đám vệ sĩ rồi lại liếc chiếc xe. Nó đành lắc đầu, chắc ba mẹ bắt nó về rồi. Nó đành bước lên ngồi ở ghế sau không hề để ý ai là người lái xe. Lát điện thoại nó rung lên dòng tin nhắn của con Tuyết "Sinh nhật vui vẻ, con phá hoại" thấy dòng tin nhắn nó mới giật mình. Hôm nay là sinh nhật nó, vậy con Tuyết đang tạo điều bất ngờ cho mình sao, nó nghĩ vậy. Bây giờ nó mới để ý tên tài xế có gì đó lạ lạ. Dù nó không biết lạ ở đâu nhưng nó cảm thấy lạ, nó liền cất tiếng.

- Anh kia
- Dạ tiểu thư.

Nó cảm thấy giọng nó rất quen, quen rất quen. Rồi nó lại hỏi tiếp lần này nó đóng tai lên mà nghe

- Bây giờ chúng ta đi đâu vậy.
- Dạ đến nhà hàng XX

Nó giật mình khi biết con Tuyết lại đã sinh nhật nó ở chỗ sang trọng như vậy, thường nó rất keo lăm.

- Anh là ai.

Anh ta im lặng. Nó lại đề phòng hỏi tiếp.

- Nói anh là ai.
- Tiểu thư nghỉ cô Tuyết bắt cóc cô sao.
- Con Tuyết nó keo lăm. 10 kiếp cũng không dẫn tôi vào đó. Nói anh là ai.

Người đàn ông lại im lặng tiếp. Nó cũng im lặng theo. Không khí trong xe trở nên căng thẳng khiến cho người ta cảm giác ngột thở. Mà trong xe ngay cả tiếng thờ hay hơi thở đều không cảm giác hay nghe thấy được. Bỗng nhiên hai con mắt của Nguyệt tròn to ra, khi thấy anh ta chỉnh kính trong xe lại qua kính nó thấy được khuôn mặt ấy. Người đó mỉm môi cười nhìn cô.

- Tiểu thư biết tôi là ai rồi đúng không.
- Anh...tại sao...con Tuyết...Hai người thông đồng với nhau. Dừng xe ngay. Nếu không tôi nhảy xuống.
- Nếu được em cứ lăm. Dù sao thì cũng đến nơi rồi. Ăn sáng với anh đi. Dù sao hôm nay là sinh nhật em mà.
- Kính tòm. Đẹp ngay giọng điệu ấy đi.

- Nếu không.

Qua kính nó thấy được đôi mắt sắc lạnh đang nhìn cô. Anh ta chưa bao giờ nhìn cô bằng cặp mắt đó. Thường thì anh ta chỉ nhìn cô bằng cặp mắt hết sức ôn dung. Dù cho hôm đó có đánh nhau với anh ta ở khuôn viên trường nhưng anh ta không hề nhìn cô như vậy.

Anh thấy cô ngồi im nên cũng thu ánh mắt đó đi, ung dung lái xe tiếp tục kế hoạch định sẵn.

Đến nhà hàng XX, khi xe vừa dừng bánh thì tất cả nhân viên đều chạy ra tiếp đón, nó ngạc nhiên nhìn thường thì nó đến cũng không chào đón nồng hậu như vậy cả, liếc mắt về phía con người kia, thấy anh ta vẫn ung dung đi ra khỏi cửa, rồi đến mở cửa cho cô. Khi nó vừa bước ra khỏi cửa được anh nắm tay đi vào, nó cố dứt tay ra nhưng không được, thì tất cả nhân viên cúi người xuống đồng thanh hô

- XIN CHÀO TỔNG GIÁM ĐỐC

Nó ngạc nhiên, ai tổng giám đốc, tổng giám đốc là nó sao ??? Ai ??? Anh ta sao....Nó quay đầu lại thấy Nam nhìn nó rồi nhìn toàn thể những nhân viên.

- Mọi người vào làm việc đi.

- DẠ!!!!!!

Mở hai mắt to ra nhìn anh. "CÁI GÌ ANH TA LÀ TỔNG GIÁM ĐỐC Á. KHÔNG PHẢI CHỨ. KHÔNG THỂ NÀO. SAO CÓ THỂ CHỨ ??????????"

- Trên đời này không có gì là không thể cả. Không phải nơi đây là nơi em thích ăn nhất sao. Còn chỗ nào em thích nữa không, anh đều mua lại cả.

"Cái gì vậy trời!!! Anh ta định làm soái ca trong ngôn tình à. Anh ta mơ chắc"

- Anh nghĩ nhà tôi không làm được à, mắc gì tôi phải nói cho anh biết. Anh định làm soái ca chắc. Anh không có cửa đâu nhá. Anh nghĩ tôi quên chuyện anh đã lừa tôi à. Nè!!! Tôi nói cho anh biết nhá, bà đây nhớ rất dai, dù anh có lời tôi vô trong đó thì đừng hòng tôi gọi món đâu á. Sao ! Nhà hàng này của anh rồi à, dù tôi có thích ăn chỗ này cỡ nào nhưng nếu nơi đâu có dấu răng của anh tôi cũng không lại đâu nhá. Buông ra !!

- Bây giờ có muốn ăn hay không.

- KHÔNG !!!! "RỘT~~ RỘT~~~"

- Nhưng bụng em muốn.

- KỆ NÓ "ỢT~~~ ỢT~~~"

- Nhưng nó lại biểu tình

- Tôi nói là kệ nó.!!!

Không nói lời nào anh ta liền vỗ tay, người hầu bưng bàn ghế và thức ăn ra dọn sẵn trên bàn, tất cả là những món nó thích, kèm theo đó những tay vệ sĩ cao to, lực lưỡng, đề nó xuống ghế.

- Anh làm gì vậy, kêu người của anh bỏ tôi ra.

- Em không ăn thì ngồi đó đợi tôi ăn xong đi, ăn xong tôi sẽ chở em về nhà.

- Anh....

Không thèm chấp nó nữa anh cứ thế mà ăn ngay trước mặt nó, cố tình ăn tạo ra tiếng cho nó thèm, cộng thêm anh còn kêu người gần quạt để mùi thức ăn bay vào mũi nó. Bụng nó cứ kêu liên tục, mà đồ ăn cứ thế ở ngay trước mắt, gió vẫn thổi mùi vẫn bay vô mũi toàn những món nó thèm. Anh ăn gần xong mà vẫn chưa thấy nó có ý định động đũa, anh nghĩ nó cự tuyệt anh đến cùng khi anh chuẩn cất tiếng thì tay nó đã động đũa và bắt đầu lia thức ăn trên bàn. Anh liền cười nhẹ lắc đầu vì nó, và kêu người gọi thêm món ra.

- ời..ời..anh...iết..é, tại...ái...ụng ời ời, trứ..ông...ái...ôi...ha...tro...anh..âu..á (tôi nói anh biết nhé, chỉ tại cái bụng tôi thôi, chứ không phải tôi tha cho anh đâu nhá)

- Lo ăn đi kéo ghen, chút tôi sẽ dẫn cô đến nơi khác để chơi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Về Nhà Nào!

Ăn uống no say, không thể phủ nhận được nhà hàng này luôn làm hài lòng nó. Hồi trước nó rất muốn rất muốn bắt ông nhà bếp về mỗi ngày nấu cho nó ăn, nhưng nó lại nghĩ “mình bắt ông về thì sau này mình được ăn mỗi ngày nhưng nếu vậy sẽ mau ngán” đó chính là suy nghĩ của Nguyệt nhà ta. Sau khi nó ăn xong nó ngẫm “bây giờ nhà hàng này là của anh ta, mà anh ta bây giờ là chồng sắp cưới mình, vậy kể từ nay mình được ăn free không cần trả tiền, Yay!!” đây là suy nghĩ thứ 2 của Nguyệt nhà ta rất chi là logic rất chi là tiết kiệm. Lúc này Nam mới lên tiếng

– Nếu em muốn ăn free thì đồng ý hôn ước rồi quay về nhà, rồi kể từ đó em muốn ăn bao nhiêu cũng được.

“Anh ta chơi chiêu với mình, rõ ràng lợi dụng điểm yếu của mình, đê tiện, hèn hạ, hạ lư...”

– Em suy nghĩ giữ anh biết đó

– Bớt anh anh em em đi, nghe sồn gai óc

– Được thôi, hừ! Ăn cũng đã nó rồi, bây giờ mình đi tiếp.

– TÔI.KHÔNG.ĐI!!!

– Cô muốn đi bằng hai chân hay đi nhờ bằng chân người khác.

– Anh đang uy hiếp tôi

– Ừ tôi đang uy hiếp cô

– Uy hiếp thành công rồi đó. Đi, mình đi địa điểm tiếp theo.

Nó vừa vào xe, vừa vương tay vừa nói “Ya không biết sẽ đi đâu tiếp đây”

– Mình đi trượt băng

– HẢ!!! THẬT Á

– Ừ. Sao?! Không biết trượt à!

– Ai...ai...ai nói tôi không biết trượt

– Chính lời nói của cô đã nói “tôi không biết trượt”

– Anh...ĐƯỢC LẮM!!

Rồi nói ngồi trên xe, nhìn ra cửa sổ vừa suy nghĩ, trong vô thức nó làm những hành động kì quái lâu lâu phát ra những tiếng khiến người khác không nhìn cũng phải bật cười vì nó. Anh nhìn nó thông qua gương, anh giận mình không thể lấy điện thoại ra chụp từng biểu cảm của nó.

Thoáng cái cũng đã đến nơi. Nơi đây anh cũng mua hết tất cả trong một ngày luôn rồi.

– Người đâu hết rồi.

– Tôi mua hết vé ở đây rồi, để cô tha hồ trượt.

– Ai mượn anh làm chuyện ruồi bu vậy

– Tôi thích.

“Shit!! Không có ai ở đây thì làm sao mà trốn” – Nó nghĩ

– Định trốn à ?!

– Ai nói tôi trốn!!

– Vậy tôi đoán sai rồi, xin lỗi nhá

– Không cần, đi thôi.

Đến sân trượt nó không hề bước vào mà chỉ đứng ngoài nhìn anh trượt. Nó không phủ nhận anh đẹp, cũng không phủ nhận anh cái gì cũng tài, cái gì cũng perfect cả. Nếu anh ta không lăng nhăng thì chắc cô đã đổ từ lúc đó rồi. Nó đứng thử người ra, anh thừa biết nó không biết trượt, đều nhờ Tuyết mách bảo, anh muốn nó mở miệng ra nhờ anh, nhưng lòng tự tôn của nó hơi cao nên cũng đành chịu, tiến lại gần nó, anh định nắm lấy tay nó kéo vào, thì theo phản xạ tự nhiên nó giật tay lại.

– Làm gì vậy

– Đi vào, chứ đứng đấy làm gì.

– Không thích vào, chỗ này rất đẹp, tôi thích ngắm hơn, chứ bước vào đó tự nhiên tôi thấy có anh trong đó thành cảnh xấu cực kì, thôi tôi đành đứng đây ngắm cảnh sướng hơn

– Chứ không phải cô không biết trượt

– Ai bảo tôi không biết trượt

– Nếu biết sao không bước vào, nếu không biết thì nói tôi một tiếng để tôi đỡ cô vào trong

– Ô ! Tôi bị què chắc, anh nhìn nè, chân tôi vẫn đi được nha, ở đó mà đỡ... Ặ!!!!!!!!!!

Vừa nói xong chân nó vô thức bước vào sân trượt thế là...

– Ô cô nói cô biết trượt mà sao vừa mới bước chân vào đã té rồi.

– Anh... Anh lừa tôi.

– Thì sao, nào đưa tay tôi đỡ cô dậy. Nếu không sẽ trễ giờ.

– Có chết tôi cũng không đứng. Trễ giờ anh có phải trễ giờ tôi đâu

– Chật!!

Không nói không rằng anh bế nó đứng dậy, mặc cho nó vùng vẫy, la hét cỡ nào anh vẫn giữ nó trong tay.

– Ổ yên nào, đến giờ rồi

BÙM BÙM

Lúc này trên bầu trời từng cụm từng cụm pháo bắn thẳng lên bầu trời, chiếu sáng một khoảng không, người đi đường cũng dừng chân lại đứng nhìn, ai cũng thắc mắc ở sân trượt này đang có sự kiện gì nên đều đứng đó bàn tán. Riêng nó bây giờ ngưng cự quậy ngoác nhìn bầu trời, rồi nhìn người đang bế mình, rồi nhìn những người bên ngoài gương quá nó định nhảy xuống, nhưng anh giữ nó lại bảo nó ở yên. Rồi từ phía trong toà nhà nhân viên ở đó bước ra, người đi đầu là nhỏ bạn thân của nó tay cầm bánh kem, bước vào miệng nở nụ cười như hoa (nó bước vào cho nó oai thôi, chứ thật ra là trượt vào đấy) cứ như chưa từng có chuyện xảy ra ban sáng vậy. Nó nhìn nhỏ bạn mình trượt vào ngon lành, nhìn lại mình thì bị người ta bế ngay cả đứng trên mặt băng còn không được, nó nhìn nụ cười của nhỏ bạn lại càng chướng mắt muốn bay tới cho hai cái đấm, cho tết năm nay có răng mới ăn tết luôn đấy.

– Yên tâm đi, rằng tao được bảo trì đảng hoàng rồi. HAPPY BIRTHDAY TRẦN BĂNG NGUYỆT. Tao chúc mày bớt phá, bớt đẹp, bớt xinh, mau mau cho tao có đứa cháu để bông.

– Đầu mụn mày gọi tên cúng cơm của tao. Còn nữa mày đừng ganh tị với vẻ đẹp trời ban của tao. À tao khô...

– Minh về nhà nào. Đi chơi lâu quá rồi, cả nhà lo.

– Ai lo!

– Tôi lo

– Không mụn anh lo.

Nó vừa nói vừa cúi mặt xuống. Lúc anh ta nói anh lo cho cô, lúc đó hai mắt đụng vào nhau, lúc đó đôi mắt anh ta thật ấm áp, mang chút dịu dàng.

– Về đi, sau này không cần ăn ở nhà người khác nữa, ở đây có tôi lo rồi.

Không được để lời anh ta làm lung lay nó tự nhủ với lòng.

– Không phải em muốn ăn nhà hàng đó mỗi ngày sao, về đi lúc đó em muốn ăn nhiều cũng được

Không được để anh ta dụ dỗ

– Nếu em không về, anh sẽ nói ba má em khoá tài khoản của em lại

Anh ta dám...nhìn nhìn

– Nguyệt, mày không được ở nhà tao đâu, ba má mày gọi tao cấm không cho mày tá túc nữa

Nguyệt, tao đâu biểu mày phụ hoạ đâu

– À không phải anh ta bảo sẽ nhờ ba mẹ mày khoá tài khoản sao. Vậy sau này mày sống làm sao

Ai đó khoá miệng con này giùm tôi đi

– Nguyệt, về nhà đi, nhà không có em cảm thấy hiu quạnh lắm, khu vườn của em hằng ngày chăm sóc không có em nó bắt đầu mang màu u tối rồi. Không ai phá nhà bếp nên bếp trưởng bắt đầu buồn chán rồi. Ông quản gia không còn kêu réo em dậy nên bây giờ ông ta bắt đầu nhàn rồi mỗi sáng rồi. Còn anh, không có em thì tự nhiên muốn nghe chữ mà không chữ anh bằng em được. Về nhà đi

Cái này là khen hay chê vậy

– Bây giờ anh nói lần nữa VỀ HAY KHÔNG VỀ

Hình như có mùi nguy hiểm ở đây nó bây giờ mới ngược mặt lên nhìn, thấy khuôn mặt đen xì của anh, từ xa đã thấy một đám vệ sĩ đến. Anh ta mới đó đã bực rồi sao.

– Tự đi hay bế đi. Tất nhiên không phải bế kiểu đàng quàng rồi.

Bây giờ nó mới sực nhớ ra là anh ta đã bế nó hơn một tiếng mấy rồi, mà vẫn đứng vững chãi đến như vậy. Nãy giờ luôn hạ mình ra kêu mình về, dù lúc đó có hơi mệt một tí. Nó lại nhìn ở phía xa đám vệ sĩ đó đang đến gần nó lại nhìn khuôn mặt của anh ta, sau đó nó vùng vẫy

– Anh cho tôi xuống, tôi tự đi về là được chứ gì

– Biết khôn đó, tôi bế em về, em nghĩ em đứng ở trên băng quá năm phút sao.

Lúc này Tuyết đã đứng hết nổi nữa rồi, bắt lực nó ngồi chồm hồm xuống nói

– Mày làm ơn sau này có kêu quyết định gì á, thì quyết định lẹ lẹ lên giùm cái, đứng một chết đi được. Tao về đây. Sinh nhật vui về tiểu quý

– Không cần mày chúc. À đứng rồi lúc nãy mày chúc tao mau mau có cháu bông, xin lỗi nhá, tao khô...

Nó lại chưa nói hết câu liền bị anh ta chặn họng.

– Anh muốn sinh con với tôi à, sao 2 lần anh đều chặn họng không cho tôi nói vậy.

– Tôi sẽ cân nhắc ý kiến của cô. Cô muốn sinh con trai hay con gái. Hay mình sinh song sinh luôn ha.

– Đâu ra tự quyết định như vậy hả. Bây giờ anh bỏ tôi xuống được rồi đó, đến đây tôi tự đứng được, anh bế như vậy ai cũng nhìn cả.

Lúc này anh chuyển tư thế đang nằm trên tay nó thành ngồi trên tay anh. Nó cứ như cọng lông vũ anh muốn chuyển như thế nào cũng được cả.

– Bây giờ còn có ai nhìn nữa không.

Anh bế cô đến chỗ để xe. Anh đặt cô ngồi trong xe, rồi lái xe đi về. Cô không nói vì bây giờ cô mệt rồi. Anh bật bản nhạc nhẹ, rồi cho chút hương thơm để cô chìm vào trong giấc ngủ

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Về đến nhà, anh bế nó lên thẳng phòng, rồi nhẹ nhàng đặt nó lên giường, rồi trao một nụ hôn lên trán nó “Mừng em trở về” nhìn khuôn mặt ngủ say, đôi mắt anh nhìn nó thật dịu dàng, vền từng cọng tóc còn vương trên má nó, anh muốn ôm lấy nó, muốn nó là của riêng mình anh, từ khi anh biết nó chính là người con gái anh hằng mong đợi, anh mới biết rằng tình cảm anh trao cho nó lớn thế nào, ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra, anh lao đầu những cuộc mua vui chỉ để hình bóng của nó bớt dày gò anh. Anh biết anh làm như vậy là mình có lỗi với nó, có lỗi với bản thân mình. Anh cứ nghĩ sẽ giấu được tất cả, nào ngờ “cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra” giấu cỡ nào cũng như vậy cả. Lúc đó, khi biết nó biết tất cả mọi chuyện, anh không biết nói gì, vì anh biết có nói nó cũng không nghe, nó sẽ nghĩ anh đang biện minh cho những lỗi lầm. Khi nó bảo anh dứt, anh không thể, khi nó thu dọn hành lý anh muốn giựt phăng lấy chiếc va li đi, nhưng rồi anh cũng không thể, anh biết thế nào nó cũng sẽ đi. Anh chỉ biết nói những câu đó rồi lặng im không làm gì cả để mặc cho nó. Nhưng từ khi nó đi, anh không thể làm chuyện gì ra hồn cả, cứ nghĩ nó sẽ đi luôn rồi anh sẽ phải chờ đợi như những ngày tháng trước đó, nghĩ đến đó anh không thể để chuyện đó xảy ra thêm một lần nào nữa, nên anh mới làm mọi cách để mang nó trở về. Và bây giờ nó đang ở đây, ở trong vòng tay anh. Nhìn nó ngủ anh thấy được bình yên.

Trở về phòng mình, anh mở điện thoại ra nhấn hai chữ “Cám ơn” rồi tắt máy đi tắm

Điện thoại rung lên thấy hai chữ “Cám ơn” cô không biết mình làm vậy là đúng hay sai, nhưng nếu anh ta dám làm cho đau thêm một lần nữa, tuyệt đối cô không nhượng lại. Khi nó ở nhà cô, lúc nó kể những chuyện anh làm với cô, cô có thể nhận thấy từng câu chữ nó kể ra đều mang một chút tình cảm, có thể nó không nhận ra hoặc vì nó ngốc. Nghĩ đến đây cô bật cười “chắc là cái thứ 2 rồi” rồi cô tiếp tục chuyện mình đang làm đang dở.

Sáng hôm sau, nó thức dậy, mở mắt ra thấy căn phòng quen thuộc, rồi nhìn lại mình bộ đồ hôm qua mặc vẫn như cũ, thầm nghĩ “anh ta có làm gì mình trong lúc say ngủ không vậy” (tg: chỉ nghĩ mắc cùi ghê, chị ngủ mà anh ta làm gì chị, là chị tung một cước rồi còn đâu/ Nguyệt *lùm* IM !/ tg: hix) dòng suy nghĩ vừa dứt thầy ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

– Vào đi

Nó nhìn người bước vào, không thể diễn tả được gì cả, đúng là “ghét cửa nào là trời trao của đó”

– Anh gặp tôi làm gì

– Đi học

– Không thích

– Vậy à, chắc chứ

– Chắc.

Rồi anh nhìn ra ngoài cửa cất tiếng

– Cô nghe rồi đó, cô ấy hôm nay không muốn đi học, cô có thể về được rồi

Người bên ngoài vẫn im lặng không nói gì, nó cảm thấy lạ, chả lẽ sáng sớm anh ta bị gì rồi sao, sao hư không nói chuyện một mình vậy. Rồi từ ngoài cửa có người bước vào, khuôn mặt đen xì nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. Nó đơ mặt ra nhìn con người đứng bên cạnh Nam, rồi cố nghĩ lại xem mình đã làm gì. Mới sực nhớ hôm nay là cái ngày con Tuyết đi học chung với nó. Nó cười hề hề. Lúc này con Tuyết mới cất tiếng

– Nhớ rồi à

– Nhớ rồi

– Định ngồi đó luôn à, còn không đi sửa soạn đồ, mày đừng chọc tao sáng sớm nha, nhanh lên đi, nhanh lên đi, bạn anh ta đang đợi ở dưới nhà

– Bạn?

Rồi nó quay qua nhìn Nam vẫn đứng ở đó nhìn nó. Rồi anh khẽ gật đầu coi như đó là câu trả lời.

Hôm nay đúng là một ngày nhộn nhịp khi tất cả mọi người đều có mặt đông đủ ngay tại nhà của cả 2 người.

Đi xuống dưới nhà thấy tổng cộng là thằng con trai đang ngồi trước nhà, một người thì đang chơi game, một người đang đeo tai nghe nhắm mắt ngủ. Cả hai người đều đẹp trai ngồi ngời, nó thực cùi trò vào tay con Tuyết khẽ nói

– Mày thấy sao, đẹp trai chứ

– Ừ đẹp

– Chọn một anh đi, kaka

– Im đi con kia, đi học

– Sao hôm nay đòi đi học dữ vậy, tao nhớ lúc kêu mày đi học với tao mày từ chối quyết liệt luôn mà, à à, tao hiểu rồi, định ghi điểm à, hehe, nói cho mày nghe, hôm trước ta có kể Nam ra sao rồi đúng không, có khi hai người họ cũng như vậy đó.

- Khỏi nói tao cũng biết, mày không đi tao đi
- Kaka, cần tao đi moi tin gìùm không
- Mày nó nữa tao cho mày một đấm
- Tốc độ của mày nhanh hơn tao à.
- Hừ.

Rồi hai đứa nó vừa nói vừa về phía chỗ để xe, theo sau đó chính là mấy chàng trai

Lúc này Nam quay qua hỏi Đình Quân.

- Ê ngấm gì ngấm quai vậy.
- Không phải ngấm vợ mày
- I know, you dare ? I know you don't dare.
- Cần tao phiền không, hehe
- Đét cần.

Lúc này Nhật lên tiếng chen ngang

- Mày ngu thì ngu vừa vừa thôi, mày không nhìn theo ánh mắt nó gì hết vậy, nó nhìn con bạn vợ mày á.
- À à, hóa ra là con Tuyết.
- Sao mày biết tên – Quân hỏi
- Nó giúp tao 1 chuyện
- Chuyện gì? – Nhật hỏi
- Bí mật khiến đàn ông quyết rũ *CỐC*
- Quyền rũ tổ cha nhà mày á. Câu đó người ta nói con gái, mày đàn ông mà đi sử dụng.
- Tao thấy hay mà
- Không thích hợp với mày đâu ha.
- Vậy thích hợp với mày à
- Chứ sao *CỐC*
- Im đi thằng bê đê, nói tao mày cũng như vậy thôi.

Trong khi Nam và Nhật cãi nhau chí chóe thì con mắt Quân vẫn dõi theo một người, nó im lặng xuống, ngay cả khi lên xe

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

- Nguyệt !

– Hử ?

– Nguyệt !

– Hà nói kêu quài !!

– À không có gì

– Ê con kia mày hâm hả, tên tao free để cho mày kêu thoải mái à

Nó vừa nói vừa đánh vào đầu con Tuyết

– Đau !!

– Cho chữa

Ngồi nhìn ra khung cửa xe, Tuyết nghĩ “Đưa đi học !!!”

– Ê Tuyết tao biết mày nghĩ gì đó. Dù mày không thích nhưng mày phải đi cho tao, ông bà ta có câu “Học nữa, học mãi” học là truyền thống của dân tộc ta, mày nên biết có con bạn kêu mày đi học là niềm vui đó...bởi vì nó quan tâm mày đó

– Vậy bữa giờ mày học được gì rồi

– Ờ thì...không học được gì, kaka

– Vậy kêu tao theo làm gì

– Học !

– Mày có học không ??

– Không !!!

– C.O.N.C.H.Ó cho tao về, mày không học kêu tao theo chi !!!

– Vào chơi với tao, trường vui lắm, tha hồ mày chơi luôn, đảm bảo mày không buồn, vào không nhớ nhà luôn, vào trong đó cứ như thiên đường vậy.

– Có phải thiên đường mày nói là ngủ với ăn đúng không.

– Ừ đúng rồi

– Ờ NHÀ ĂN CHẾT HẢ !!! Ờ NHÀ NGỦ CHẾT HẢ !! SAO PHẢI VÀO TRƯỜNG !!

– Tuyết à, tao biết bây giờ mày bức lắm, nhưng giờ đến rồi, mày sẽ thấy khi đi học lại vui như thế nào, đảm bảo mày không buồn không nhàm luôn.

– Ừ để xem *lờm*

Chúng ta quay trở lại 3 anh chàng kia nhé

– Quân ! – Nhật nói

– Hử !

– Mày thấy tao với mày bị dụ mặc dù biết bị dụ nhưng vẫn cứ đi theo không

– Ừ tao cũng thấy vậy.

Nam lúc này túa mồ hôi. Một hồi sau Nhật lại nói tiếp

– Ê Quân !

– Hử ?

– Sao tao với mày phải đến trường ?

– Tao cũng không biết nữa !!

Nam túa mồ hôi lần 2 trong đầu nghĩ “Lạy hồn sao hôm nay thằng Nhật nói lảm vậy !!”

– Ê Nam !!

– HẢ ??

– Sao mày la lớn quá vậy ??

– Tao cũng không biết nữa.

– Đến chưa ba, sao lâu quá vậy !!

– Đến giờ, 5p nữa.

– Thường mày chạy lẹ lắm mà sao hôm nay chạy chậm vậy !!

– ĐUMA, XE KÉO KÉO XE NẦY GIỜ NÈ, CHỨ TAO CÓ LÁI ĐÂU MÀ NHANH !! CHẾT TIỆT CON NGUYỆT NÓ CHỌT XỈ LỖ MỘT XE TAO !!

– Ồ ha tao quên !!

Đứng vậy các cậu ạ, chuyện là sau khi nó về nhà tối đó khi mọi người đều say giấc nồng Nguyệt nhà ta lén xuống bãi xe đâm lỗ một cho xe khi chạy xì hơi đi. Nó như ngấm trà dừa một cách *hòa bình* và *nhẹ nhàng* nhất có thể. Và bạn Nam khi lấy xe ra khỏi nhà không hề kiểm tra xem bánh xe ồm không và cứ thế bon bon trên đường với vận tốc 10m/h *haha* vừa lăn bánh ra khỏi nhà là bánh xe đã xẹp gần như sát đất và anh cũng thế chạy về nhà lấy bánh xe thay được, trong cốp xe cũng không có bánh xe dự phòng *vì Nguyệt lấy ra hết rồi* anh chỉ đành gọi xe kéo kéo xe anh đến trường mà thôi. Còn Quân vì sao ngờ ngác à !! Vì vừa lên xe anh đã đánh một giấc rồi nên khi tỉnh dậy hỏi những ngu ngốc ấy chứ thật ra cũng thông minh lắm

TRƯỜNG HỌC

Đến trường nó và Tuyết đứng đợi bọn họ đến. Nguyệt thì hí ha hí hủ muốn được nhìn khuôn mặt đen xì của anh ta. Còn Tuyết với tâm trạng bức bối nó càng lúc càng bức bối với lời bàn ra của dân tình.

– Ê nó dẫn bạn đến học kìa – HS 1

– Ừ, sao nhìn mặt cô ta hung dữ quá vậy, hức chắc ra về chứ gì. Mà biết nó không để tao điều tra gia thế ra sao mà ra về như thế – HS 2

– Để tao đi hỏi – HS 1

– Bà biết con nhỏ đứng bên Nguyệt là ai không ?? – HS 1

– Trời không biết à. Vậy báo cho bà biết đừng đại dụng đến Lưu Tuyết bạn thân của Băng Nguyệt. Gia thế của 2 người đó đứng nhất nhì thế giới. Cả hai đều có tiếng nói trong giới kinh doanh. Cả hai đều là con gái cưng cả đấy. Tuyết có đứa em trai là Lưu Phong nghe đồn song sinh đó, chưa ai thấy qua mặt mũi cậu em đó, mà song sinh chắc giống nhau cả thôi. – HS 3* WA bà này thu thập thông tin hay quá ngay tương lai có nghề rồi*

HS 2 nghe được không khỏi rùng mình, ai chẳng biết cty nhất nhì thế giới này trong tay gia đình nào chứ. Tay run run khều vào đứa bạn kề bên mình thấy mình khều mà con bạn không động tĩnh gì, nhìn lại nó cô hét hồn con mình đã đông băng từ lúc nào rồi.

Lúc này Tuyết bức bối tột độ rũ bỏ hình tượng của mình ngày trường phóng tầm mắt đến đám ruồi bu xung quanh

– ĐẾN GIỜ HỌC RỒI KÌA ĐỨNG BU XUNG QUANH ĐÂY CHI VẬY. CÚT HẾT !!

Khi dân tình chạy loạn về lớp Tuyết mới phần nào hạ nhiệt xuống.

– Tao biết mày sẽ nói nên tao không cần mở miệng, hê hê

– Mày hay nhỏ. Chồng sắp cưới mày chừng nào đến, tao không ngờ tốc độ đi xe chậm đến thế, tao nên cân nhắc lại tiểu sử đi xe trước đây của anh ta mới được.

– Thần tốc độ khi bị xì lỗ một rồi thì đó cũng chỉ là hư danh HAAAAAAAA

– Mày đâm bánh xe anh

– Yup

– Mày điên rồi à !!

– Why ?

– Anh ta chết đó !!

– No, tao đâm từ tới rồi. Ra khỏi cổng đi cỡ 100m là xe bẹp dí hết, tao để bánh xe dự phòng trong kho hết rồi. Giờ chắc xe kéo kéo gần đến nơi rồi. Ráng đứng đợi tí đi.

10p sau

Từ xa có 3 anh chàng mặc đồ học sinh đang đi tới với dáng vẻ cao ngạo, khuôn mặt đẹp trai vạn người mê. Khi 3 chàng gần đến cổng thì

– Chú bảo vệ đóng cổng đi !!!

– Ê Ê ĐỢI !!!

Chạy một mạch đến trước cổng ai nấy đều thở hồng hộc

– Đã đợi...thì đợi..cho tròn chứ...!! -Nhật nói

– Cô...Cô...Cô chọt bánh xe tôi...khiến tôi đi...học trễ – Nam nói

– Ai kêu anh lừa tôi !! Tôi trả thù vậy là quá nhẹ rồi đó – Nguyệt nói

– Giờ có vào học không – Tuyết nói

– HỌC !! – đồng thanh đáp

Lớp học

– Lớp hôm nay chúng ta có thêm 3 bạn học mới vào. Mấy em vào đi !

Cạch

Bốn đứa đứng kế bên bà cô giáo, Tuyết đứng ngoài cùng. Lúc này nhìn cô thật nhỏ bé.

– Hừm. Các em giới thiệu bản thân đi.

Bắt đầu từ Nhật trước.

– Xin chào mình tên Nguyễn Minh Nhật

– Xin chào Đào Đình Quân

– Xin chào mình tên Lưu Tuyết

Cả lớp xôn xao lên với vẻ ngời ngời của 3 người họ. Lớp học bắt đầu với những ca từ “Sao lớp mình được nhiều người có tiếng đến học không vậy”, “Á Á Á ANH QUÂN KỈA TỤI MÀY OI!!!!!!”, “ANH NHẬT CƯỜI DỄ THƯƠNG QUÁ, CHẮC TAO CHẾT QUÁ MÀY OI”, ANH OI NGÔI KÊ EM NÈ” đó là những câu chí chóc của hs nữ, đừng nghĩ nam không có “TUYẾT, EM XIN QUÁ, CHO ANH CHỤP VỚI EM MỘT TÂM ĐI”, “CHO ANH XIN SỐ ĐIỆN THOẠI ĐI”, “TUYẾT XUỐNG NGÔI VỚI ANH NÈ” rồi kể đó những thành phần cực đoan “xì làm gì rần rần hết vậy chúng nó có đẹp gì đâu”, “tính ra mình còn xinh hơn tụi nó”

RẦM

Cả lớp đồng loạt quay xuống nhìn như một thói quen, nhìn hai nhân vật chính của chúng ta, nhưng không phải là họ đang bức vì tiếng ồn bởi vì họ biết bạn mình thích nhiều người ca tụng. Thấy cả lớp đều quay xuống nhìn thì hai đứa tụi nó chỉ tay về phía gv. Bà cô giờ tím cả mặt vì hs không sợ mình mà sợ hai đứa tụi nó, mà ngay bản thân mình cũng sợ chứ đừng nói chúng nó

– Các em im lặng cho cô xếp chỗ các bạn.

Lúc này Nam và Nguyệt mới lên tiếng

– Cho tụi nó ngồi với tụi em, tụi nó là bạn em.

Lúc này cả lớp lẫn gv đều xanh mặt. Những con người ngày đêm họ ca tụng trên MXH lại là bạn của hai người đó. Nhìn lại ba người đang đứng trên mặt vẫn nở nụ cười không hề phân bác lại.

– Vậy được rồi các em xuống dưới ngồi với Nam và Nguyệt đi. Hôm nay chúng ta tự học.

Magno đã trở lại, thấy các bạn cmt hỏi chừng nào Magno thi xong Magno vui lắm. Nhưng truyện vẫn không ra đều đặn như trước nữa. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ Magno đến giờ phút này nhé♥từ giờ mọi thông báo gì Magno đều viết trên trang cá nhân trên wattap nhé mọi người nên dõi theo trên đó, vì nhiều bạn hỏi nhiều câu hỏi giống nhau và câu trả lời Magno đều ghi sẵn ra hết, hoặc trả lời của những người khác.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Tên Đại Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.